

JUSTITSMINISTERIET

Dato:
Kontor: Straffuldbydelseskonto-
ret
Sagsbeh: Sanne Renée Stengaard
Jensen
Sagsnr.: 2014-3051/01-0020
Dok.: 1068458

**Samlenotat vedrørende de sager inden for Justitsministeriets ansvars-
områder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre an-
liggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 3.-4. marts 2014**

Side:

- 4-27** Dagsordenspunkt 1 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-agenturet for samarbejde og uddannelse inden for retshåndhævelse (Europol) samt om ophævelse af afgørelse 2009/371/RIA og 2005/681/RIA*
-status og orienterende debat
KOM(2013) 173 endelig
- 28-32** Dagsordenspunkt 2 Den fremtidige udvikling for området for retlige og indre anliggender (Post-Stockholm)
-præsentation af Kommissionens meddelelse
KOM-dokument foreligger ikke
- 33-36** Dagsordenspunkt 3 Migrationsstrømme – tendenser og fremtidig udvikling
-orientering fra Kommissionen
KOM-dokument foreligger ikke
- 37-41** Dagsordenspunkt 4 Middelhavstaskforcen
-orientering fra Kommissionen

---

* Forslaget er fremsat efter TEUF, tredje del, afsnit V. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabon-Traktaten, finder derfor anvendelse, hvilket indebærer, at foranstaltningerne ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

KOM-dokument foreligger ikke

- 42-54** Dagsordenspunkt 5 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets Forordning om indførelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område*
-orientering fra formandskabet
KOM(2011) 445 endelig
- 55-71** Dagsordenspunkt 6 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område*
-orientering fra formandskabet
KOM(2013) 554 endelig
- 72-82** Dagsordenspunkt 7 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs*
-orientering fra formandskabet
KOM(2012) 744 endelig
- 83-110** Dagsordenspunkt 8 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (EPPO)*
-status og orienterende debat
KOM(2013) 534 endelig
- 111-130** Dagsordenspunkt 9 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager*
- orienterende debat
KOM (2013) 822 endelig
- 131-208** Dagsordenspunkt 10 Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger
-status og orienterende debat
KOM-dokument (2012) 0011 endelig

- 209-214** Dagsordenspunkt 11 Udkast til rådskonklusioner om retssystemer i den Europæiske Union
-vedtagelse
KOM-dokument foreligger ikke
- 215-219** Dagsordenspunkt 12 2014 - Justice scoreboard
-præsentation af Kommissionen
KOM-dokument foreligger ikke
- 220-249** Dagsordenspunkt 13 Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger*
-status
KOM(2012) 10 endelig

Dagsordenspunkt 1: Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-agenturet for samarbejde og uddannelse inden for retshåndhævelse (Europol) samt om ophævelse af afgørelse 2009/371/RIA og 2005/681/RIA*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM (2013) 173 endelig

Resumé

Sagen er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget forventes sat på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 med henblik på en status fra formandskabet samt en orienterende debat. Forslaget viderefører dele af de nugældende regler for Europol. Samtidig lægges der op til en række nyskabelser, blandt andet foreslås Det Europæiske Politiakademi, Cepol, nedlagt og opgaverne lagt ind under Europol. Forslaget har både lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser. Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man overordnet set positivt indstillet over for forslaget.

1. Baggrund

Kommissionen har ved KOM(2013) 173 endelig af 27. marts 2013 fremlagt forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-agenturet for samarbejde og uddannelse inden for retshåndhævelse (Europol) samt om ophævelse af afgørelse 2009/371/RIA og 2005/681/RIA, der udgør det hidtidige retsgrundlag for henholdsvis Europol og Cepol. Forslaget er oversendt til Rådet i dansk sprogversion den 29. april 2013.

Den Europæiske Politienhed (Europol) begyndte som et mellemstatsligt samarbejde i midten af 1990'erne. I 2009 blev Europol et EU-agentur. Europols rolle er at støtte de nationale retshåndhævende myndigheders indsats og deres gensidige samarbejde om forebyggelse og bekæmpelse af grov kriminalitet og terrorisme. Europol virker til fremme af udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og tilvejebringer kriminalistisk analyse til hjælp for de nationale politistyrker, når de skal foretage efterforskning på tværs af grænserne.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev oprettet som EU-agentur i

2005. Agenturet har til formål at fremme samarbejdet mellem de nationale politikcorps ved at arrangere kurser for ledende politifolk om politiarbejde med en europæisk dimension.

Kommissionen har som en del af baggrunden for det foreliggende forordningsforslag peget på, at det i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 88 bestemmes, at Europol skal reguleres ved forordning. Det bestemmes også, at der heri skal fastlægges de nærmere bestemmelser for Europa-Parlamentets kontrol af Europolis aktiviteter sammen med de nationale parlamenter.

Kommissionen har endvidere peget på, at Det Europæiske Råd i Stockholmprogrammet har opfordret Europol til at udvikle sig og "blive et knudepunkt for informationsudveksling mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder, en tjenesteudbyder og en platform for de retshåndhævende tjenester". I Stockholmprogrammet tilskyndes endvidere til, at der indføres uddannelsesordninger og udvekslingsprogrammer for alle med en relevant beskæftigelse inden for retshåndhævelse på nationalt plan og på EU-plan, hvor Cpol skal spille en central rolle med hensyn til at sikre den europæiske dimension.

Kommissionen har endvidere henvist til meddelelsen "Strategien for EU's indre sikkerhed i praksis - Fem skridt hen imod et mere sikkert EU" (KOM(2010) 673 endelig), hvori Kommissionen har redegjort for centrale udfordringer, principper og retningslinjer i håndteringen af sikkerhedsproblemer i EU samt foreslået en række foranstaltninger mod de risici, som grov kriminalitet og terrorisme udgør for sikkerheden i EU.

Kommissionen har som baggrund for forslaget desuden anført, at man i løbet af det sidste årti i EU har set en stigning i den grove og organiserede kriminalitet, som er blevet et stadigt mere dynamisk og kompliceret fænomen. Globalisering i samfundet og erhvervslivet har skabt grobund for nye kriminalitetsformer og et mere varieret mønster i kriminaliteten, hvor kriminelle i høj grad bruger internettet som platform for kriminel aktivitet. Den grove kriminalitet påfører ofrene stadig mere alvorlig skade og medfører omfattende økonomiske tab. Samtidig genererer den et enormt udbytte, som øger de kriminelle netværks magt og berøver de offentlige myndigheder indtægter.

På den baggrund finder Kommissionen, at der er behov for EU-agenturer, der effektivt kan støtte samarbejde og vidensdeling mellem de retshånd-

hævende myndigheder og bistå i uddannelsen af dem.

Kommissionens forslag til forordning indeholder derfor en retlig ramme for et nyt Europol, der efterfølger og erstatter det nuværende Europol og det nuværende Cepol.

Kommissionen anfører, at forslaget er i overensstemmelse med den fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om decentraliserede agenturer fra 2012, som indeholder en række principper for, hvordan forvaltningen af EU-agenturer skal tilrettelægges samt en anbefaling om, at sammenlægning af agenturer bør overvejes bl.a. i tilfælde, hvor det kan skabe synergieffekter eller øge effektiviteten. En sammenlægning af Europol og Cepol vil efter Kommissionens opfattelse medføre begge dele.

I forbindelse med fremlæggelsen af det foreliggende forordningsforslag afgav Kommissionen en meddelelse om etablering af en europæisk ordning for uddannelse i retshåndhævelse (KOM(2013) 172 endelig) – kaldet ”LETS”.

Det fremgår af meddelelsen, at uddannelsesordningen sigter mod at gøre EU's svar på fælles sikkerhedsmæssige udfordringer mere effektivt, hæve standarderne for politiarbejde i EU og fremme udviklingen af en fælles retshåndhævelseskultur som et middel til at øge samarbejdet og den gensidige tillid. Uddannelsesordningen skal endvidere identificere og afhjælpe mangler i den eksisterende uddannelse for retshåndhævende personale inden for grænseoverskridende anliggender ved at støtte og, når det er relevant, samordne undervisningen i europæiske og nationale ekspertisecentre.

Kommissionen har lagt op til, at det nye Europol skal have ansvaret for at gennemføre uddannelsesordningen.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at orientere om status for forslaget. Herudover har formandskabet lagt op til en orienterende debat om udvalgte dele af forslaget.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til TEUF, navnlig artikel 87, stk. 2, litra b), og artikel 88, og skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294).

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

Det må forventes, at det danske retsforbehold og forordningsforslaget, herunder i lyset af de ændringer, der lægges op til i forhold til den nuværende ordning, vil føre til, at Danmark ikke længere vil deltage i hverken Europol-samarbejdet eller i Cepol.

2. Indhold

Den følgende gennemgang af forslaget er baseret på det seneste udkast til konsolideret udgave af forslaget, som formandskabet har fremlagt i december 2013 (for så vidt angår kapitlerne I-II og anneks 1), januar 2014 (for så vidt angår kapitlerne IV og VII-XIV) og februar 2014 (for så vidt angår kapitlerne V-VI og anneks 2).

2.1. Generelt

Kommissionen har med forslaget til en forordning for Europol lagt op til en gennemgribende omskrivning af retsgrundlaget for Europol. Indholdsmæssigt videreføres store dele af reglerne i den nugældende rådsafgørelse om Europol, dog i mange tilfælde omskrevet og lettere justeret. Samtidig lægges der op til en række ændringer, navnlig på fem hovedområder.

For det første styrkes den parlamentariske kontrol med Europol ved indførelse af en række beføjelser både for Europa-Parlamentet og for de nationale parlamenter.

For det andet styrkes Europol som knudepunkt for informationsudveksling mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder. Det sker navnlig ved, at medlemsstaternes forpligtelse til at levere oplysninger til Europol skærpes. Samtidig foreslås Europols software-arkitektur ændret, så det bliver lettere for Europol at forbinde og analysere data. En større åbenhed i systemerne modsvares af mere detaljerede regler for behandlingen af oplysninger og øget databeskyttelse.

For det tredje foreslås oprettet en ny afdeling i Europol, Europolakademiet, som skal forestå uddannelse af retshåndhævende personale. Det Europæiske Politiakademi, Cepol, foreslås samtidig nedlagt. Endvidere skal det nye Europol udvikle specialiserede centre for bekæmpelse af visse former for kriminalitet, herunder IT-kriminalitet.

For det fjerde ændres og styrkes databeskyttelsesordningen for Europol. Blandt andet foreslås det, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse bliver ekstern tilsynsmyndighed for Europol.

For det femte foreslås en række ændringer i Euopols ledelsesstruktur.

I det følgende er hovedvægten lagt på forslagets centrale og nyskabende dele.

2.2. Euopols målsætninger (forslagets kapitel I)

Det fremgår af forslaget, at der med forordningen oprettes et EU-agentur for samarbejde og uddannelse inden for retshåndhævelse (Europol). Det nye Europol erstatter og efterfølger det nuværende Europol og det nuværende Cepol.

Det nye Euopols målsætning er ifølge forslaget tredelt.

For det første skal Europol støtte og styrke medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats for og deres indbyrdes samarbejde om at forebygge og bekæmpe grov kriminalitet, der berører flere medlemsstater, terrorisme og former for kriminalitet, der berører en fælles interesse, der er omfattet af en EU-politik. De kriminalitetsområder, som Euopols kompetence omfatter, er oplyst i forslagets bilag 1. Det drejer sig eksempelvis om organiseret kriminalitet, narkotikahandel, hvidvask af penge, organiseret illegal indvandring, menneskehandel, manddrab, grov legemsbeskadigelse, IT-kriminalitet, korruption, handel med våben og eksplosivstoffer, handel med dopingmidler samt miljøkriminalitet m.fl. *Der er tilføjet enkelte nye kriminalitetsområder i forhold til det nuværende Euopols kompetence, bl.a. seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse, herunder børnepornografi og seksuelle tilnærmelser til børn.*

Omfattet af Euopols målsætning er for det andet strafbare handlinger, der relaterer sig til de nævnte kriminalitetsformer, eksempelvis strafbare handlinger, der begås for at skaffe midler til at begå handlinger, der henhører

under Europols kompetenceområde.

For det tredje skal Europol støtte, udvikle, gennemføre og koordinere uddannelsesaktiviteter for retshåndhavende personale. Denne opgave varetages i dag af Cepol.

De to første dele af målsætningen svarer i alt væsentligt til Europols nuværende formål og kompetenceområde, mens uddannelsesdelen er ny.

2.3. Opgaver vedrørende samarbejde om retshåndhævelse (forslagets kapitel II)

2.3.1. Europols opgaver

Europols opgaver som beskrevet i forslaget er til dels en videreførelse af det nuværende Europols opgaveportefølje. Beskrivelsen af opgaverne er dog i flere tilfælde omskrevet og justeret.

Navnlig videreføres den eksisterende opgaveportefølje i relation til indsamling, behandling, analyse og udveksling af oplysninger. Det gælder også støtte til medlemsstaternes efterforskninger samt udarbejdelse af trusselsvurderinger og strategiske og operationelle analyser.

Efter forordningsforslaget vil Europol også fortsat kunne foreslå oprettelse af fælles efterforskningshold og deltage i sådanne, ligesom Europol fortsat vil kunne anmode en medlemsstat om at indlede efterforskning af en forbrydelse omfattet af Europols målsætninger. Blot er der foretaget mindre justeringer i opgavebeskrivelsen.

Forslaget lægger desuden op til en række nye opgaver for Europol.

Europol skal således bl.a. gennemføre uddannelse for retshåndhavende personale. *Endvidere skal Europol samarbejde med EU-organer, der er oprettet med hjemmel i traktatens afsnit V (som bl.a. vedrører grænsekontrol, asyl og indvandring samt retligt samarbejde i straffesager) og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), navnlig ved at bidrage med efterretninger om kriminalitet og relevant analytisk bistand.*

Endvidere skal Europol ifølge forslaget etablere specialiserede EU-ekspertisecentre vedrørende kriminalitetsområder inden for Europols kompetence, navnlig Det Europæisk Center til Bekæmpelse af IT-kriminalitet.

Endelig lægges der med forslaget op til, at Europol skal have opgaver med at koordinere og organisere efterforskning og operationelle foranstaltninger, der udføres i fællesskab mellem medlemsstaterne eller inden for rammerne af fælles efterforskningshold. Ligesom det er tilfældet i dag, vil det nye Europol ikke kunne anvende tvangsindgreb.

2.3.2. Medlemsstaternes samarbejde med Europol

Ifølge forslaget skal der, ligesom i dag, i hver medlemsstat være en national enhed, der skal være forbindelsesled mellem Europol og medlemsstaternes kompetente myndigheder. I Danmark varetages opgaven af Rigspolitiet. Som noget nyt skal den nationale enhed også agere bindeled i forhold til uddannelsesinstitutioner for retshåndhævende personale.

Som noget nyt foreslås det desuden, at *medlemsstaterne skal kunne give tilladelse til, at Europol kan tage direkte kontakt med medlemsstaternes kompetente myndigheder*. Europol skal da straks give den nationale enhed meddelelse herom og fremsende en kopi af eventuelle oplysninger, der er blevet udvekslet under den direkte kontakt mellem Europol og de respektive kompetente myndigheder.

Den nuværende ordning med nationale forbindelsesofficerer i Europol videreføres.

Herudover lægges der med forslaget op til et antal nye forpligtelser for medlemsstaterne.

Medlemsstaterne forpligtes således til at levere de oplysninger til Europol, som er nødvendige for, at Europol kan opfylde sine målsætninger. Dette omfatter at meddele Europol oplysninger vedrørende kriminalitetsområder, der anses for en prioritet for EU. Det omfatter desuden at tilsende en kopi af bilaterale eller multilaterale udvekslinger med en anden medlemsstat eller andre medlemsstater, når udvekslingen vedrører kriminalitet omfattet af Europols målsætninger. *Medlemsstaterne kan dog i visse helt specifikke tilfælde undlade at meddele Europol sådanne oplysninger, f.eks. hvis der herved vil være risiko for at skade nationale sikkerhedsinteresser*. Hvert år skal Europol rapportere om mængden og kvaliteten af de oplysninger, som medlemsstaterne således har leveret, til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de nationale parlamenter.

Endvidere skal medlemsstaterne ifølge forslaget sikre, at alle relevante

kompetente myndigheder i medlemsstaterne og uddannelsesinstitutioner for retshåndhævende personale i medlemsstaterne effektivt kommunikerer og samarbejder med Europol.

Endelig skal medlemsstaterne øge bevidstheden om Europolis aktiviteter.

2.4. Opgaver vedrørende uddannelse af retshåndhævende personale (forslagets kapitel III)

Med forordningsforslaget lægges der op til oprettelse af en ny afdeling af Europol, Europolakademiet, som skal støtte, udvikle, levere og koordinere uddannelse af retshåndhævende personale. Det skal navnlig omfatte områderne bekæmpelse af grov, grænseoverskridende kriminalitet, terrorisme, afvikling af sportsbegivenheder og begivenheder med stor risiko for den offentlige orden, strategisk planlægning og ledelse af civile EU-missioner, ledelse inden for retshåndhævelse samt sprogkundskaber.

Europolakademiet skal have opgaver inden for en række områder.

For det første skal akademiet udarbejde flerårige strategiske analyser af uddannelsesbehovet.

For det andet skal akademiet udvikle og gennemføre uddannelsesaktiviteter og læringsprodukter som eksempelvis kurser, konferencer, e-læringsaktiviteter, tematiske uddannelsesmoduler og udvekslingsprogrammer for retshåndhævende personale.

For det tredje skal akademiet arbejde på at sikre en sammenhængende EU-uddannelsespolitik til at støtte civile missioner og opbygge kapacitet i tredjelande.

For det fjerde skal akademiet fremme gensidig anerkendelse af uddannelse inden for retshåndhævelse i medlemsstaterne.

Endelig fastsættes det i forslaget, at akademiet skal bidrage til udviklingen af relevant forskning og fremme partnerskaber mellem uddannelsesinstitutioner for retshåndhævelse i medlemsstaterne.

2.5. Europolis organisation (forslagets kapitel IV)

Med forslaget lægges der op til en række ændringer i Europolis ledelses-

struktur. Kommissionen har som en del af begrundelsen herfor anført, at det vil bringe Europols ledelsesstruktur i overensstemmelse med retningslinjerne i den fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om decentraliserede agenturer fra 2012.

Det foreslås, at Europols forvaltnings- og ledelsesstruktur skal bestå af en bestyrelse, en eksekutivdirektør og et videnskabeligt udvalg samt om fornødent en direktion og/eller andre rådgivende organer, som bestyrelsen opretter.

2.5.1. Bestyrelsen

Bestyrelsen skal bestå af en repræsentant fra hver medlemsstat og to repræsentanter for Kommissionen. *Der skal ved udnævnelsen af bestyrelsesmedlemmer tages højde for relevante evner for ledelse, administration og økonomi samt kendskab til samarbejde om retshåndhævelse.* Hvert medlem skal have en suppleant, som udnævnes på grundlag af sin ledelseserfaring og sit kendskab til national uddannelsespolitik for retshåndhavende personale. Suppleanten skal optræde som medlem i forbindelse med spørgsmål om uddannelse. Medlemmerne skal udnævnes for 4 år ad gangen.

Bestyrelsen skal bl.a. vedtage årlige budgetter, flerårige og årlige arbejdsprogrammer samt en årlig aktivitetsrapport. Arbejdsprogrammerne og aktivitetsrapporten skal sendes til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de nationale parlamenter. Herudover skal bestyrelsen bl.a. etablere Europols interne strukturer samt i øvrigt foretage en række dispositioner af betydning for Europols organisation og drift.

2.5.2. Eksekutivdirektøren

Eksekutivdirektøren udnævnes af bestyrelsen og forestår ledelsen af Europol. Eksekutivdirektøren har ansvar for den løbende administration af Europol og for forberedelse og gennemførelse af en række af bestyrelsens beslutninger, herunder det flerårige og det årlige arbejdsprogram samt en række dispositioner af betydning for Europols drift.

Såvel Europa-Parlamentet som Rådet kan anmode eksekutivdirektøren om at aflægge rapport om udførelsen af sit hverv.

2.5.3. Videnskabeligt udvalg for uddannelse

Det videnskabelige udvalg for uddannelse er et uafhængigt rådgivende organ, der skal sikre og styre den videnskabelige kvalitet af Europols arbejde med uddannelse. Udvalget sammensættes af 11 personer fra universitetsverdenen eller erhvervslivet, som udnævnes af bestyrelsen for en femårig periode.

Udvalget skal rådgive eksekutivdirektøren, viceeksekutivdirektøren for uddannelse samt bestyrelsen i en række spørgsmål vedrørende Europols uddannelsesaktiviteter, bl.a. for at sikre videnskabelig og pædagogisk kvalitet samt sikre sammenhæng med relevante EU-politikker og -prioriteter.

2.5.4. Direktionen

Bestyrelsen kan nedsætte en direktion til at bistå bestyrelsen. Direktionen skal bestå af fem af bestyrelsens medlemmer, herunder formanden og en af Kommissionens repræsentanter. Alle udnævnes for fire år ad gangen.

Direktionen har bl.a. til opgave at forberede de afgørelser, der skal træffes af bestyrelsen. Med det formål at styrke overvågningen af den administrative forvaltning skal direktionen desuden bistå og rådgive eksekutivdirektøren i forbindelse med gennemførelsen af bestyrelsens afgørelser. Endvidere skal direktionen sammen med bestyrelsen sikre passende opfølgning på resultater og henstillinger fra forskellige undersøgelser.

2.6. Behandling af oplysninger (forslagets kapitel V)

Der lægges med forslaget op til, at Europols softwarearkitektur skal laves om med henblik på at gøre det lettere og hurtigere for Europol at fastslå, om der er forbindelser mellem data, som agenturet allerede er i besiddelse af, og siden analysere dem.

Det nuværende Europol råder over dels det såkaldte Europol Informationssystem, hvori efterretninger inden for Europols kompetenceområde opsamles til brug for Europols arbejde og med henblik på generelt at stille dem til rådighed for medlemsstaternes efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet. Herudover har Europol et antal adskilte, emneopdelte analysedatabaser, som medlemsstaterne kun har adgang til, når de er særligt berørt af eller involveret i vedkommende emne.

Når det gælder analysearbejdet, lægges der med forslaget op til i princippet én stor database, hvortil der som udgangspunkt er generel adgang for medlemsstaterne.

Som modstykke til den større åbenhed foreslås reglerne om behandling af oplysninger ændret i forhold til det nuværende retsgrundlag. I forslaget fastsættes der således detaljerede regler om, til hvilke formål forskellige typer af oplysninger kan behandles, samt om kilder, adgang til og brug af oplysninger. Samtidig styrkes databeskyttelsen, se nærmere herom i afsnit 2.8.

Ifølge forslaget kan Europol kun behandle oplysninger, der er meddelt agenturet af a) medlemsstaterne i henhold til deres nationale ret eller af b) EU-organer, tredjelande og internationale organisationer eller private parter *og privatpersoner* i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i forordningsforslaget. Endvidere kan Europol hente og behandle offentligt tilgængelige oplysninger samt oplysninger fra forskellige nationale og internationale informationssystemer, når det er tilladt efter de regelsæt, der gælder for disse informationssystemer.

Europol kan efter forslaget kun behandle oplysninger i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til agenturets målsætninger, og kun til følgende tre formål: a) krydscheck med henblik på at finde en sammenhæng mellem oplysninger, b) strategiske eller tematiske analyser, c) operationelle analyser i konkrete tilfælde *samt d) lette udvekslingen af oplysninger*.

De kategorier af personoplysninger, der kan indsamles, og de kategorier af personer (såsom mistænkte, ofre, vidner osv.), hvis oplysninger kan indsamles, er i forslagets bilag 2 specificeret i forhold til hvert af de *fire* databehandlingsformål.

Dataleverandøren (såsom en medlemsstat eller et EU-organ) bestemmer til hvilke(t) af de *fire* hjemlede databehandlingsformål oplysningerne kan behandles. Dataleverandøren kan fastsætte begrænsninger i adgangen til eller brugen af oplysningerne. Begrænsningerne kan kun fraviges efter dataleverandørens samtykke, eller når det er strengt nødvendigt for at forebygge eller afværge en overhængende og særligt kvalificeret trussel eller faresituation.

Medlemsstaterne har direkte adgang til oplysninger, som Europol opbevarer, når de er meddelt til brug for enten krydscheck eller strategiske og te-

matiske analyser. Medlemsstaterne har indirekte adgang baseret på et hit/no hit-system til oplysninger meddelt til brug for operationelle analyser i konkrete tilfælde. De tilknyttede person- eller sagsoplysninger udleveres kun efter en separat opfølgende anmodning. For Europols ansatte er adgangen til oplysninger baseret på et nødvendighedskriterie.

Det foreslås, at Eurojust (som navnlig har til opgave at fremme samarbejde om retsforfølgning af grov, grænseoverskridende kriminalitet) og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) skal kunne søge i Europols oplysninger for at konstatere, om der er overensstemmelse mellem oplysninger behandlet hos henholdsvis Europol og et af disse to agenturer.

2.7. Forholdet til partnere (forslagets kapitel VI)

Forslagets kapitel om forholdet til partnere viderefører i et vist omfang de nugældende regler herom, men der er også lagt op til ændringer. Det gælder navnlig i forhold til procedurerne for indgåelse af samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, når aftalerne giver mulighed for udveksling af personoplysninger (såkaldte ”operationelle samarbejdsaftaler”).

Ifølge forslaget kan Europol have samarbejdsrelationer med EU-organer, retshåndhævende myndigheder i tredjelande, uddannelsesinstitutioner for retshåndhævende myndigheder i tredjelande, internationale organisationer samt private parter.

Europol kan efter forslaget selv indgå såkaldte arbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer. Disse arbejdsaftaler må ikke tillade udveksling af personoplysninger og er ikke bindende for hverken EU eller medlemsstaterne.

Europol kan direkte videregive personoplysninger til EU-organer i det omfang, det er nødvendigt for, at Europol eller det EU-organ, der er modtageren, kan udføre deres opgaver, dog med forbehold for begrænsninger fastsat af dataleverandøren.

Med forslaget er der lagt op til, at Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer kræver særskilt hjemmel i enten a) en Kommissionsafgørelse om tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau hos tredjelandet eller den internationale organisation, b) en aftale mellem EU og tredjelandet eller den internationale organisation, som

er indgået i medfør af TEUF art. 218, og som giver tilstrækkelige garantier med hensyn til bl.a. beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og friheder, eller c) en samarbejdsaftale mellem det nuværende Europol og partneren, som er indgået inden anvendelsesdatoen for den nye forordning, og som tillader udveksling af personoplysninger. Der foreslås dog nogle undtagelser fra hovedreglen, således at eksekutivdirektøren og bestyrelsen i særlige situationer under visse betingelser kan tillade videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer.

Efter de nugældende regler spiller Europol en mere central rolle ved indgåelsen af sådanne samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, idet Europol efter Rådets godkendelse forestår udvælgelsen af nye partnere og indgåelsen af aftalerne.

Europol kan efter forslaget behandle oplysninger fra private parter og privatpersoner, når de modtages gennem nærmere præciserede enheder i en medlemsstat eller hos en partner.

2.8. Databeskyttelsesgarantier (forslagets kapitel VII)

Forslagets bestemmelser om databeskyttelse er til dels en videreførelse i store træk af regler i rådsafgørelsen. Samtidig lægges der på en række punkter op til ændringer, som har til formål samlet set at styrke databeskyttelsesordningen for Europol. I det følgende fokuseres hovedsagelig på nye elementer.

2.8.1. Tilsyn

Som en af nyskabelserne lægges der op til, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse skal overtage det eksterne databeskyttelsestilsyn fra det nuværende kontrolorgan, Den Fælles Kontrolinstans, som består af repræsentanter for de myndigheder i medlemsstaterne, der er udpeget som nationale kontrolinstanser efter rådsafgørelsen om Europol.

Det foreslås, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse får ansvar for at føre tilsyn med og sikre anvendelsen af forordningens bestemmelser om beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder med hensyn til Europols behandling af personoplysninger samt for at rådgive Europol og de registrerede om alle forhold vedrørende behandling af personoplysninger. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse

tildeles således en række opgaver såsom at modtage og undersøge klager fra registrerede, at iværksætte undersøgelser på eget initiativ samt at føre tilsyn med og sikre anvendelsen af bestemmelserne i både den foreslåede forordning og i alle andre EU-retsakter vedrørende beskyttelse af fysiske personer med hensyn til Europol's behandling af personoplysninger.

Samtidig tildeles den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse efter forslaget en række konkrete beføjelser, herunder beføjelse til at rette en advarsel eller en påtale til Europol, til at træffe afgørelse om berigtigelse, blokering eller sletning af oplysninger, til midlertidigt eller definitivt at nedlægge forbud mod behandling, til at forelægge sagen for Europol og om nødvendigt for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen samt til at indbringe sagen for EU-Domstolen.

Ligesom i dag skal hver medlemsstat efter forslaget udpege en national tilsynsmyndighed, som har til opgave at føre tilsyn med lovligheden af den pågældende medlemsstats udveksling af personoplysninger med Europol samt at undersøge, om den registreredes rettigheder derved krænkes. Data-tilsynet er udpeget som national kontrolinstans efter de tilsvarende regler i rådsafgørelsen om Europol.

Det foreslås endvidere, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse skal samarbejde med de nationale databeskyttelsesmyndigheder, bl.a. med henblik på at sikre ensartet anvendelse af forordningen i alle medlemsstater. *Den Europæiske Tilsynsførende for Datasikkerhed skal endvidere holde de nationale databeskyttelsesmyndigheder orienteret om emner, der vedrører dem og inddrage de relevante nationale databeskyttelsesmyndigheder i konkrete sager, hvis disse vedrører data der hidrører fra en medlemsstat.*

2.8.2. Øvrige databeskyttelsesgarantier

Som et andet nyt element lægges der med forslaget op til, at behandling af personoplysninger om ofre, vidner, andre personer, der ikke er den mistænkte, og mindreårige er forbudt, medmindre det er strengt nødvendigt.

En lignende begrænsning foreslås også for oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk overbevisning, religion eller tro, medlemskab af fagforening og for oplysninger vedrørende helbredsforhold eller seksuelle forhold (følsomme personoplysninger). Desuden skal der ifølge forslaget ikke kunne træffes nogen afgørelse, der har retsvirkninger for en re-

gistreret, alene på grundlag af elektronisk databehandling af følsomme personoplysninger, medmindre EU-retten eller national ret giver mulighed for det, eller Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse giver tilladelse hertil. Der lægges op til, at Europol *på forespørgsel* skal udarbejde en oversigt til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse over behandlede følsomme personoplysninger.

Endvidere lægges der med forslaget op til en ordning, hvor den dataansvarlige skal anmelde behandling af personoplysninger til forudgående kontrol hos Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, når der er tale om følsomme personoplysninger, eller når den pågældende type behandling på anden måde indebærer særlige risici for de registreredes grundlæggende rettigheder, navnlig for retten til beskyttelse af personoplysninger.

Med forslaget udvides logningsforpligtelsen for Europol. Det fastsættes, at Europol med henblik på kontrol af lovligheden af databehandlingen samt med henblik på at udøve egenkontrol og sikre dataenes integritet og sikkerhed skal registrere indsamling, ændring, adgang, videregivelse, samkøring og sletning af personoplysninger. Der kan ikke ændres i loggen. De registrerede oplysninger skal slettes efter tre år, medmindre de stadig skal bruges til løbende kontrol.

Der lægges op til en styrkelse af registreredes ret til indsigt i egne personoplysninger, som behandles af Europol. De oplysninger, som Europol skal give en registreret, der anmoder om indsigt, er således opregnet udførligt i forslaget.

Herudover er der i kapitlet om databeskyttelsesgarantier bl.a. regler om almindelige databeskyttelsesprincipper, om kilders og oplysningers forskellige grader af pålidelighed og nøjagtighed, om frister for opbevaring og sletning af oplysninger, om tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der skal sikre sikkerhed i forbindelse med Europols behandling af oplysninger, og om den registreredes ret til at anmode om berigtigelse, sletning og blokering af oplysninger. Endelig er der en bestemmelse om ansvarsfordelingen mellem Europol og medlemsstaterne i forhold til databeskyttelse.

2.9. Retsmidler og erstatningsansvar (forslagets kapitel VIII)

I forslaget kapitel VIII fastsættes, at den registrerede har ret til at klage til

Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse samt procedurerne for klagebehandlingen. Det fastslås, at afgørelser truffet af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse kan indbringes for Den Europæiske Unions Domstol.

Der er fastsat almindelige bestemmelser om Europols erstatningsansvar i og uden for kontraktsforhold.

Det fremgår endvidere af forslaget, at enhver, der har lidt skade som følge af ulovlig behandling af oplysninger, skal have ret til erstatning fra Europol i henhold til TEUF artikel 340 om Unionens erstatningsansvar eller fra den relevante medlemsstat i henhold til dennes nationale ret.

2.10. Parlamentarisk kontrol (forslagets kapitel IX)

Forslagets kapitel IX omhandler parlamentarisk kontrol. Herudover er der fastsat bestemmelser om parlamentarisk kontrol i forslagets artikel 7, 14, 15, 19 og 56 samt i kapitel XI.

Det fremgår af TEUF artikel 88 om Europol, at der i forordningen for Europol skal fastlægges de nærmere bestemmelser for Europa-Parlamentets kontrol af Europols aktiviteter sammen med de nationale parlamenter.

Med Kommissionens forslag til forordning for Europol lægges der op til en styrkelse af den parlamentariske kontrol med Europol.

Både Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter skal tilsendes de årlige arbejdsprogrammer, en årlig aktivitetsrapport og det endelige årsregnskab. Både Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter høres over det flerårige arbejdsprogram under udarbejdelsen. Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter skal endvidere have en årlig rapport om mængden og kvaliteten af de oplysninger, som hver medlemsstat har indsendt til Europol, og om arbejdet i medlemsstaternes nationale enhed.

Desuden skal Europol under iagttagelse af tavshedspligten tilsende Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter information om vurderinger af trusler, strategiske analyser og generelle situationsrapporter inden for Europols målsætninger samt resultaterne af undersøgelser og evalueringer, som Europol har bestilt. Europol skal også sende samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, *der tillader udveksling af personlige data*, og som er relevante for Europols videregivelse af oplysning-

ger til disse.

Endelig kan Europa-Parlamentet sammen med de nationale parlamenter anmode bestyrelsesformanden og eksekutivdirektøren om at møde til drøftelse af spørgsmål vedrørende Europol.

Herudover skal Europa-Parlamentet varetage funktionen som budgetmyndighed efter forordningen. Ligeledes foreslås det, at Europa-Parlamentet kan indkalde bestyrelsens kandidat til stillingen som eksekutivdirektør til høring i det kompetente parlamentsudvalg, ligesom Europa-Parlamentet kan bede eksekutivdirektøren aflægge rapport om udførelsen af sit hverv.

2.11. Øvrige emner (forslagets kapitel X-XIV)

Kapitel X omhandler personale og i kapitel XI fastsættes finansielle bestemmelser.

Kapitel XII omhandler diverse bestemmelser om bl.a. privilegier og immuniteter, gennemsigtighed og bekæmpelse af svig. Det foreslås, at Kommissionen senest fem år efter forordningens ikrafttræden og herefter hvert femte år skal bestille en evaluering af Europols arbejde og arbejdsmetoder, hvor det bl.a. skal vurderes, om der er behov for at ændre agenturets målsætninger.

Kapitel XIII-XIV indeholder overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser, blandt andet om at forordningen *erstatter rådsafgørelse 2009/371/RIA (om Europol) og rådsafgørelse 2005/681/RIA (om Cefpol) for de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af forordningen.*

3. Gældende dansk ret

Rådsafgørelse 2009/371/RIA om oprettelse af Europol er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1261 af 16. december 2009 om Den Europæiske Politienhed (Europol). Det fremgår af loven, at rådsafgørelsen om Europol gælder her i landet. Det fremgår endvidere, at Rigspolitiet er den nationale enhed efter rådsafgørelsen, dvs. det danske Europol-kontaktpunkt. Datatilsynet er i loven udpeget som den nationale kontrolinstans vedrørende databeskyttelse. Det fremgår desuden af loven, at enhver forvaltningsmyndighed kan videregive oplysninger til Rigspolitiet til brug for udførelsen af opgaver efter rådsafgørelsen, og at sådanne oplysninger skal videregives på Rigspolitiets anmodning.

Der er ikke vedtaget dansk lovgivning i anledning af rådsafgørelse 2005/681/RIA om Cepol, og der er heller ikke i øvrigt dansk lovgivning af relevans for uddannelsesdelen af forslaget.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

En vedtagelse af forslaget til forordning vil medføre behov for ændring af Europol-loven.

Det fremgår af forordningsforslaget, at udgifterne beløber sig til 623 mio. euro for det sammenlagte agentur for perioden 2015-2020, hvortil kommer 1,5 mio. euro til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse; i alt udgifter for 624,5 mio. euro. Udgifterne afholdes over EU's budget, hvor Danmark traditionelt finansierer ca. 2 pct. af udgifterne. Det svarer til ca. 93 mio. kr., som Danmark ville skulle bidrage med over perioden, hvis vi var omfattet af forordningsforslaget.

5. Høring

Forslaget har været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenterne for byretterne, Advokatrådet, Amnesty International, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen af Offentlige Anklagere, Handelshøjskolen i København (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i Aarhus (Juridisk Institut), Institut for Menneskerettigheder, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Københavns Universitet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

Advokatrådet, Byretterne, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Sø- og Handelsretten og Østre Landsret har afgivet høringssvar, men har ikke haft bemærkninger til forslaget.

Datatilsynet, Institut for Menneskerettigheder, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Retspolitisk Forening og Rigspolitiet har afgivet høringsvar med bemærkninger til forslaget.

5.1. Datatilsynets høringsvar

Datatilsynet har i sit høringsvar indledningsvis opsummeret en række af de ændringer, der er lagt op til med det nye forslag. Datatilsynet anfører herefter, at når der lægges op til et intensiveret samarbejde inden for et bredere kompetenceområde og dermed også til øget udveksling af personoplysninger, så er det vigtigt, at der etableres et effektivt og tidssvarende databeskyttelsesregime i tilknytning til Europols virksomhed. Datatilsynet anfører, at de foreslåede databeskyttelsesregler i forslagets kapitel V efter tilsynets opfattelse indeholder mange væsentlige og hensigtsmæssige elementer. Datatilsynet henviser herefter til den udtalelse om forslaget, som Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) har afgivet, og henleder i den forbindelse navnlig opmærksomheden på udtalelsens punkt 43-51, som efter tilsynets vurdering bør indgå i de videre overvejelser om forslaget. Pkt. 43-51 omhandler bl.a. de foreslåede regler om formålsbegrænsning i forbindelse med behandling af oplysninger. Udtalelsen kan findes på EDPS' hjemmeside: www.edps.europa.eu.

Datatilsynet har videre anført, at Kommissionens forslag viderefører muligheden for, at Europol bl.a. kan indsamle oplysninger fra nationale informationssystemer gennem direkte it-adgang, for så vidt det er tilladt i henhold til national ret. Datatilsynet henviser til, at EDPS finder en sådan adgang betænkelig, navnlig fordi der er risiko for, at den dataansvarlige (nationale myndighed) mister kontrollen over videregivelsen. På den baggrund anbefaler EDPS – og Datatilsynet – at muligheden ikke videreføres i det nye retsgrundlag for Europol. Datatilsynet bemærker desuden, at en sådan adgang efter tilsynets opfattelse heller ikke vil være forenelig med persondatalovens §§ 6-8, da videregivelse/udlevering af oplysninger forudsætter, at den dataansvarlige danske myndighed vurderer berettigelsen heraf i den konkrete situation. Datatilsynet henviser samtidig til forslagets artikel 23, stk. 3, hvorefter national ret finder anvendelse på Europols adgang til og brug af oplysningerne, hvis denne indeholder strengere regler herom end forordningen.

Datatilsynet har i sit høringsvar endvidere fremhævet, at enhver efter forslagets artikel 45, stk. 4, har ret til at anmode den nationale tilsynsmyndighed om at kontrollere en række forhold vedrørende videregivelse af oplys-

ninger om ham selv til Europol – en ret, der udøves i overensstemmelse med national ret i den medlemsstat, hvor anmodningen indgives. Datatilsynet har i den forbindelse anført, at Datatilsynet ikke har kompetence i forhold til ”ren manuel” videregivelse af personoplysninger fra en dansk forvaltningsmyndighed til ikke-danske myndigheder.

Datatilsynet har videre anført, at tilsynet i lighed med EDPS finder, at forslagens artikel 49 giver anledning til tvivl om de nationale tilsynsmyndigheders kompetence, herunder om EDPS vil kunne meddele eksempelvis indsigt i oplysninger, selv om en national tilsynsmyndighed udtaler sig herimod.

Afslutningsvis har Datatilsynet med henvisning til den tilsigtede øgede udveksling af personoplysninger og ændringerne i øvrigt anført, at det ikke er muligt for tilsynet inden for de nuværende bevillingsmæssige rammer at afsætte yderligere ressourcer til tilsynsaktiviteter på Europol-området.

5.2. Institut for Menneskerettigheders høringssvar

Institut for Menneskerettigheder har i sit høringssvar indledningsvis redegjort for Europol-forslagets baggrund og formål. Herefter følger et afsnit om menneskeretten, hvoraf det fremgår, at databeskyttelse er en del af retten til respekt for privatlivet, som dækker blandt andet personlige oplysninger og kommunikation. Institut for Menneskerettigheder henviser til, at retten til respekt for privatlivet er beskyttet i bl.a. FN's Verdenserklæring om menneskerettigheder, FN's konvention om civile og politiske rettigheder, FN's børnekonvention, FN's handicapkonventionen, EMRK artikel 8 samt Europarådets konvention nr. 108 fra 1981 om elektronisk databehandling af personoplysninger og henstilling nr. R(87)15 af 1987 om politiets brug af personoplysninger. Instituttet henviser desuden til TEUF artikel 16 om databeskyttelse og EU's Charter om grundlæggende rettigheder artikel 7 (privatlivsfred) og artikel 8 (databeskyttelse). Instituttet henviser herudover til direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og forordning (EF) nr. 45/2001 om persondatabeskyttelse i fællesskabsinstitutionerne og –organerne. Endelig henviser instituttet til, at EU ved rammeafgørelse 2008/977/RIA har fastlagt nærmere betingelser for beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Institut for Menneskerettigheder er herefter fremkommet med en række bemærkninger til selve Europol-forslaget. Det anføres indledningsvis, at instituttet ved vurderingen af forslagets databeskyttelsesmæssige aspekter har taget højde for, at behandlingen af data, herunder persondata, til understøttelse af de nationale retshåndhævende myndigheders indsatser er en af hovedårsagerne til eksistensen af Europol. Instituttet finder, at forslaget indeholder en ganske betydelig beskyttelse vedrørende behandlingen af oplysninger, herunder personoplysninger. Instituttet anfører, at instituttet i den forbindelse finder det positivt, at tilsynsopgaven forankres hos Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS), og at EDPS sikres uafhængighed og mulighed for at kunne handle effektivt, herunder med tilstrækkelige beføjelser til at kunne intervenere.

Instituttet henviser herefter til den udtalelse fra EDPS, der er omtalt i forbindelse med Datatilsynets høringssvar, og det anføres, at instituttet overordnet set er enig med de bemærkninger, der er anført i EDPS' udtalelse. Instituttet fremhæver generelt følgende synspunkter:

- En stærk ramme for databeskyttelse er vigtig, ikke alene for data-subjekterne, men også fordi et stærkt databeskyttelsesregime skaber tillid medlemsstaterne imellem, som igen er en betingelse for en succesfuld udveksling af information.
- Formålsbegrænsning er et nøgleprincip for databeskyttelse. Det har særligt betydning i det politimæssige og retlige samarbejde i efterforskning af straffesager, da datasubjekterne normalt ikke er bekendt med, at der behandles oplysninger om dem.

Institut for Menneskerettigheder anfører herefter følgende i relation til forslagets enkelte artikler:

- I forhold til artikel 24 om databehandlingsformål foreslås en række præciseringer, bl.a. af de tilladte databehandlingsformål, samt at kravene til formålsbegrænsning tydeliggøres (EDPS' udtalelse pkt. 173).
- I artikel 26, stk. 1, om medlemsstaternes direkte adgang til oplysninger hos Europol foreslås indsat en passage om, at medlemsstaternes adgang skal være baseret på et "need to know"-princip (EDPS' udtalelse pkt. 177).
- Artikel 29, stk. 4, foreslås ændret, således at en medlemsstat skal give sit udtrykkelige samtykke, før Europol kan videregive oplys-

ninger fra medlemsstaten til eksterne samarbejdspartnere (EDPS' udtalelse pkt. 179).

- Det anbefales, at listen over Europol's samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer offentliggøres (EDPS' udtalelse pkt. 181).
- Det anbefales, at muligheden i artikel 23 for direkte adgang for Europol til nationale databaser fjernes (EDPS' udtalelse pkt. 184 a).
- Det anbefales at styrke artikel 35 om forskellige grader af personoplysningers nøjagtighed og pålidelighed ved at gøre medlemsstaternes vurdering heraf obligatorisk (EDPS' udtalelse pkt. 184 c).

5.3. Landsforeningen af Forsvarsadvokaters høringssvar

Landsforeningen af Forsvarsadvokater har i sit høringssvar bemærket, at forslaget er omfattet Danmarks retsforbehold. Landsforeningen af Forsvarsadvokater har herefter peget på, at der som en del af forslaget skal oprettes en stor fælles database med generel adgang for medlemsstaterne, hvortil medlemsstaterne har direkte og indirekte adgang efter forskellige regler. Det anføres i høringssvaret, at bestyrelsen kan have sine bekymringer i den forbindelse i lyset af de nyeste eksempler på indtrængen i det danske politis datamateriale.

5.4. Retspolitisk Forenings høringssvar

Retspolitisk Forening har i sit høringssvar indledningsvist konstateret, at forslaget er omfattet af Danmarks retsforbehold. Foreningen har videre anført, at Danmark således ikke vil være omfattet af forordningen, når/hvis den vedtages, og at foreningens høringssvar på den baggrund vil være ganske kortfattet, også fordi Danmarks indflydelse i forhandlingsforløbet må formodes at være enten marginal eller ikke til stede. Afslutningsvis har foreningen anført, at "[s]kulle forordningen blive vedtaget, kan Danmark naturligvis gennemføre tilpasset national lovgivning (i Folketinget), hvorefter Danmark vil kunne indgå som deltager i "systemet", men på mellemstatsligt grundlag og ikke direkte/umiddelbart underlagt forordningen, forudsat selvfølgelig at EU som sådan accepterer en sådan parallel-aftale."

5.5. Rigspolitiets høringssvar

Rigspolitiet har i sit høringssvar anført, at Rigspolitiet er positivt indstillet over for forslaget, herunder at Europol styrkes som knudepunkt for informationsudveksling mellem medlemsstaternes myndigheder. Det er desu-

den Rigspolitiets forventning, at den foreslåede omlægning af Europols analysedatabaser vil medføre en markant styrkelse af grundlaget for at gennemføre kriminalitetsanalyser.

Rigspolitiet har om den foreslåede sammenlægning af Europol og Cepol anført, at en sådan sammenlægning efter Rigspolitiets opfattelse vil ligge i naturlig forlængelse af den ændring af Cepols styringsform, som blev afsluttet under det danske EU-formandskab i 1. halvår af 2012. Rigspolitiet har videre anført, at oprettelsen af et egentligt politiakademi inden for EU med et stærkt fokus på den eksterne dimension efter Rigspolitiets vurdering vil medføre, at akademiet vil kunne opnå en højere professionel anerkendelse inden for retshåndhævelse. Endvidere vil et dobbelt mandat for det nye Europol efter Rigspolitiets opfattelse sikre en tættere sammenhængskraft mellem de strategisk prioriterede indsatsområder og det tilsvarende uddannelsesbehov. Rigspolitiet har desuden anført, at den foreslåede styringsform med en dobbelt repræsentation i bestyrelsen svarende til mandatet vil sikre medlemslandene fortsat indflydelse også på uddannelsesområdet.

Rigspolitiet har i sit høringssvar videre bemærket, at forslaget er omfattet af Danmarks retsforbehold. I den forbindelse har Rigspolitiet understreget, at Danmarks fortsatte deltagelse i Europol-samarbejdet efter Rigspolitiets opfattelse er af helt afgørende betydning for dansk politis mulighed for at varetage sine opgaver. Rigspolitiet anfører, at dansk politi således i vidt omfang bruger Europols analyse af kriminalitetsmønstre i det strategiske arbejde, herunder når særlige fokusområder for politiindsatsen i Danmark skal prioriteres, ligesom Europol udgør den centrale ramme for det operative, internationale politisamarbejde i forhold til udveksling og analyse af efterretninger samt efterforskning af konkrete sager.

Endelig har Rigspolitiet anført, at dansk politi vil have stærkt begrænsede muligheder for at videregive generelle efterretningsoplysninger til Europol, såfremt Europol-forordningens hjemmel til videregivelse af oplysninger til Europol ikke gennemføres i dansk ret.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har i forslaget anført om nærhedsprincippet, at målet med den foreslåede forordning, nemlig oprettelse af en enhed med ansvar for samarbejde om retshåndhævelse og uddannelse heri på EU-plan, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af den

foreslåede handlings omfang og virkninger bedre kan gennemføres på EU-plan. Kommissionen anfører, at unionen derfor kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. TEU artikel 5. Kommissionen anfører videre, at forordningen i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Det er ud fra tilsvarende betragtninger regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Regeringen er overordnet set positivt indstillet over for forslaget.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordning behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet. *Europa-Parlamentets Libe-udvalg har den 30. januar 2014 stemt om ordførerens betænkning over forslaget, hvorfor Parlamentet nu er parat til at påbegynde trilogforhandlinger.*

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har *senest* været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har senest været forelagt Folketingets Europaudvalg *forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 6.-7. juni 2013*. Endvidere har udvalget modtaget statusorienteringer om sagen *forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober og 5.-6. december 2013*.

Dagsordenspunkt 2: Den fremtidige udvikling for området for indre anliggender (post-Stockholm programmet)

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM-dokument foreligger ikke

Resumé

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes Kommissionen at præsentere sin meddelelse om den fremtidige udvikling for området for retlige og indre anliggender. På asyl- og indvandringsområdet har Danmark sammen med syv ligesindede medlemsstater udarbejdet et fælles forslag til, hvilke politiske prioriteter der bør adresseres i et nyt strategisk program. Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, og nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen. Regeringen kan generelt bakke op om de prioriteter, der fremhæves i det fælles forslag fra denne kreds. På det civil-, politi- og strafferetlige område er det generelt Danmarks holdning, at fokus skal være på implementering og konsolidering af eksisterende lovgivning, herunder styrkelse af det praktiske samarbejde.

1. Baggrund

Det gældende strategiske program for EU's prioriteter på området for retlige og indre anliggender for perioden 2010-2014, Stockholm-programmet, udløber med udgangen af 2014.

Ifølge artikel 68 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde udformer Det Europæiske Råd strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

På den baggrund fremgår det af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 27.-28. juni 2013, at Det Europæiske Råd på sit møde i juni 2014 vil drøfte udformningen af nye strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning i området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Som forberedelse til Det Europæiske Råd opfordres de kommende formandskaber til at indlede en refleksionsproces i Rådet. Kommissionen opfordres til at bidrage til denne proces.

Spørgsmålet om den fremtidige udvikling på området for retlige og indre anliggender efter udløbet af Stockholm-programmet er i rådsregi drøftet på det uformelle rådsmøde den 18.-19. juli 2013 i Vilnius, rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013 og det uformelle rådsmøde den 23.-24. januar 2014 i Athen.

Kommissionen afholdt den 29.-30. januar 2014 en konference, hvor man inviterede medlemsstater, medlemmer af Europa-Parlamentet og nationale parlamenter, andre EU-institutioner, relevante organisationer og forskere til at drøfte fremtidige udfordringer og prioriteter på området for indre anliggender.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes Kommissionen at præsentere sin meddelelse om den fremtidige udvikling for området for retlige og indre anliggender. Selve meddelelsen forventes ikke at være endeligt klar til rådsmødet, hvorfor der alene vil være tale om en mundtlig præsentation fra Kommissionen.

2. Indhold

Det må på baggrund af tidligere tilkendegivelser fra Kommissionen generelt forventes, at meddelelsen bl.a. vil have fokus på implementering og konsolidering samt på spørgsmål vedrørende evaluering og effektivt praktisk samarbejde. Derudover må det forventes, at der vil være fokus på at sikre sammenhæng med EU's politik på andre områder, herunder EU's eksterne relationer og EU's vækststrategi.

Det må endvidere forventes, at Kommissionen vil fokusere på at sikre en effektiv gennemførelse af EU's fælles asylsystem, ligesom det må forventes, at Kommissionen vil opfordre til andre former for øget solidaritet, f.eks. i form af intern omfordeling af flygtninge i EU.

Endvidere er det sandsynligt, at Kommissionen vil foreslå, at der etableres særlige humanitære kanaler til EU, f.eks. i form af humanitære visum, som udstedes med henblik på indgivelse af en asylansøgning i EU. Et sådant forslag indgik i Kommissionens første udkast til rapport om den taskforce, som blev nedsat som opfølgning på ulykken ved Lampedusa i oktober 2013. Forslaget udgik af den endelige rapport, idet Kommissionen i stedet ville tage det op i forbindelse med drøftelserne om et nyt flerårigt program.

På asyl- og indvandringsområdet har Danmark sammen med syv ligesindede medlemsstater udarbejdet et fælles forslag til, hvilke politiske prioriteter der bør adresseres i et nyt strategisk program. Det er hensigten, at forslaget skal fungere som et oplæg til videre drøftelser i Rådet (retlige og indre anliggender).

For så vidt angår de indledende bemærkninger fremgår det af det fælles papir fra kredsen af ligesindede lande, at den fremtidige asyl- og migrationspolitik bør være baseret på en såkaldte ”whole of government approach” og omfatte alle relevante politikområder, herunder de eksterne relationer. Det understreges endvidere, at den fremtidige asyl- og migrationspolitik bør fokusere på praktisk samarbejde og gennemførelse af eksisterende lovgivning frem for på vedtagelse af ny lovgivning. Endvidere fremhæves behovet for solidaritet, herunder forpligtelsen til en effektiv gennemførelse af EU-lovgivningen inden for asyl- og indvandringsområdet og i forhold til visum og grænser.

Det fremgår endvidere af det fælles papir, at EU’s fremtidige politik på asylområdet bør have fokus på medlemsstaternes forpligtelse til at sikre en effektiv gennemførelse af det fælles europæiske asylsystem, herunder gennem et styrket praktisk samarbejde mellem nationale asylmyndigheder, som koordineres af EASO. Endvidere bør den nye varslings- og beredskabsmekanisme (”early warning”) anvendes til at forberede EU-landene bedre på kriser, der opstår uden for EU. Herudover bør arbejdet med regionale udviklings- og beskyttelsesprogrammer i transit- og oprindelseslande styrkes, og der bør fortsat være fokus på genbosætning under hensyntagen til forholdene i den enkelte medlemsstat.

I forhold til visum og grænser fremgår det af det fælles papir, at fokus bør være på at sikre den rette balance mellem åbenhed, sikkerhed og forebyggelse af migrationsrisiko. Mulighederne i visumkodeks bør udnyttes bedre, ligesom man bør se på muligheden for at anvende udvidede visumlempelsaftaler som et alternativ til visumfrihed, hvis dette selv i et langt perspektiv må anses for urealistisk. Endvidere understreges det, at forhandlinger om visumfritagelsesaftaler og tilbagetagelsesaftaler bør følges ad, og at EU bør kunne ophæve aftaler om visumfritagelse eller visumliberalisering, hvis betingelserne herfor ikke (længere) er til stede. Det foreslås også, at der – bl.a. gennem en styrkelse af det lokale Schengen-samarbejde – sikres ensartethed i medlemsstaternes visumudstedelse. Samtidig lægges der op til, at medlemsstaterne ikke alene skal fokusere på, hvilket land en visumansøger kommer fra, men også på den konkrete ansøgers profil. I den for-

bindelse kan den mere målrettede og risikobaserede grænsekontrol, som smart borders-forslagene vil give mulighed for, inddrages. Endvidere bør muligheden for indførelse af et såkaldt EU-ESTA overvejes. Endelig foreslås en styrkelse af Frontex' operationelle kapacitet, herunder i forhold til kapacitetsopbygning i tredjelande.

For så vidt angår håndtering af migrationspres understreges det, at en fremtidig asyl- og indvandringspolitik bør tage sit udgangspunkt i, at personer, der ikke har ret til at opholde sig på EU's område, skal tilbagesendes. Der er derfor behov for at styrke EU-samarbejdet om tilbagesendelse – frivillig såvel som tvangsmæssig. I den forbindelse bør fokus særligt være på dialoger med centrale tredjelande. Endvidere kan der ses muligheden for at tidsbegrænse Kommissionens forhandlingsmandater, så de ikke blokerer for bilaterale tilbagetagelsesaftaler. Endvidere fremhæves samarbejdet med oprindelses- og transitlande om bekæmpelse af ulovlig indvandring, og det anføres bl.a., at en pligt til tilbagetagelse bør indgå som et fast element i aftaler om handel, udvikling mv. med tredjelande. Et andet emne, som fremhæves, er retten til fri bevægelighed og behovet for at bekæmpe svig og misbrug med hensyn til denne ret. I den forbindelse bør der bl.a. være fokus på identitets- og rejsedokumenters sikkerhed og på en effektiv håndhævelse af opholdsdirektivet.

3. Gældende dansk ret

Sagen giver ikke anledning til at redegøre for gældende dansk ret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Der er – ud over høringen af *Specialudvalget for politimæssigt og retlige samarbejde* og Specialudvalget for asyl- og indvandringssamarbejde (SPAIS), jf. pkt. 10 nedenfor – ikke foretaget høring vedrørende sagen.

6. Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen.

7. Andre landes kendte holdninger

Der foreligger ikke, *udover hvad der allerede fremgår af det fælles forslag fra Danmark og syv ligesindede medlemsstater, som nævnt under punkt 2, offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen.*

8. Foreløbig dansk holdning

Regeringen kan generelt bakke op om de prioriteter, der er fremhævet i det fælles forslag *fra Danmark og syv ligesindede medlemsstater* til prioriteter for et nyt strategisk program, og som beskrives under punkt 2. På det civil-, politi- og strafferetlige område er det generelt regeringens holdning, at fokus skal rettes mod implementering og konsolidering af eksisterende lovgivning, *herunder styrkelse af det praktiske samarbejde.*

9. Europa-Parlamentet

Sagen skal ikke forelægges Europa-Parlamentet.

10. Specialudvalget for asyl- og indvandringssamarbejdet

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retlige samarbejde *den 18. februar 2014* og Specialudvalget for asyl- og indvandringssamarbejde (SPAIS) *den 19. februar 2014.*

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været forelagt for Folketingets Europaudvalg *til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013.*

Dagsordenspunkt 3: Migrationsstrømme – tendenser og fremtidig udvikling

Nyt notat.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM-dokument foreligger ikke

Resumé

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes Kommissionen at orientere om migrationsstrømme mod EU-medlemsstaterne. Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, og nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen. Regeringen agter at tage orienteringen til efterretning.

1. Baggrund

Rådet har i løbet af de seneste år drøftet forskellige spørgsmål i relation til migrationsstrømme. Det gælder bl.a. bekæmpelse af ulovlig indvandring, asylsituationen i Grækenland, intern omfordeling af flygtninge og konflikter i EU's nærområder, herunder Nordafrika og Syrien.

Det forventes, at Kommissionen vil orientere nærmere om migrationsstrømme til EU med fokus på situationen i Syrien og dennes indvirkning på de aktuelle migrationsstrømme.

2. Indhold

Det samlede antal asylansøgere i EU (inklusive de associerede lande) udgjorde i 2013 over 465.000 personer. Til sammenligning modtog landene i 2012 ca. 336.000 asylansøgere. Danmark har på samme måde oplevet en stigning i ansøgetallet, hvor foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen bekræfter, at der blev modtaget 7.540 asylansøgere i 2013 mod 5.184 i 2012.

Beregninger foretaget på baggrund af tal fra Eurostat viser, at Danmark i perioden fra den 1. januar 2013 til udgangen af oktober 2013 var blandt de medlemsstater, der modtog flest asylansøgere pr. capita. Danmark modtog således 9. flest asylansøgere i hele EU foran bl.a. Italien, Grækenland og Bulgarien.

Særligt Grækenland har i løbet af de seneste år været udsat for et markant migrationspres på landets ydre grænser. I den senere tid er presset på Grækenlands landgrænse til Tyrkiet imidlertid mindsket ganske betragteligt. Dette skyldes først og fremmest en række konkrete initiativer, som de græske myndigheder med støtte fra EU's grænseagentur, Frontex, har iværksat ved den græsk-tyrkiske grænse. Initiativerne har bl.a. omfattet en midlertidig udstationering af mere end 1.800 yderligere politibetjente og tilførelse af bedre teknisk udstyr til Evros-regionen.

Migrationsstrømmene ses derfor nu i højere grad at bevæge sig til EU via landgrænsen mellem Tyrkiet og Bulgarien. Denne udvikling har betydet, at Bulgarien i 2013 har oplevet en betydelig stigning i antallet af personer, der søger om asyl. Ifølge FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) har Bulgarien i perioden fra den 1. januar 2013 til primo december modtaget ca. 9.100 asylansøgninger, hvilket er væsentligt mere end i tidligere år.

Herudover bevæger migrationsstrømmene sig ifølge Frontex i stigende grad mod EU via den centrale middelhavsroute fra lande som Tunesien, Algeriet, Libyen og Egypten på trods af flere konkrete initiativer til at bremse den ulovlige indvandring. Blandt disse initiativer kan nævnes "Joint Operation Hermes", "Operation Mare Nostrum" og "Joint Operation Aeneas".

En opgørelse fra EASO viser, at syriske statsborgere i december 2013 var blandt de tre største asylansøgnationaliteter i 16 medlemsstater. Danmark har ifølge foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen modtaget 1.702 syriske asylansøgere i 2013 mod 822 i 2012. I perioden fra den 1. januar 2012 til udgangen af oktober 2013 modtog Danmark 5. flest syriske asylansøgere pr. capita i EU. Kun Sverige, Cypern, Malta og Bulgarien modtog flere syriske asylansøgere pr. capita. Herudover var Danmark antalmæssigt den 7. største modtager af syriske asylansøgere blandt medlemsstaterne i samme periode.

En række medlemsstater har oplevet problemer med deres asyl- og modtagesystemer som følge af migrationspresset. Dette har været situationen i Grækenland gennem længere tid, men senest har også Italien og Bulgarien anmodet EASO om teknisk og operationel assistance til at håndtere problemerne på asyl- og modtageområdet. Således indgik EASO og Italien i juni 2013 en støtteaftale, mens støtteaftalen med Bulgarien blev indgået i oktober 2013. Der tages i aftalerne afsæt i et antal prioriterede områder, der er tilpasset situationen i den enkelte medlemsstat.

Antallet af registrerede flygtninge i Syriens nabolande udgør ifølge UNHCR på nuværende tidspunkt næsten 2,5 mio. og tallet er fortsat stigende. Libanon har ifølge de seneste oplysninger omkring 910.000, Jordan ca. 600.000 og Tyrkiet ca. 600.000. Hertil kommer, at Irak har registreret ca. 220.000 syriske flygtninge og Egypten ca. 130.000. Situationen medfører et stort og stadig stigende pres på såvel asyl- og modtagesystemer som lokalsamfund i de nabolande, som har holdt deres grænser åbne for flygtninge fra Syrien siden krisens udbrud.

3. Gældende dansk ret

Sagen giver ikke anledning til at redegøre for gældende dansk ret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark.

5. Høring

Der er ikke foretaget høring vedrørende sagen.

6. Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side agter man at tage orienteringen til efterretning.

9. Europa-Parlamentet

Sagen skal ikke forelægges Europa-Parlamentet.

10. Specialudvalget for asyl- og indvandrings-samarbejdet

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for asyl- og indvandrings-samarbejdet (SPAIS) den 19. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg, men situationen i Syrien blev forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober 2013.

Dagsordenspunkt 4: Middelhavstaskforcen

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM-dokument foreligger ikke

Resumé

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes Kommissionen at følge op på sin meddelelse fra 4. december 2013 om Middelhavstaskforcens forslag til initiativer, der kan bidrage til at forhindre fremtidige ulykker, hvor migranter omkommer i Middelhavet. Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, og nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen. Regeringen bakker generelt op om Middelhavstaskforcens arbejde og de initiativer, som er identificeret i taskforcens rapport. Særligt er man fra dansk side positivt indstillet over for, at samarbejdet med oprindelses- og transitlande, herunder mobilitetspartnerskaber og regionale udviklings- og beskyttelsesprogrammer, tildeles en fremtrædende rolle.

1. Baggrund

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober 2013 orienterede Italien om hændelsen ved Lampedusa den 3. oktober 2013, hvor mindst 339 afrikanske migranter omkom, da et fartøj med omkring 500 personer ombord sank. Orienteringen blev efterfulgt af en drøftelse om, hvordan problemet med migrationspres fra de sydlige middelhavslande kan løses.

Som opfølgning på rådsmødet nedsatte Kommissionen en taskforce (Middelhavstaskforcen), der skulle komme med forslag til, hvordan ulykker, som den der fandt sted ved Lampedusa, kan undgås fremover.

Middelhavstaskforcen blev ledet af Kommissionen. Herudover deltog alle interesserede medlemsstater samt EU-agenturer som bl.a. EU's asylstøttekontor (EASO), Frontex og Europol. Fra dansk side deltog Justitsministeriet. Der blev afholdt møder i taskforcen den 24. oktober 2013 og den 20. november 2013.

Den 4. december 2013 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om Middelhavstaskforcens arbejde.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013 præsenterede Kommissionen meddelelsen og de identificerede initiativer.

På sit møde den 19.-20. december 2013 vedtog Det Europæiske Råd konklusioner, hvoraf det bl.a. fremgår, at Det Europæiske Råd byder Kommissionens meddelelse velkommen og opfordrer til, at alle kræfter mobiliseres for at gennemføre de foreslåede initiativer.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes Kommissionen at orientere om, hvordan man har til hensigt at sikre gennemførelsen af de initiativer, som er identificeret i Kommissionens meddelelse om Middelhavstaskforcens arbejde.

2. Indhold

Formålet med Middelhavstaskforcen var at identificere initiativer, der kan medvirke til at forebygge, at migranter føler sig nødsaget til at søge mod EU og derved bringer sig i livsfarlige situationer.

Kommissionens meddelelse om taskforcens arbejde indeholde initiativer inden for følgende fem områder:

- Samarbejde med tredjelande
- *Regionale beskyttelsesprogrammer, genbosætning og lovlig adgang til EU*
- Bekæmpelse af menneskesmugling og organiseret kriminalitet
- Grænseovervågning
- Solidaritet med medlemsstater, der oplever et stort migrationspres

Samarbejdet med tredjelande bør fortsat være styret af EU's globale tilgang til migration og mobilitet (GAMM), og fokus bør rettes mod at styrke samarbejdet med EU's nabolande samt oprindelses- og transitlande af særlig interesse – f.eks. Tunesien og Libyen. Der peges bl.a. på, at mobilitetspartnerskaber og regionale udviklings- og beskyttelsesprogrammer kan bidrage til at opbygge landenes asylsystemer, så de lever op til internationale standarder. Endvidere forslås, at man på lidt længere sigt søger at etablere en netværk mellem relevante europæiske og nordafrikanske middelhavslande, der skal sikre en hurtig og direkte udveksling af information i forbindelse med sø-operationer. Samarbejdet med tredjelandene bør endvidere sikre en effektiv tilbagetagelse af ulovlige migranter i overensstemmelse med internationale standarder, bl.a. igennem programmer for frivillig tilbagevenden og tilbagetagelsesaftaler.

I forhold til at sikre den lovlige adgang til EU opfordrer Kommissionen medlemsstaterne til i videre omfang at genbosætte flygtninge via UNHCR (kvoteflygtninge), ligesom der lægges op til at se nærmere på den lovlige adgang f.eks. for studerende og arbejdstagere fra tredjelande. Kommissionen vil herudover undersøge yderligere muligheder for at skabe lovlig adgang til EU, f.eks. i form af såkaldte "humanitære visa", som giver mulighed for at rejse lovligt til EU og søge asyl. Dette henskydes dog til overvejelserne om nye strategiske retningslinjer for RIA-området.

I forhold til bekæmpelse af menneskesmugling og organiseret kriminalitet foreslås det bl.a., at EUROPOL's koordinerende rolle styrkes, og at der inden for rammerne af EU's såkaldte "policy cycle" om alvorlig, grænseoverskridende kriminalitet, udarbejdes handlingsplaner om henholdsvis ulovlig indvandring og menneskehandel. Endvidere foreslås det, at der udvikles en udførlig EU-strategi for den fremadrettede bekæmpelse af menneskesmugling.

I relation til grænseovervågning foreslås en styrkelse af Frontex' og relevante medlemsstaters redningskapacitet i det centrale Middelhav, bl.a. gennem tilførsel af ekstra 7,9 mio. euro til Frontex i 2013. Samtidig præciseres det dog, at Frontex' opgave er at overvåge grænserne, ikke at udføre redningsaktioner. Endvidere henvises der til, at det nye europæiske grænseovervågningssystem, Eurosur, er blevet operationelt fra den 2. december 2013, hvilket bl.a. vil forbedre Frontex' og medlemsstaternes evne til at lokalisere små fartøjer ved de ydre søgrænser. Samtidig foreslås det, at arbejdet med forordningen om gennemførelse af Frontex-koordinerede søoperationer fremskyndes. Endelige foreslås, at det på lidt længere sigt undersøges, hvordan det kan sikres, at private fartøjer, f.eks. handelsskibe og fiskerbåde, der tilfældigt bidrager til en redningsaktion, ikke efterfølgende oplever negative retlige eller økonomiske konsekvenser.

Som led i udvisningen af solidaritet med medlemsstater, der ikke har tilstrækkelige midler til at håndtere et øget migrationspres, lægges der op til, at Kommissionen, via forskellige EU-fonde, støtter Italien med 30 mio. euro, som bl.a. skal styrke grænseovervågningsoperationer. Endvidere foreslås det, at der afsættes ca. 20 mio. euro fra relevante EU-fonde til at forøge kapaciteten i forhold til modtageforhold, asylsagsbehandling, screening og registrering i andre medlemsstater, der oplever stigende migrationspres. Endvidere foreslås, at EASO fremadrettet tildeles en central rolle i forhold til at udvikle kapaciteten og kvaliteten af medlemsstaternes asylsystemer, herunder behandling af asylansøgninger, modtagelsesforhold og

koordinering af intern omfordeling. Endelig opfordres medlemsstaterne til i højere grad overvejer intern omfordeling af flygtninge i EU.

3. Gældende dansk ret

Sagen giver ikke anledning til at redegøre for gældende dansk ret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Der er – ud over høringen af Specialudvalget for asyl- og indvandrings-samarbejde (SPAIS), jf. pkt. 10 nedenfor – ikke foretaget høring vedrørende sagen.

6. Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet har ikke betydning for sagen.

7. Andre landes kendte holdninger

Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstater holdning til sagen.

8. Foreløbig dansk holdning

Fra dansk side agter man at tage Kommissionens orientering til efterretning.

Regeringen bakker generelt op om taskforcens arbejde og de initiativer, som er blevet identificeret. Særligt er man fra dansk side positivt indstillet over for, at samarbejdet med oprindelses- og transitlande, herunder mobilitetspartnerskaber og regionale udviklings- og beskyttelsesprogrammer, tildeles en fremtrædende rolle.

9. Europa-Parlamentet

Sagen skal ikke forelægges Europa-Parlamentet.

10. Specialudvalget for asyl- og indvandrings-samarbejdet

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for asyl- og indvandrings-samar-

bejde (SPAIS) den 19. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været forelagt for Folketingets Europaudvalg *til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013 og Det Europæiske Råds møde den 19.-20. december 2013.*

Dagsordenspunkt 5: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2011) 445 endelig

Resumé

Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at give en orientering om forhandlingerne. Forslaget blev præsenteret på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 22.-23. september 2011, og er senest drøftet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013, hvor der blev opnået en generel indstilling til forslaget. Der har siden pågået trilogforhandlinger med Europa-Parlamentet. Forslaget har til formål at indføre en ny europæisk procedure for sikring af bankkonti, som vil sætte kreditor i stand til at forhindre, at debitor flytter eller hæver indeståender på sine bankkonti i EU. Da forslaget er omfattet af retsforbeholdet, har det hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Forslaget vurderes ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Irland ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af forordningen. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man overordnet set positivt indstillet over for forslaget, og man agter at tage formandskabets orientering til efterretning.

1. Baggrund

Det fremgår af det flerårige arbejdsprogram inden for retlige og indre anliggender (Stockholm-programmet), at det europæiske retsområde skal understøtte det indre markeds økonomiske aktivitet, og at Kommissionen opfordres til at fremsætte egnede forslag med henblik på at fremme en mere effektiv fuldbyrdelse af domme i EU i forbindelse med bankkonti og skyldneres aktiver.

Kommissionen fremlagde den 25. juli 2011 et forslag til forordning om indførelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med

henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område.

Forslaget er bl.a. udarbejdet på baggrund af Kommissionens grøn bog fra 2006 om større effektivitet i fuldbyrdelsen af retsafgørelser i Den Europæiske Union: Udlæg i bankindeståender (KOM(2006)618).

Forslaget til forordning er fremsat med hjemmel i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), tredje del, afsnit V, navnlig artikel 81, stk. 2, litra a, e og f, og behandles efter den almindelige beslutningsprocedure, hvilket indebærer, at Europa-Parlamentet og Rådet skal vedtage forslaget.

Forslaget blev præsenteret på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 22.-23. september 2011.

Forslaget er senest drøftet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013, hvor der blev opnået en generel indstilling til forslaget.

Formandskabet forventes på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 at orientere om forhandlingerne om forslaget. Under tri-logforhandlingerne med Europa-Parlamentet har der været uenighed om forordningens artikel 4 om definition af kreditor samt anvendelsesområdet for forordningens artikel 17 om proceduren for indhentelse af kontooplysninger. På baggrund af en kompromistekst fra formandskabet er man imidlertid nået til enighed, og formandskabet forventes snarligt at præsentere den samlede kompromistekst for Europa-Parlamentet. Kommissionen har dog oplyst, at Kommissionen ikke kan acceptere forordningens definition af kreditor, som skelner på baggrund af bopælsstat. Kommissionen har besluttet at gå imod Rådet (nedlægge veto) i relation til dette spørgsmål, og rådet skal derfor træffe beslutning med enstemmighed.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF, tredje del, afsnit V. Forslaget er derfor omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabontraktaten, finder på den baggrund anvendelse.

Ifølge protokollens artikel 1 deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

Den følgende gennemgang er baseret på det seneste udkast til en konsolideret udgave af forslaget, som formandskabet har fremlagt den 6. februar 2014.

2.1. Generelt

Med forslaget indføres en ny, selvstændig europæisk procedure, som vil sætte en kreditor i stand til at forhindre, at en debitor flytter eller hæver indeståender på sine bankkonti i EU, hvis der er risiko for, at dette vil gøre det umuligt eller væsentligt vanskeligere for kreditor at få fuldbyrdet en retsafgørelse mod debitor i hovedsagen.

Det følger af forslagets artikel 4 og betragtningerne hertil, at det alene er en kreditor med bopæl i en medlemsstat, der deltager i forordningen, der kan anvende forordningens bestemmelser til at opnå sikring af et bankindestående, ligesom der alene kan sikres indeståender på bankkonti, der befinder sig i en medlemsstat, der deltager i forordningen.

Den foreslåede europæiske procedure skal kunne benyttes af borgere og virksomheder som et alternativ til de procedurer, der findes i den nationale lovgivning.

Forslaget til forordning indeholder regler om den fremgangsmåde, der skal anvendes ved udstedelsen af en europæisk kontosikringskendelse, og regler om, hvordan kendelsen skal efterkommes af den kontoførende bank. Den europæiske kontosikringskendelse skal være en ren sikringsforanstaltning, dvs. at der kun bliver tale om at spærre debitores konto, men ikke om mulighed for udbetaling af penge til kreditor.

På den baggrund indeholder forslaget bl.a. bestemmelser om proceduren for opnåelse af en kontosikringskendelse og regler om fuldbyrdelse af en europæisk kontosikringskendelse.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i forslaget

2.2.1. Proceduren for opnåelse af en kontosikringskendelse

Med forslaget til forordning lægges der op til, at kreditor kan anmode om en europæisk kontosikringskendelse, uanset om der på tidspunktet for anmodningen er opnået et fuldbyrdesgrundlag i den medlemsstat, hvor kontoen befinder sig.

Reglerne for udstedelse af en kontosikringskendelse fremgår af forslagets artikel 5-22.

Det fremgår heraf, at kompetencen til at udstede en kontosikringskendelse er hos retterne i den medlemsstat, hvor sagen vedrørende det krav, hvis fuldbyrdelse ønskes sikret (hovedsagen), anlægges.

I de tilfælde, hvor kreditor allerede har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, der kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen befinder sig (fuldbyrdesstaten), kan kreditor endvidere anmode den ret, der har truffet afgørelsen, eller den myndighed, der har udstedt dokumentet, om også at udstede en kontosikringskendelse.

Kontosikringskendelsen udstedes, hvis kreditor over for retten sandsynliggør, at kravet mod debitor er berettiget, og at den efterfølgende fuldbyrdelse vil blive umulig eller væsentligt vanskeligere, bl.a. fordi der er reel risiko for, at debitor vil flytte, hæve eller skjule indeståender på de konti, der ønskes sikret, hvis der ikke udstedes en kontosikringskendelse. Kontosikringskendelsen udstedes for det beløb, som kreditor anmoder om, eller for en del af dette beløb.

Hvis retten finder, at den ikke kan udstede en kontosikringskendelse uden yderligere beviser, kan den tillade skriftlige – og undtagelsesvis mundtlige – udtalelser fra vidner eller eksperter. Desuden vil retten kunne kræve, at kreditor stiller sikkerhed for et beløb, der er tilstrækkeligt til dækning af enhver skade, som debitor måtte blive påført som følge af kendelsen, i det omfang kreditor hæfter for sådan skade.

Debitor skal ikke underrettes om, at der er indgivet anmodning om udstedelse af en kontosikringskendelse, eller høres forud for udstedelsen af kendelsen.

Det fremgår bl.a., at kreditor skal fremlægge alle de oplysninger, som er nødvendige for, at banken eller bankerne kan identificere debitor og dennes konti. Hvis kreditor ikke råder over alle de fornødne oplysninger om debitorens konti, kan han eller hun anmode den kompetente myndighed i fuldbyrdeslandet om at indhente de nødvendige oplysninger. *Det kræver dog som udgangspunkt, at kreditor har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument vedrørende det krav, som ønskes sikret.*

Med henblik på at sikre, at det er muligt at få oplysninger om debitorens konti, skal medlemsstaterne ifølge forslaget enten indføre en oplysningspligt, således at alle pengeinstitutter på deres territorium har pligt til at oplyse, om debitor har en konto hos dem, indføre en pligt for debitor til at oplyse, i hvilken bank eller hvilke banker debitor har en konto/konti, eller give deres fuldbyrdesmyndigheder adgang til de oplysninger herom, som er indeholdt i offentlige myndigheders registre mv.

Hvis de relevante betingelser i forslaget er opfyldt, skal den kompetente ret eller myndighed udstede kontosikringskendelsen inden udløbet af den frist, som fremgår af forslaget. I de tilfælde, hvor kreditor allerede har et fuldbyrdesgrundlag, når vedkommende indgiver anmodningen, skal kontosikringskendelsen udstedes senest fem dage efter anmodningens indgivelse. Hvis anmodningen indgives, før der foreligger et fuldbyrdesgrundlag, skal kontosikringskendelsen som udgangspunkt udstedes senest ti dage efter anmodningens indgivelse.

2.2.2. Fuldbyrdelse af en europæisk kontosikringskendelse

Det fremgår af forslaget, at en kontosikringskendelse skal anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet, og uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen.

Det fremgår endvidere, at en kontosikringskendelse skal fuldbyrdes i overensstemmelse med de nationale regler i fuldbyrdeslandet. En kontosikringskendelse vil således bl.a. skulle fuldbyrdes i overensstemmelse med Bruxelles I-forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område med de tilpasninger, der gælder efter forslaget til forordning.

Fuldbyrdelsen af kontosikringskendelsen sker ved, at kendelsen forkyndes for den eller de banker, der fører de konti, der er genstand for kendelsen.

En bank, der får forkyndt en kontosikringskendelse, skal gennemføre denne omgående ved at spærre et beløb, som svarer til det, der er anført i kendelsen, på den eller de omfattede konti. Indeståender, der overstiger det beløb, som er anført i kendelsen, skal fortsat stå til rådighed for debitor. Inden tre arbejdsdage fra gennemførelsen af en kontosikringskendelse skal banken udstede en erklæring til den kompetente myndighed og kreditor. Af erklæringen skal fremgå, om og i hvilket omfang midlerne på debitors konto er blevet sikret. Af hensyn til beskyttelsen af debitors personoplysninger må saldoen på kontoen ikke oplyses, hvis der er tilstrækkelige midler til at efterkomme kendelsen fuldt ud.

Når kontosikringskendelsen er gennemført af banken, og banken har udstedt en erklæring om kontosikringen til den kompetente myndighed, forkyndes kendelsen for debitor.

Hvis en kontosikringskendelse omfatter flere konti, som debitor har i den samme bank, gennemfører banken kun kendelsen indtil det heri angivne beløb. Hvis en eller flere kontosikringskendelser omfatter konti, som debitor har i forskellige banker, skal kreditor inden for en nærmere fastsat frist frigive alle indeståender, der overstiger det beløb, som fremgår af kendelsen.

Hvis der ikke kan gøres udlæg i visse beløb i medfør af lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, undtages disse beløb fra fuldbyrdelsen af en kontosikringskendelse. I det omfang beløbet kan fastsættes uden yderligere oplysninger fra debitor, meddeler den kompetente myndighed banken, at dette beløb skal stå til rådighed for debitor efter kendelsens gennemførelse.

Fælleskonti og konti, der er oprettet af andre på vegne af debitor eller af debitor på vegne af andre, kan kun sikres i det omfang, national ret i fuldbyrdelsesmedlemsstaten giver mulighed herfor. I forhold til konkurrerende kreditorer har en europæisk kontosikringskendelse samme rang som et dokument med tilsvarende virkning efter national ret.

Forlaget indeholder regler om dækning af de omkostninger, som er forbundet med gennemførelsen af en kontosikringskendelse. Det følger således af forslaget, at bankerne kun kan forlange et gebyr for at efterkomme en europæisk kontosikringskendelse, hvis de har ret til at opkræve gebyr i forbindelse med tilsvarende foranstaltninger efter national ret. Hvis bankerne opkræver et gebyr, skal dette være fastsat af medlemsstaten på for-

hånd og overholde principperne om proportionalitet og ikke-forskelsbehandling. Tilsvarende skal alle gebyrer, der opkræves af den kompetente myndighed i forbindelse med gennemførelsen af kontosikringskendelsen, være ensartede og fastsat på forhånd i overensstemmelse med principperne om proportionalitet og ikke-forskelsbehandling.

2.2.3. Retsmidler mod en kontosikringskendelse

Ifølge forslaget kan debitor anmode om prøvelse af en kontosikringskendelse i udstedelsesstaten. Debitor kan bl.a. anmode om prøvelse med den begrundelse, at sagen ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde, at den udstedende ret ikke er kompetent, at betingelserne for udstedelsen af kontosikringskendelsen ikke var opfyldt, eller at debitor helt eller delvis har indfriet fordringen.

Hvis debitors indsigelse er berettiget, skal retten inden 21 dage træffe afgørelse om ophævelse eller ændring af kontosikringskendelsen. Afgørelsen skal omgående forkyndes for den eller de berørte banker, som straks ved modtagelsen skal gennemføre afgørelsen ved helt eller delvist at frigive det sikrede beløb. Afgørelsen skal endvidere omgående forkyndes for kreditor. Debitor kan endvidere i fuldbyrdesstaten påberåbe sig en række materielle og proceduremæssige grunde til ophævelse eller ændring af kontosikringskendelsen, herunder at retten ikke har taget højde for beløb, som i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning er undtaget tvangsfuldbyrdelse.

Endelig kan debitor, hvis den pågældende er forbruger, lønmodtager eller forsikringstager, indgive en anmodning om prøvelse af kontosikringskendelsen til retten i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl.

Debitor har mulighed for at få fuldbyrdelsen af kontosikringskendelsen stoppet, hvis debitor stiller en tilstrækkelig sikkerhed for kreditors fordring.

Forslaget fastsætter endelig regler om ændring og tilbagekaldelse af kontosikringskendelsen. Hvis de omstændigheder, som kendelsen blev udstedt under, har ændret sig, kan debitor eller kreditor således anmode retten i den udstedende stat om at ændre eller tilbagekalde kontosikringskendelsen.

Herudover indeholder forslaget en række regler af mere teknisk og proceduremæssig karakter, herunder regler om udpegelse af kompetente myn-

digheder, sagsomkostninger, forholdet til andre retsakter samt tidspunktet for gennemførelse af forslaget.

3. Gældende dansk ret

Efter de gældende regler kan en kreditor opnå sikring (benævnt ”arrest”) af et aktiv – f.eks. et bankindestående – til brug for senere fuldbyrdelse. Arrest til brug for senere fuldbyrdelse af et krav kan foretages allerede forud for indledning af en retssag om kravet, hvis det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning hos skyldneren ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627. Hvis en kreditors krav f.eks. er fastslået ved dom, kan der normalt foretages direkte tvangsfuldbyrdelse af dommen gennem et udlæg, og der kan derfor ikke foretages arrest for kravet.

Inden der foretages arrest, giver retten debitor lejlighed til at udtale sig. Retten kan dog undlade at underrette debitor om sagen, hvis retten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til debitor, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. § 493.

Arrest kan ikke foretages, hvis det må antages, at fordringen ikke består, jf. retsplejelovens § 628.

Retten kan bestemme, at en kreditor, inden arresten foretages, skal stille sikkerhed for den skade og ulempe, som debitor kan blive påført ved arresten, jf. retsplejelovens § 629. Kreditor skal (medmindre debitor giver afkald på det) endvidere inden en uge efter, at der er foretaget arrest, anlægge retssag om det krav, der er foretaget arrest for, og kreditor skal under denne sag særskilt nedlægge påstand om stadfæstelse af arresten, jf. retsplejelovens § 634. Hvis en retssag om den fordring, som der er gjort arrest i, skal anlægges ved en udenlandsk domstol, skal sagen anlægges inden to uger efter arresten. Inden for samme frist skal arrestsagen anlægges her i landet, jf. § 634, stk. 4. Hvis kreditor ikke rettidigt anlægges sag, kan debitor kræve arresten ophævet af retten, jf. retsplejelovens § 638.

En arrest kan i medfør af retsplejelovens § 630, stk. 1, afværges eller opheves, hvis debitor stiller en tilstrækkelig sikkerhed for kreditors fordring. Fogedretten afgør størrelsen af sikkerhedsstillelsen. Inden en arrest foretages, skal fogedretten i medfør af retsplejelovens § 630, stk. 2, opfordre debitor eller den, der varetager dennes interesser, til at afværge arresten ved betaling eller sikkerhedsstillelse.

Den, som har opnået arrest på grundlag af en fordring, som viser sig ikke at bestå, skal betale debitor erstatning for tab og tort (ansvar på objektivt grundlag). Hvis arresten af andre grunde er ulovlig (f.eks. hvis betingelserne for at foretage arrest ikke var opfyldt), skal kreditor ligeledes betale erstatning, dog kun hvis kreditor burde have undladt at begære arrest (culpa-ansvar), jf. retsplejelovens § 639.

Efter de gældende danske regler i retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. §§ 508-516, kan der af hensyn til debitor ikke ske fuldbyrdelse i visse beløb. En kreditor kan f.eks. ikke søge fuldbyrdelse i beløb, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levestandard for debitor og dennes husstand. Herudover er f.eks. erstatning for invaliditet eller tab af forsørger undtaget fra fuldbyrdelse, hvis et sådant beløb er holdt klart adskilt fra debitorens øvrige formue.

En afgørelse om sikring af et bankindestående truffet af en domstol i en anden medlemsstat vil efter omstændighederne være omfattet af Bruxelles I-forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, og afgørelsen vil således kunne fuldbyrdes i Danmark i overensstemmelse med Bruxelles I-forordningens bestemmelser, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, jf. nærmere lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen m.v. som ændret ved lov nr. 518 af 28. maj 2013.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget til forordning er fremsat med hjemmel i TEUF, tredje del, afsnit V, og er derfor omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget vil som følge heraf ikke have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Forslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, byretterne, Arbejdsretten, Procesbevillingsnævnet, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolenes Tjeneste-

mandsforening, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Datatilsynet, Advokatrådet, Danske Advokater, Det Danske Voldgiftsinstitut, Dansk Forening for Voldgift, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Retspolitisk Forening, Institut for Menneskerettigheder, Danske Regioner, Kommunernes Landsforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Finansrådet, Realkreditrådet, Forsikring & Pension, DI-Organisation for erhvervslivet, Dansk Erhverv, Håndværksrådet, Lægemiddelindustriforeningen, Dansk Byggeri, Dansk Inkasso Brancheforening, Liberale Erhvervs Råd, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Dansk Ejendomsmæglerforening, De Danske Patentagenters Forening, Danmarks Rederiforening, Danske Speditører, Grundejernes Landsorganisation, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, Fagligt Fælles Forbund, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, Dansk Told og Skatteforbund, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Landbrug og Fødevarer, Foreningen af Registrerede Revisorer, IT-Branchen, Finans og Leasing, Lokale Pengeinstitutter, Boligselskabernes Landsforening, Lejernes Landsorganisation og Dagbladene Pressens Hus.

Justitsministeriet har modtaget hørings svar fra Sø- og Handelsretten, Datatilsynet, Institut for Menneskerettigheder, Finansrådet, DI-Organisation for erhvervslivet, Dansk Erhverv, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark.

5.1. Generelle bemærkninger

Sø- og Handelsretten, DI-Organisation for erhvervslivet, Dansk Erhverv, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark er generelt positive over for forslaget, mens **Finansrådet** ikke finder det godt gjort, at der er behov for den ordning, som forordningen indfører.

5.2. Behandling af personoplysninger

Datatilsynet påpeger, at danske virksomheder fortsat skal leve op til reglerne i persondataloven, når de behandler personoplysninger i forbindelse med de i forordningen beskrevne aktiviteter.

Finansrådet peger på, at fremgangsmåden i forbindelse med indhentelse af oplysninger efter forslaget kan være i strid med § 117 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter der som udgangspunkt ikke uberettiget må videregives fortrolige oplysninger.

Institut for Menneskerettigheder understreger vigtigheden af, at det sikres, at der etableres en tilstrækkelig beskyttelse af debtors personoplysninger, herunder at oplysningerne behandles rimeligt og lovligt, at kontosikringsinstituttet ikke misbruges til at indhente oplysninger i videre omfang end nødvendigt, at oplysninger ikke behandles i længere tid end nødvendigt, at oplysningerne alene anvendes til at sikre gælden, og at debitor har mulighed for at klage over behandlingen af oplysningerne.

5.3. Balancen mellem debtors og kreditors interesser

Finansrådet finder, at der er risiko for, at artiklerne 7, 10 og 25 kan medføre en skæv balance mellem debitor og kreditor, ligesom både **DI-Organisation for erhvervslivet** og **Dansk Arbejdsgiverforening** finder det retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, at en europæisk kontosikringskendelse foreslås udstedt efter en procedure uden forudgående høring af debitor.

5.4. Betaling eller godtgørelse

Finansrådet finder, at det bør præciseres, hvorvidt pengeinstituttet kan opkræve betaling eller kræve godtgørelse som led i gennemførelsen af kontosikringskendelsen. Endvidere bør der sikres en ensartet retsstilling på tværs af medlemsstaterne, når det gælder opkrævning af betaling eller godtgørelse som led i gennemførelsen af kontosikringskendelsen, ligesom banksektoren bør kompenseres for de øgede administrative byrder, som kontosikringsinstituttet pålægger sektoren.

5.5. National kompetence og voldgift

Dansk Arbejdsgiverforening efterspørger en afklaring af, hvilken myndighed i Danmark der vil være kompetent til at behandle sager vedrørende kontosikring. Herudover finder **Dansk Arbejdsgiverforening** og **Landsorganisationen i Danmark** det problematisk, at en voldgiftskendelse ikke vil kunne danne grundlag for en kontosikring, idet rigtig mange af de afgørelser, der træffes i det danske fagretlige system, sker ved faglig voldgift.

Sø- og Handelsretten finder, at hvis Danmark måtte blive omfattet af forordningen, vil det være mest hensigtsmæssigt at behandle sagerne i Sø- og Handelsretten. Sø- og Handelsretten er således i medfør af retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 1, kompetent i internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet anført, at de problemer, der er forbundet med inddrivelse af fordringer i en anden medlemsstat, har en klar grænseoverskridende dimension, og at det er yderst usandsynligt, at medlemsstaterne på eget initiativ vil gå sammen om at harmonisere deres lovgivning om sikring af bankkonti og dermed gøre et EU-initiativ overflødigt.

Kommissionen har endvidere anført, at internationale aftaler eller lovgivningsmodeller fra internationale organisationer ikke hidtil har omhandlet tvangsfuldbyrdelse, og at der heller ikke er tegn på, at der i en overskuelig fremtid kommer noget internationalt initiativ på området. Det er i den forbindelse anført, at selv om der måtte komme et sådant internationalt initiativ, gør forskellene mellem de nuværende fuldbyrdelsessystemer i EU det yderst usandsynligt, at medlemsstaterne inden for et rimeligt tidsrum skulle kunne nå til enighed om en fælles tilgang – ikke mindst i betragtning af, at enhver aftale uden for rammerne af den europæiske lovgivningsproces ville kræve enstemmighed.

Det er ud fra tilsvarende betragtninger regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Irland har ytret ønske om at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af forordningen. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Man er fra dansk side overordnet set positivt indstillet over for forslaget til forordning. *Man agter fra dansk side at tage formandskabets orientering til efterretning.*

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordning behandles efter den fælles beslutningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Rådet og Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har endnu ikke afgivet udtalelse i sagen.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den *18. februar 2014*.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har senest været forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den *5.-6. december 2013*.

Dagsordenspunkt 6: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2013) 554 endelig

Resumé

Sagen er omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at give en generel orientering om arbejdet med sagen. Forslaget har til formål at gøre det muligt at sætte patentdomstolsaftalen i kraft. Forslaget skal endvidere sikre overensstemmelse mellem den omarbejdede Bruxelles I-forordning og henholdsvis patentdomstolsaftalen og traktaten om Beneluxdomstolen. Herudover afhjælper forslaget manglen på kompetenceregler for fælles retter i forhold til sagsøgte i lande uden for EU. Forslaget fastslår bl.a., at en ret, der er fælles for flere medlemsstater, er en ret i Bruxelles I-forordningens forstand, og efter forslaget udstrækkes forordningens regelsæt til at gælde herfor. Der indføres endvidere to nye værnetingsregler for fælles retter. Da forslaget er omfattet af retsforbeholdet, vil vedtagelsen af forslaget ikke umiddelbart have lovgivningsmæssige konsekvenser. Forslaget vurderes endvidere ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Efter parallelaftalen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område vil Danmark imidlertid kunne meddele, at man ønsker at gennemføre forordningen i dansk ret. I så fald vil forordningen på mellemstatsligt grundlag gælde mellem Danmark og de øvrige medlemsstater. En sådan gennemførelse vurderes umiddelbart ikke at ville have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Der ses ikke at foreligge tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Danmark er overordnet set positivt indstillet over for forslaget, og man agter at tage formandskabets orientering til efterretning.

1. Baggrund

1.1. Bruxelles I-forordningen

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen) udgør grundlaget for samarbejdet mellem medlemsstaternes retter om civilretlige spørgsmål i

Den Europæisk Union. Bruxelles I-forordningen fastlægger bl.a., hvilken retsinstans der er den mest egnede til at løse tvister på tværs af landegrænserne, og skal hindre, at der verserer parallelle sager ved retterne i forskellige medlemsstater. Endvidere skal forordningen sikre, at retsafgørelser, der er afsagt i en medlemsstat, let kan anerkendes og fuldbyrdes i andre medlemsstater. Forordningen finder bl.a. anvendelse på tvister om intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder patenter.

Den 12. december 2012 blev Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (den omarbejdede Bruxelles I-forordning) vedtaget. Den væsentligste ændring af Bruxelles I-forordningen indebærer en afskaffelse af den såkaldte eksekvaturprocedure, så en retsafgørelse truffet i én medlemsstat som udgangspunkt uden videre kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning (EU) nr. 1215/2012 vil finde anvendelse fra den 10. januar 2015.

I december 2012 blev der indgået en aftale om den såkaldte patentpakke, et lovgivningsinitiativ, der består af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1257/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse og Rådets forordning (EU) nr. 1260/2012 af 17. december 2012 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om indførelse af enhedspatentbeskyttelse for så vidt angår gældende oversættelsesordninger samt en international aftale (Aftale om en fælles patentdomstol).

Forordningerne om enhedspatentet blev vedtaget inden for rammerne af et forstærket samarbejde, der omfatter 25 medlemsstater (samtlige medlemsstater med undtagelse af Italien og Spanien). Patentdomstolsaftalen blev undertegnet henholdsvis den 19. februar og den 5. marts 2013 af 25 medlemsstater (samtlige medlemsstater med undtagelse af Polen og Spanien). Der er mulighed for, at Polen, Spanien, Kroatien (medlem af EU pr. 1. juli 2013) og eventuelt tiltrædende EU-lande kan tilslutte sig aftalen senere.

Når forordningerne træder i kraft, er det muligt at opnå europæisk patent med ensartet retsvirkning (enhedspatent) for alle 25 kontraherende medlemsstater, hvilket vil nedbringe omkostningerne til opnåelse af patenter og lette landenes administrative byrder forbundet hermed.

Den fælles patentdomstol bliver en fælles ret for de medlemsstater, der har tiltrådt aftalen om en fælles patentdomstol. Den vil være underlagt de samme forpligtelser i henhold til EU-retten som nationale domstole, og dens internationale kompetence fastlægges i henhold til bl.a. den omarbejdede Bruxelles I-forordning. Patentdomstolen vil have enekompetence i langt de fleste retssager om europæiske patenter og enhedspatenter og vil træde i stedet for nationale domstole, i det omfang at retssagerne er omfattet af aftalen om en fælles patentdomstol.

Den fælles patentdomstol består af en førsteinstansdomstol og en appeldomstol. Førsteinstansdomstolen består af en central afdeling (med hjemsted i Paris og underafdelinger i London og München) samt lokale og regionale afdelinger. Alle kontraherende medlemsstater kan etablere op til fire lokale afdelinger. Herudover kan to eller flere kontraherende medlemsstater sammen etablere en regional afdeling. Appeldomstolen etableres med hjemsted i Luxembourg.

Hovedreglen i patentdomstolsaftalen vedrørende stedligt værneting i sager om krænkelser af europæiske patenter og enhedspatenter er, at sådanne sager skal anlægges ved den lokale afdeling af førsteinstansdomstolen i den medlemsstat, hvor krænkelsen eller truslen om krænkelsen har fundet sted eller kan finde sted, eller ved den lokale afdeling i den medlemsstat, hvor sagsøgte er hjemmehørende. Hvis den pågældende kontraherende medlemsstat deltager i en regional afdeling af førsteinstansdomstolen, kan krænkelsessagen anlægges der.

Hovedreglen i patentdomstolsaftalen vedrørende stedligt værneting i sager om et patents gyldighed er, at sådanne sager skal anlægges ved den centrale afdeling, det vil sige i Paris, London eller München. Hvis en krænkelsessag om samme patent mellem samme parter allerede er anlagt ved en lokal eller regional afdeling, skal ugyldighedssøgsmålet som udgangspunkt anlægges dér, idet den lokale eller regionale afdeling dog kan vælge at henvise ugyldighedssagen til den centrale afdeling.

Efter patentdomstolsaftalens artikel 89, stk. 1, kan patentdomstolsaftalen først træde i kraft, når de ændringer til den omarbejdede Bruxelles I-forordning, der regulerer forholdet mellem de to instrumenter, er trådt i kraft, jf. herved nærværende forslag til forordning.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013 blev der opnået en generel indstilling til formandskabets kompromistekst.

Formandskabet forventes på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 at give en orientering om arbejdet med sagen.

1.2. Beneluxdomstolen

Den 15. oktober 2012 undertegnede Belgien, Luxembourg og Nederlandene (Benelux-landene) en protokol om ændring af traktaten af 31. marts 1965 om oprettelse af en Beneluxdomstol og dennes kompetence.

Beneluxdomstolen er en ret, der er fælles for Benelux-landene, og som har kompetence inden for en række områder, som de pågældende kontraherende medlemsstater fastlægger. Formålet med Beneluxdomstolen er at sikre ensartet anvendelse af Benelux-landenes fælles regler vedrørende de områder, som de kontraherende medlemsstater har fastlagt, f.eks. intellektuelle ejendomsrettigheder (særligt visse rettigheder vedrørende varemærker, modeller og design). Protokollen åbner imidlertid mulighed for at udstrække Beneluxdomstolens kompetence til at træffe afgørelser på særlige områder, som falder ind under Bruxelles I-forordningen.

Protokollen til Beneluxtraktaten forudsætter på samme måde som Aftale om en fælles patentdomstol en ændring af den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Protokollen til Beneluxtraktaten er en mellemstatslig aftale mellem Benelux-landene, og de øvrige EU-medlemsstater skal lovgivningsmæssigt i øvrigt ikke forholde sig hertil.

1.3. Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat med hjemmel i artikel 81, stk. 2, litra a), c) og e)¹, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF). Forslaget er derfor omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Lissabontraktaten, finder på denne baggrund anvendelse.

---

¹ *Forslaget var oprindeligt fremsat med hjemmel i artikel 67, stk. 4, og artikel 81, stk. 2, litra a), c), og e), i TEUF. Hjemmelsangivelsen blev ændret i formandskabets kompromistekst.*

Ifølge protokollens artikel 1 deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

I kraft af parallelaftale af 19. oktober 2005 er Danmark imidlertid bundet af reglerne i Bruxelles I-forordningen på mellemstatsligt grundlag. Aftalen trådte i kraft den 1. juli 2007.

Det følger af parallelaftalen, at hvis der foretages ændringer i Bruxelles I-forordningen, skal Danmark inden 30 dage efter vedtagelsen meddele Kommissionen, hvorvidt Danmark vil gennemføre indholdet af ændringerne, og om gennemførelsen kan ske administrativt eller kræver godkendelse i Folketinget. Hvis Danmark meddeler Kommissionen, at Danmark ikke ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne, følger det af parallelaftalen, at aftalen skal betragtes som opsagt. Forordningens regelsæt vil herefter ikke længere gælde mellem Danmark og de øvrige medlemsstater.

Regeringen har den 20. december 2012 meddelt Kommissionen, at Danmark vil gennemføre den omarbejdede Bruxelles I-forordning. I forlængelse heraf blev lov om ændring af lov om Bruxelles I-forordningen mv. (Gennemførelse af omarbejdet forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område mv.) vedtaget den 28. maj 2013.

Regeringen forventes tilsvarende inden 30 dage efter vedtagelsen af nærværende forslag til forordning at meddele Kommissionen, om man fra dansk side ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning. Regeringen vil i den forbindelse tage stilling til, om gennemførelsen kan ske administrativt eller kræver lovændringer og dermed godkendelse i Folketinget.

2. Indhold

Den følgende gennemgang er baseret på det seneste udkast til en konsolideret udgave af forslaget, som formandskabet har fremlagt den 30. januar 2014.

2.1. Generelt

Kommissionens forslag har til formål at muliggøre patentdomstolsaftalens ikrafttræden. Efter patentdomstolsaftalens artikel 89, stk. 1, forudsætter aftalens ikrafttræden, at den omarbejdede Bruxelles I-forordning ændres. Forslaget skal endvidere sikre overensstemmelse mellem den omarbejdede Bruxelles I-forordning og henholdsvis patentdomstolsaftalen og traktaten om Beneluxdomstolen. Herudover afhjælper forslaget manglen på kompetenceregler for fælles retter i forhold til sagsøgte i lande uden for EU.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i forslaget

2.2.1. Fastslåelse af, at den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen er "retter" som defineret i den omarbejdede Bruxelles I-forordning

Som følge af den interne kompetencefordeling i den fælles patentdomstol vil en person eller en virksomhed kunne sagsøges ved en afdeling, der ikke ligger i den medlemsstat, som fastlægges efter reglerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Som eksempel kan nævnes, at hvis Danmark tilslutter sig Aftale om en fælles patentdomstol, vil en dansk statsborger med bopæl i Danmark, der efter artikel 4, stk. 1, i den omarbejdede Bruxelles I-forordning som udgangspunkt skal sagsøges i bopælslandet (Danmark), ifølge aftalen kunne blive sagsøgt ved den kompetente centrale, regionale eller lokale afdeling, som vil kunne befinde sig i en anden medlemsstat end Danmark, afhængigt af hvor den regionale eller lokale afdeling for de nordiske lande oprettes.

Tilsvarende vil en person eller et selskab, herunder fra en medlemsstat der ikke er kontraherende part til Benelux-traktaten, som følge af Benelux-landenes overdragelse af kompetence til Beneluxdomstolen, kunne blive sagsøgt ved en afdeling af domstolen, der ikke ligger i den medlemsstat, der udpeges efter reglerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder ikke en definition af begrebet "ret". Med henblik på at skabe den fornødne retssikkerhed og forudsigelighed foreslås det derfor, at der indføres en bestemmelse, hvoraf fremgår, at en ret, der er fælles for flere medlemsstater (fælles retter), skal forstås som (det vil sige sidestilles med) en ret i en medlemsstat, der i

henhold til den aftale, ved hvilken den fælles ret blev oprettet, udøver kompetence på det civil- og handelsretlige område, som defineret i forordningen. Herudover foreslås det fastslået, at Bruxelles I-forordningens begreb "ret" omfatter den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen.

Ved at præcisere, at både den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen skal anses for "retter" som defineret i den omarbejdede Bruxelles I-forordning, sikres det, at disse retters internationale kompetence er fastsat i forordningen.

2.2.3. Anvendelse af kompetencereglerne i forhold til på den ene side den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen og på den anden side retter i en medlemsstat, der ikke er kontraherende til Aftale om en fælles patentdomstol eller Benelux-traktaten

Med det formål at skabe klarhed over på den ene side den samtidige og sammenhængende anvendelse af Aftale om en fælles patentdomstol og Benelux-traktaten og på den anden side den omarbejdede Bruxelles I-forordning, indeholder forslaget en bestemmelse, der angiver, at den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen kun har kompetence, når en national ret i en af de respektive kontraherende medlemsstater ville blive tillagt kompetence på grundlag af kriterierne fastlagt i den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen har således ikke kompetence til at træffe afgørelser om patent, når ingen national ret i en kontraherende medlemsstat har kompetence i henhold til forordningen.

2.2.4. Nye kompetenceregler i forhold til sagsøgte i tredjelande

Det fremgår af artikel 31 i patentdomstolsaftalen, at den fælles patentdomstols internationale kompetence fastlægges i henhold til den omarbejdede Bruxelles I-forordning eller i givet fald på grundlag af Lugano-konventionen om samarbejdet mellem EU-landene og Island, Norge og Schweiz om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager.

I det omfang en sagsøgt har bopæl i et tredjeland eller en ikke-kontraherende stat til Lugano-konventionen, fastlægges den internationale kompetence på baggrund af national ret i sagsøgerens bopælsland, jf. den

omarbejdede Bruxelles I-forordnings artikel 6 og Lugano-konventionens artikel 4. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning (og Lugano-konventionen) indeholder derimod ikke regler om, hvilke (nationale) regler der skal anvendes ved fastlæggelsen af international kompetence for retter, der er fælles for flere medlemsstater, når sagsøgte har bopæl i et tredjeland eller en ikke-kontraherende stat.

Der er på denne baggrund behov for at udbygge kompetencereglerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning i forhold til sager, der vil høre under den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolens kompetence, og hvor sagsøgte har bopæl uden for EU (eller Lugano-området).

Det foreslås, at forordningens kompetenceregler i kapitel II udstrækkes til at omfatte tvister, der involverer sagsøgte med bopæl i tredjelands (tredjelandssagsøgte) *uanset sagsøgtes bopæl*. Endvidere foreslås det, at den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen – ligesom nationale domstole i EU – har kompetence til at anvende foreløbige retsmidler, herunder sikrende retsmidler, i tilfælde, hvor en ret i et tredjeland er kompetent til at påkende selve sagens realitet.

Ifølge kapitel II i den omarbejdede Bruxelles I-forordning skal en sagsøgt uanset nationalitet som hovedregel sagsøges ved retterne i den medlemsstat, hvor han eller hun har bopæl (hjemting), jf. artikel 4. Kapitlet indeholder dog en række specielle kompetenceregler, der fraviger hovedreglen. Eksempelvis kan en person med bopæl på en medlemsstats område sagsøges i en anden medlemsstat i sager om kontraktsforhold ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes (kontraktsværneting). I sager om erstatning uden for kontrakt kan personen sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå (deliktsværneting). Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder endvidere visse regler om enekompetence. I sager om registrering eller gyldighed af bl.a. patenter er retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller i henhold til en EU-retsakt eller international konvention anses for at være foretaget, enekompetente, uden hensyntagen til parternes bopæl.

Der vil dog fortsat kunne opstå situationer, hvor forordningens kompetenceregler ikke indeholder hjemmel til at tillægge patentdomstolen eller Beneluxdomstolen kompetence, f.eks. hvor betingelserne i ovennævnte deliktsværneting ikke er opfyldt.

På denne baggrund skabes der med forslaget hjemmel til yderligere et værneting for tvister om krænkelse af europæiske patenter, der giver anledning til økonomisk tab både inden for EU og uden for EU. Hvis en ret, der er fælles for flere medlemsstater, har kompetence efter reglerne i kapitel II i forhold til det økonomiske tab, som krænkelsen giver anledning til inden for EU, vil retten med forslaget tillige have kompetence i forhold til det økonomiske tab, som krænkelsen giver anledning til uden for EU, hvis sagsøgte ejer et formuegode, der befinder sig i en medlemsstat, der er kontraherende til Aftale om en fælles patentdomstol eller Benelux-traktaten, og tvisten har en tilstrækkelig tilknytning til en sådan medlemsstat.

2.2.5. Litispendens og indbyrdes sammenhængende krav

Med det formål at sikre, at den omarbejdede Bruxelles I-forordnings regler om litispændens (regler for behandling af retssager om samme tvist anlagt ved flere retter) og indbyrdes sammenhængende krav finder anvendelse i forholdet mellem på den ene side den fælles patentdomstol eller Beneluxdomstolen og på den anden side retterne i medlemsstater, som ikke er kontraherende parter, foreslås der indføjet en bestemmelse, der fastslår, at bestemmelserne herom i den omarbejdede Bruxelles I-forordning finder tilsvarende anvendelse, når der anlægges søgsmål ved en fælles ret og en ret i en medlemsstat, der ikke er part i den aftale, ved hvilken den fælles ret blev oprettet.

Det fastslås endvidere, at bestemmelserne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning finder anvendelse på søgsmål, der i den overgangsperiode, der er omtalt i patentdomstolsaftalens artikel 83, stk. 1, anlægges ved henholdsvis den fælles patentdomstol og de nationale retter i kontraherende medlemsstater.

2.2.6. Anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet af fælles retter i ikke-kontraherende medlemsstater

Aftale om en fælles patentdomstol indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af patentdomstolens afgørelser i andre kontraherende medlemsstater. Anerkendelsen og fuldbyrdelsen sker i disse sager med hjemmel i aftalen. Hverken aftalen eller den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i forholdet mellem to medlemsstater, hvor kun den ene stat er

kontraherende til aftalen. Ligeledes indeholder Bruxelles I-forordningen ikke regler herom vedrørende Beneluxdomstolen.

For at skabe fuldstændig klarhed over den samtidige og sammenhængende anvendelse af de respektive internationale aftaler og den omarbejdede Bruxelles I-forordning foreslås det, at forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse finder anvendelse på retsafgørelser fra den fælles patentdomstol og Beneluxdomstolen for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse i ikke-kontraherende medlemsstater. På samme måde skal retsafgørelser truffet af ikke-kontraherende medlemsstater anerkendes eller fuldbyrdes i kontraherende medlemsstater efter reglerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Det betyder, at medlemsstater, der ikke ratificerer Aftale om en fælles patentdomstol, som udgangspunkt vil skulle anerkende og fuldbyrde retsafgørelser fra den fælles patentdomstol efter reglerne i den omarbejdede Bruxelles I-forordning (dvs. behandle retsafgørelsen som om den var truffet af en national ret i en anden medlemsstat).

Det foreslås herudover, at det i den omarbejdede Bruxelles I-forordning præciseres, at forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse ikke finder anvendelse, når anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse fra en ret, der er fælles for flere medlemsstater, søges i en anden medlemsstat, der er kontraherende til den pågældende aftale. I et sådant tilfælde skal anerkendelse og fuldbyrdelse derimod ske efter reglerne i den aftale, der etablerer den fælles ret.

3. Gældende dansk ret

3.1. Den omarbejdede Bruxelles I-forordning

3.1.1. Forordningens anvendelsesområde

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning er – i kraft af parallelaftalen herom og lov nr. 1563 af 20. december 2006 om Bruxelles I-forordningen mv., som ændret ved lov nr. 518 af 28. maj 2013 – en del af gældende dansk ret. Eventuelle ændringer af den omarbejdede Bruxelles I-forordnings regelsæt vil således – medmindre Danmark ønsker at ophæve parallelaftalen – medføre tilsvarende ændringer i dansk ret.

Lovens § 9 indeholder imidlertid en bemyndigelse til justitsministeren til administrativt at gennemføre senere ændringer af Bruxelles I-forordningen. Efter lovens § 9, stk. 1, kan justitsministeren således fastsætte nærmere bestemmelser om gennemførelse af lovens § 1, dvs. til opfyldelse af parallelaftalen mv. Det fremgår endvidere af lovens § 9, stk. 2, at justitsministeren kan bestemme, at loven med de nødvendige ændringer skal finde anvendelse på ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til Bruxelles I-forordningen eller Lugano-konventionen. Der er således hjemmel til, at justitsministeren administrativt kan tiltræde og gennemføre ændringer af og gennemførelsesforanstaltninger til forordningen.

Det følger af retsplejelovens § 247, stk. 1, at i sager, der er omfattet af lov om Bruxelles I-forordningen mv., herunder ved bekendtgørelse udstedt i medfør af loven, anvendes forordningens regler om værneting i stedet for retsplejelovens værnetingsregler.

Den omarbejdede Bruxelles I-forordning indeholder regler om, hvilke retter der er kompetente i internationale civile sager (værneting), og om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile sager. Forordningen har således væsentlig betydning for gennemførelse af retssager på tværs af grænserne inden for EU.

Kapitel 1 angiver forordningens anvendelsesområde. Det følger bl.a. heraf, at forordningen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område uanset rettens art, jf. artikel 1. Forordningen finder bl.a. anvendelse på tvister om intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder patenter.

3.1.2. Den omarbejdede Bruxelles I-forordnings kompetenceregler

Kapitel II i forordningen indeholder regler om, hvilket lands retter der er kompetente til at afgøre en retstvist. Som hovedregel skal forordningens kompetenceregler anvendes, hvis sagsøgte har bopæl på en medlemsstats område. Har sagsøgte ikke bopæl i en medlemsstat, gælder nationale kompetenceregler.

Værnetingsreglerne i forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne og skal anvendes forud for nationale værnetingsregler. Hvis sagsøgte ikke har bopæl i en medlemsstat, er forordningens udgangspunkt, at kompetencen afgøres af de nationale værnetingsregler i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt. Der gælder dog nogle undtagelser hertil, jf. nedenfor.

Bopælsbegrebet er nærmere defineret i artikel 62-63. Det afgørende er, hvorvidt en part har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, efter denne medlemsstats lovgivning. Forordningen fastsætter endvidere et bopælsbegreb for selskaber og andre juridiske personer.

De almindelige kompetenceregler findes i artikel 4-6. Hovedreglen er, at en sag skal anlægges ved sagsøgtets bopæl (hjemting). Artikel 7-9 indeholder som undtagelse til hovedreglen en række alternative kompetenceregler på særlige områder. Artikel 10-23 indeholder særlige kompetenceregler i forsikringsager, sager om forbrugeraftaler og sager om individuelle arbejdsaftaler.

Herudover indeholder forordningens artikel 24 særlige bestemmelser om enekompetence for en bestemt ret uden hensyn til parternes bopæl i sager om bl.a. immaterialretlige sager, herunder patenter. I sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, design samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering, uanset om spørgsmålet rejses ved, at der nedlægges påstand herom, eller i form af indsigelse, er retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller i henhold til en EU-retsakt eller international konvention anses for at være foretaget, enekompetente.

Som endnu en fravigelse af udgangspunktet om, at sagsøgte skal sagsøges i den medlemsstat, hvor han har bopæl, har parterne visse muligheder for at aftale værneting (artikel 25) uden hensyn til parternes bopæl.

En ret anses for at være kompetent, hvis sagsøgte giver møde i retten uden at bestride rettens kompetence (artikel 26).

Forordningen indeholder i artikel 27-34 visse processuelle regler om sagens behandling:

Efter artikel 27 skal en ret erklære sig inkompetent i sager, hvor en ret i en anden medlemsstat er enekompetent. Efter artikel 28 skal retten af egen drift undersøge sin kompetence, såfremt en sagsøgt, der ikke har bopæl i landet, ikke giver møde.

Bestemmelserne i artikel 29-34 vedrører behandlingen af sager, hvor krav, der har samme genstand eller er indbyrdes sammenhængende, fremsættes i forskellige medlemsstater eller et tredjeland. Forordningen indeholder endvidere en definition af, hvornår der indtræder litispendens, dvs. hvornår

en sag skal anses for anlagt med den virkning, at en tilsvarende sag mellem de samme parter ikke kan anlægges i en anden medlemsstat (artikel 32). Hensigten med bestemmelsen er at tage højde for forskellene i medlemsstaternes retssystemer med hensyn til, hvornår litispændens indtræder, da nogle retssystemer f.eks. anser stævningens indgivelse til retten for afgørende i relation til sagsanlæg, mens andre lægger vægt på tidspunktet for forkyndelse for sagsøgte.

3.1.3. Forordningens regler om anerkendelse og fuldbyrdelse

Kapitel III i forordningen indeholder regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er truffet i en anden medlemsstat.

Reglerne om anerkendelse findes i artikel 36-38, mens reglerne om fuldbyrdelse findes i artikel 39-44. Reglerne om afslag på anerkendelse findes i artikel 45, mens reglerne om afslag på fuldbyrdelse findes i artikel 46-51. Endelig indeholder artikel 52-57 fælles bestemmelser for anerkendelse og fuldbyrdelse.

Retsafgørelser truffet i en anden medlemsstat anerkendes uden videre, dvs. at afgørelsen har retskraft, uden at anerkendelsesstaten prøver den dømmende rets kompetence og sagens realitet. Bestrides det, at afgørelsen skal anerkendes, kan retten i anerkendelsesstaten prøve, om der foreligger grunde til at nægte anerkendelsen, jf. nedenfor. Retten kan derimod ikke prøve sagens realitet, dvs. om afgørelsen materielt er rigtig. Anerkendelsen indebærer, at retsafgørelsen tillægges retskraft, hvilket bl.a. medfører, at retsafgørelsen skal lægges til grund i andre retssager, og at en ny retssag om samme spørgsmål mellem de samme parter ikke kan anlægges.

Bestrides det, at afgørelsen skal anerkendes, kan en berettiget part i forbindelse med afgørelsens fuldbyrdelse få rettens afgørelse af, om retsafgørelsen skal anerkendes.

Forordningens artikel 45 angiver udtømmende, i hvilke tilfælde retten kan nægte at anerkende en retsafgørelse truffet i et andet medlemsland.

Efter artikel 45 kan der ikke ske anerkendelse, såfremt anerkendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, hvor den gøres gældende.

Anerkendelse kan endvidere ikke ske, såfremt sagsøgte er dømt som udebleven, uden at stævningen er forkyndt i tide og på passende måde, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om vedkommende havde mulighed for at gøre det.

Endvidere kan anerkendelse ikke ske, hvor retsafgørelsen er uforenelig med andre tidligere truffne retsafgørelser mellem samme parter i en anden medlemsstat eller et tredjeland.

Herudover kan anerkendelse ikke ske, hvis forordningens kompetenceregler vedrørende forsikringsager, sager om forbrugeraftaler og sager om individuelle arbejdsaftaler er tilsidesat, eller hvis retsafgørelsen strider mod forordningens regler om enekompetence. Det er i øvrigt ikke grund til at nægte anerkendelse, at retsafgørelsen strider mod forordningens kompetenceregler.

Forordningens bestemmelser om fuldbyrdelse findes i artikel 39-44. Af artikel 39 fremgår, at en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes i den stat, hvor afgørelsen er truffet, skal være eksigibel i de øvrige medlemsstater uden krav om en erklæring om eksigibilitet.

En eksigibel retsafgørelse giver uden videre adgang til at anvende ethvert sikrende retsmiddel, der findes i henhold til lovgivningen i det fuldbyrdende land. I øvrigt finder loven i fuldbyrdelsesstaten anvendelse på fuldbyrdelsen af retsafgørelser fra andre medlemsstater, dog med de begrænsninger, der følger af forordningens artikel 39-44. Også fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på spørgsmålet, om fuldbyrdelsen skal afslås eller udsættes, så længe den ikke er uforenelig med de grunde, der er anført i artikel 45, jf. ovenfor.

Forordningens bestemmelser om afslag på fuldbyrdelse findes i artikel 46-51. Fuldbyrdelsen afslås i henhold til artikel 46 efter anmodning, når det konstateres, at en af de grunde, der er anført i artikel 45, jf. ovenfor, foreligger. Anmodningen fremsættes over for den ret, som fuldbyrdelsesstaten har meddelt Kommissionen (i Danmark fogedretten), der straks træffer afgørelse i sagen. Afgørelsen kan appelleres til den ret, som fuldbyrdelsesstaten har meddelt Kommissionen (i Danmark landsretten).

3.2. Værneting for personer, der ikke har bopæl i EU

I forhold til personer, der har bopæl uden for EU, fastlægges kompetencen til at behandle en sag som udgangspunkt af nationale regler, jf. afsnit 3.1.2.

Mulighederne for at sagsøge personer og virksomheder mv., der ikke har bopæl eller hovedkontor i EU, ved retter her i landet, er reguleret i retsplejelovens kapitel 22 om stedlig kompetence.

Efter retsplejelovens § 246 kan der anlægges sag ved de retter, som efter de almindelige værnetingsregler har kompetence, herunder ved erhvervsværnetinget (§ 237), filialværnetinget (§ 238), fast ejendomsværnetinget (§ 241), opfyldelsesværnetinget (§ 242) og retskrænkelsesværnetinget (§ 243). En person, der ikke har bopæl i EU, kan endvidere i sager, der vedrører formueretsforhold, sagsøges ved en dansk ret, hvis personen opholder sig i retskredsen ved stævningens forkyndelse (§ 246, stk. 2). Endelig kan både fysiske og juridiske personer sagsøges ved retten på det sted her i landet, hvor de ved sagens anlæg har gods, eller hvor det gods, kravet angår, befinder sig (§ 246, stk. 3).

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

4.1. Lovgivningsmæssige konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat med hjemmel i TEUF, tredje del, afsnit V, og er dermed omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Hvis forslaget til forordning vedtages, skal Danmark i overensstemmelse med parallelaftalens bestemmelser inden 30 dage efter vedtagelsen meddele Kommissionen, hvorvidt Danmark vil gennemføre indholdet af ændringerne, og om gennemførelsen kan ske administrativt eller kræver godkendelse i Folketinget, jf. pkt. 1 ovenfor.

Hvis forslaget til forordning vedtages, vurderes en eventuel gennemførelse af forslaget i dansk ret umiddelbart ikke at ville have lovgivningsmæssige konsekvenser, idet gennemførelse i givet fald på det foreliggende grundlag forventes at kunne gennemføres administrativt, jf. § 9, stk. 2, i lov om Bruxelles I-forordningen mv.

4.2. Statsfinansielle konsekvenser

En eventuel gennemførelse af forslaget til forordning i dansk ret vurderes ikke umiddelbart at ville have statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Sagen har været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Danmarks Jurist- og Økonomforbund, Dansk Journalistforbund, Danske Advokater, Danske Mediers Forum, Danmarks Rederiforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri (DI), Dansk InkassoBrancheforening, Retspolitisk Forening, Danske Speditører, Patentagentforeningen, Det Danske Voldgiftsinstitut, Finansrådet, FOA – Fag og Arbejde, Forbrugerrådet, Forenede Danske Motorejere (FDM), Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Domstolenes Tjenestemandforening, HK/Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, KL, Københavns Retshjælp, Københavns Universitet, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Liberale Erhvervs Råd, Procesbevillingsnævnet, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, 3F, Privat-service, Hotel og Restauration, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Dansk Pantebrevsforening, Syddansk Universitet, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Aalborg Universitet, Aarhus Retshjælp og Aarhus Universitet.

Dansk Byggeri, Domstolsstyrelsen, FTF, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Institut for Menneskerettigheder, Procesbevillingsnævnet, Rigsadvokaten, Syddansk Universitet, Vestre Landsret og Østre Landsret har ingen bemærkninger til forslaget.

Advokatrådet henviser til rådets høringssvar vedrørende lovforslag om en fælles patentdomstol mv., der imidlertid ikke indeholder nogen bemærkninger om forslag til ændring af den omarbejdede Bruxelles I-forordning.

Dansk Industri og ADIPA (Association of Danish Intellectual Property Attorneys) støtter en vedtagelse af forslaget til forordning og opfordrer til en hurtig gennemførelse heraf i dansk ret. Herudover bemærker organisationerne, at danske virksomheder og borgere, uanset om Danmark tilslutter sig den fælles patentdomstol, vil kunne sagsøge og sagsøges ved de af den fælles patentdomstols afdelinger, der måtte være beliggende uden for Danmark. Dansk tilslutning til den fælles patentdomstol er imidlertid en afgørende forudsætning for, at danske virksomheder og borgere kan føre sagen i Danmark.

6. Nærhedsprincippet

Sagen rejser ikke spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man overordnet set positivt indstillet over for forslaget, og man agter at tage formandskabets orientering til efterretning.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordningen behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har endnu ikke afgivet udtalelse i sagen.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har *senest* været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har senest været forelagt Folketingets Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013.

Dagsordenspunkt 7: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2012) 744 endelig

Resumé

Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget forventes sat på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 for, at formandskabet kan give en orientering om EU-arbejdsgruppens forhandlinger om ændringsforslaget til konkursforordningen. Forslaget har til formål at modernisere konkursforordningen for bl.a. at styrke modstandskraften over for økonomiske krisetider. Forslaget tager for det første sigte på at afhjælpe de mangler, der har vist sig ved anvendelsen af konkursforordningen i praksis. For det andet ønsker Kommissionen at udvide forordningens anvendelsesområde med henblik på fremover at flytte fokus fra likvidation af insolvente virksomheder til rekonstruktion. Forslaget vurderes ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Da forslaget er omfattet af retsforbeholdet, har det hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Danmark er overordnet positiv over for forslaget. Danmark agter at tage orienteringen om forhandlingerne til efterretning.

1. Baggrund

Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs trådte i kraft den 31. maj 2002 og danner grundlag for grænseoverskridende insolvensbehandling. Forordningen finder anvendelse i alle tilfælde, hvor en skyldner har aktiver eller kreditorer i mere end én medlemsstat, uanset om skyldneren er en fysisk eller juridisk person.

Forordningen afgør, hvilket lands domstole der har kompetence til at indlede konkursbehandling. Hovedinsolvensbehandlingen skal indledes i den medlemsstat, hvor centeret for skyldners hovedinteresser befinder sig, og virkningerne af insolvensbehandlingen anerkendes overalt i EU. Sekundær insolvensbehandling kan indledes overalt, hvor skyldner har et forretningssted, men har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende medlemsstats område.

Forordningen indeholder desuden lovvalgsregler, regler om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs og regler om for-

holdet mellem hovedinsolvensbehandling og sekundær insolvensbehandling. Forordningen bidrager samtidig til en koordinering af de foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med en insolvent skyldners aktiver.

Det følger af artikel 46 i forordningen, at Kommissionen senest den 1. juni 2012 skal forelægge en rapport om forordningens anvendelse. Rapporten skal om nødvendigt ledsages af forslag med henblik på tilpasning af forordningen.

Kommissionen afholdt i foråret 2012 en offentlig høring om konkursforordningen og har efterfølgende udarbejdet en rapport og konsekvensanalyse af forordningens anvendelse i praksis.

På den baggrund har Kommissionen i december 2012 fremsat forslag til ændring af konkursforordningen.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at redegøre for status på forhandlingerne om forslaget.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), navnlig artikel 81, og skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294).

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmark stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

Den følgende gennemgang af forslaget er baseret på det seneste udkast til konsolideret udgave af forslaget, som formandskabet har fremlagt *i februar 2014 (for så vidt angår artikel 1-15) og for så vidt angår de øvrige artikler i december 2013.*

2.1. Generelt

Forslaget til ændring af konkursforordningen fra 2000 er udformet under hovedoverskriften ”Justice for growth” og har til formål at modernisere forordningen for bl.a. at styrke modstandskraften over for økonomiske krisetider og dermed understøtte de økonomiske aktiviteter i EU.

Forslaget har et todelt sigte. For det første har Kommissionen i sin rapport om anvendelse af konkursforordningen fundet, at forordningen generelt er effektiv inden for sit virkeområde. Undersøgelsen af den praktiske anvendelse af forordningen har dog påvist nogle mangler ved forordningen, og formålet med forslaget er derfor bl.a. at præcisere en række bestemmelser i den nuværende forordning, som har vist sig uklare eller utilstrækkelige.

For det andet ønsker Kommissionen at udvide forordningens anvendelsesområde med henblik på fremover at flytte fokus fra likvidation af insolvente virksomheder (afvikling) til rekonstruktion (videreførsel). Hermed skabes der bedre muligheder for, at levedygtige virksomheder kan overvinde deres økonomiske problemer.

Forslaget indeholder på baggrund heraf bl.a. bestemmelser om udvidelse af 2000-forordningens anvendelsesområde, afklaring af kompetence- og procedureregler for fastlæggelsen af kompetence, sekundær insolvensbehandling, offentliggørelse af indledning af konkursbehandling og anmeldelse af fordringer samt koncerner.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i forslaget

2.2.1. Udvidelse af forordningens anvendelsesområde

Konkursforordningen finder anvendelse, hvor en skyldner som følge af insolvens helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og hvor der derfor udpeges en kurator med henblik på at varetage boets interesser.

En række medlemsstater har i deres nationale konkurslovgivning indført bestemmelser om rekonstruktion og andre tilsvarende ordninger for virksomheder. Endvidere har en række medlemsstater indført mulighed for at opnå gældssanering og andre former for insolvensbehandling for fysiske personer med henblik på at skabe det fornødne grundlag for at redde levedygtige virksomheder og arbejdspladser frem for at likvidere dem.

Da sådanne nationale ordninger ikke i alle tilfælde er omfattet af anvendelsesområdet for 2000-forordningen, og derfor heller ikke skal anerkendes i de andre medlemsstater, kan uenige kreditorer bremse en påbegyndt rekonstruktionsbehandling i én medlemsstat ved at søge at få deres krav fuldbyrdet i en anden medlemsstat (det såkaldte ”holding-out”-problem).

Kommissionen foreslår derfor at udvide 2000-forordningens anvendelsesområde til også at omfatte såkaldte hybride ordninger (hvor skyldneren bevarer rådigheden over sine aktiver), samt rekonstruktionsbehandlinger, gældssanering og andre former for insolvensbehandling, der ikke allerede er omfattet af 2000-forordningen.

Kommissionen stiller således forslag om, at 2000-forordningen skal finde anvendelse på bobehandlinger, hvor der ikke udpeges en kurator, men hvor skyldners aktiver og forretninger er underlagt domstolskontrol eller -tilsyn. Anerkendelsen af insolvensbehandlingens virkninger vil dermed også omfatte de former for bobehandling, hvor skyldner ikke helt eller delvist mister rådigheden over sine aktiver.

Anvendelsesområdet for 2000-forordningen foreslås endvidere udvidet til at omfatte ordninger, der indledes i en situation, hvor der kun er en risiko for, at skyldneren bliver insolvent, og som har til formål at undgå konkursbehandling.

Der foreslås ligeledes indsat en ny bestemmelse om, at eventuelle fortrolige ordninger først omfattes af forordningen, når de bliver offentlige, og hvis de ikke finder anvendelse på krav fra kreditorer, der ikke deltager i ordningen.

Forslaget indebærer ikke en pligt for medlemsstaterne til at etablere sådanne ordninger, der under alle omstændigheder alene vil blive omfattet af forordningens bestemmelser, hvis den pågældende medlemsstat anmelder sådanne ordninger til Kommissionen.

Med forslaget vil virkningerne af disse ordninger blive anerkendt på tværs af grænserne og vil kunne fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater.

2.2.2. Definitioner

2000-forordningen indeholder en række definitioner af centrale begreber i forordningen. Ændringsforslaget lægger op til ændringer i disse definitio-

ner med henblik på at løse praktiske problemer, der har vist sig ved anvendelsen af forordningen, og med henblik på at tage højde for de foreslåede ændringer. Forslaget indeholder endvidere en række nye definitioner.

Blandt de foreslåede definerede begreber kan særligt fremhæves ”insolvensbehandling”, ”kurator” og ”ret”.

Det bemærkes, at hverken 2000-forordningen eller ændringsforslaget hertil definerer det centrale begreb ”insolvens”, der overlades til national ret.

2.2.3 Kompetence til indledning af insolvensbehandling

Det følger af 2000-forordningen, at hovedinsolvensbehandling indledes i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig (det såkaldte COMI-princip). COMI er det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og hvor det således er muligt for tredjemand at identificere stedet. Der er en formodning for, at COMI for selskaber og andre juridiske personer er det vedtægtsmæssige hjemsted.

Kommissionen foreslår – bl.a. på baggrund af retspraksis – at det præciseres i forordningen, hvor centeret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, med henblik på at lette fastlæggelsen heraf i praksis.

Formodningsreglen for selskabers og juridiske personers COMI bibeholdes. Samtidig præciseres det i forslagens betragtninger, under hvilke omstændigheder formodningen for selskabers og juridiske personers COMI bør afkræftes. Der lægges således op til, at et selskab eller en juridisk person vil have COMI et andet sted end det vedtægtsmæssige hjemsted, når virksomhedens hovedsæde ligger i en anden medlemsstat end hjemstedet, og det er identificerbart for tredjemand, at det faktiske center for virksomhedens ledelse og for forvaltningen af dens interesser er beliggende i den anden medlemsstat.

For fysiske personer, der ikke er selvstændigt erhvervsdrivende, foreslås det, at det præciseres, at centeret for skyldnerens hovedinteresser *formodes at være* det sted, hvor den pågældende har bopæl.

Kommissionen foreslår endvidere, at der indføres en pligt for retten i den medlemsstat, hvor der begæres indledt insolvensbehandling, til af egen drift at efterprøve, om retten er stedlig kompetent til at indlede behandlingen.

Forslaget har til formål dels at forhindre ”forum-shopping”, således at den, der anmoder om indledning af hovedinsolvensbehandling, ikke kan vælge at fremsætte begæring herom i den medlemsstat, der er mest fordelagtig for den pågældende, dels at undgå, at der indledes parallelle hovedinsolvensbehandlinger.

Med henblik på at sikre at udenlandske kendte kreditorer har en effektiv mulighed for at anfægte rettens afgørelse om kompetence, foreslås det endvidere som noget nyt, at retten eller kurator skal underrette kreditorerne om, at der er indledt insolvensbehandling.

2.2.4. Sekundære insolvensbehandlinger

Sideløbende med en hovedinsolvensbehandling i én medlemsstat, kan der i medfør af 2000-forordningen indledes sekundær insolvensbehandling i en anden medlemsstat, hvor skyldner har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling vil alene omfatte de aktiver, der befinder sig i denne anden medlemsstat. Bestemmelserne om sekundær insolvensbehandling blev indført for at beskytte de lokale kreditorers interesser og/eller lette behandlingen af komplekse sager.

2000-forordningen indeholder en bestemmelse om, at sekundær insolvensbehandling kun i visse tilfælde kan indledes inden indledning af hovedinsolvensbehandling. Medlemsstaterne drøfter et forslag til udvidelse af denne bestemmelse.

Kommissionen foreslår desuden en række ændringer til forordningen med henblik på at opnå en mere effektiv forvaltning af skyldners bo i de situationer, hvor skyldner har forretningssted i en anden medlemsstat. Bl.a. foreslås det, at retten på det sted, hvor der begæres indledt sekundær insolvensbehandling, skal høre kurator og eventuelt på begæring fra kurator kunne afvise at indlede insolvensbehandling, hvis ikke det er i de lokale kreditorers interesse at indlede insolvensbehandling. Dette vil f.eks. være tilfældet, når en investor har tilbudt at overtage den pågældende virksomhed på ”going-concern” basis, og dette vil give kreditorerne et større udbytte end likvidation af virksomheden, eller hvis kurator i hovedinsolvensbehandlingen giver de lokale kreditorer tilsagn om at blive stillet på samme måde i denne insolvensbehandling, som var der indledt sekundær insolvensbehandling.

For at forbedre koordinationen imellem hovedinsolvensbehandling og sekundær insolvensbehandling foreslås det endvidere at pålægge også retterne i medlemsstaterne en pligt til samarbejde. I 2000-forordningen påhviler denne pligt alene kuratorerne. Pligten består bl.a. i en gensidig pligt til udveksling af oplysninger.

2.2.5. Offentliggørelse af indledning af konkursbehandling og anmeldelse af fordringer

For at sikre en bedre information af kreditorer og af retter, herunder med henblik på at undgå parallelle insolvensbehandlinger, foreslår Kommissionen, at medlemsstaterne hver især indfører offentlige insolvensregistre bl.a. med oplysning om dato for indledning af insolvensbehandlinger, frist for anmeldelse af krav og navn og postnummer på skyldneren. Endvidere skal der foretages en sammenkobling af medlemsstaternes nationale registre med henblik på at skabe central adgang til oplysningerne i systemet.

Efter Kommissionens forslag skal registrering alene ske ved indledning af insolvensbehandling af en virksomhed eller anden juridisk person eller en selvstændig erhvervsdrivende. Efter det seneste kompromisforslag gælder pligten til at offentliggøre oplysninger i insolvensregistret for alle fysiske personer.

For at gøre det lettere for kreditorer at anmode om indledning af insolvensbehandling foreslår Kommissionen endvidere, at der indføres standardformularer, dels til underretning af kreditorerne, dels til brug for kreditorens anmeldelse af krav. Endvidere foreslås der en frist på 45 dage for kreditorerne til at anmelde deres krav efter offentliggørelse i registrene.

2.2.6. Koncerner

Konkursforordningen indeholder ikke bestemmelser om behandling af koncernforbundne virksomheder, og der sker således i dag særskilt insolvensbehandling af hver enkelt virksomhed i koncernen.

Kommissionen peger på, at mulighederne for en vellykket insolvensbehandling af koncerner herved forringes og samtidig mindsker værdien af gruppens aktiver.

Det foreslås derfor, at der indføres bestemmelser om, at der ved insolvensbehandling af koncernforbundne virksomheder ligesom ved sekundær in-

solvensbehandling indtræder pligt til samarbejde imellem de implicerede retter og kuratorer. Der skal ifølge forslaget bl.a. ske udveksling af relevante oplysninger og undersøgelse af muligheden for en samlet rekonstruktion for koncernen.

3. Gældende dansk ret

3.1. Konkursloven

Konkursloven finder alene anvendelse på rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering i forhold til skyldnere, der enten udøver erhvervmæssig virksomhed eller har hjemting i Danmark. Der kan begæres udlæg mv. i en skyldners ejendele her i landet, uanset om der er indledt konkursbehandling for samme skyldner i udlandet.

Justitsministeren kan efter konkurslovens § 6 fastsætte bestemmelser om grænseoverskridende konkurs og rekonstruktion. Det følger af denne bestemmelse, at justitsministeren under nærmere betingelser kan fastsætte bestemmelser om anerkendelse af afgørelser truffet af udenlandske domstole og myndigheder vedrørende konkurs, rekonstruktionsbehandling eller anden lignende insolvensbehandling i Danmark. Hjemlen er ikke udnyttet.

3.2. Den nordiske konkurskonvention

Danmark indgik den 7. november 1933 konvention om konkurs med de øvrige nordiske lande. Det følger af konventionens artikel 1, at erklæres en skyldner konkurs i et nordisk land, skal konkursen også omfatte skyldners aktiver i de øvrige nordiske lande.

Konventionen indeholder bl.a. bestemmelser om lovvalg, registrering af konkurs og anerkendelse af afgørelse om konkurs.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat efter TEUF, tredje del, afsnit V, og er derfor omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Sagen har derfor hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Forslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Procesbevillingsnævnet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Politiforbundet, Advokatrådet, Danske Advokater, Danske Inkassoadvokater, Datatilsynet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Børsmæglerforeningen, Danmarks Nationalbank, Dansk Aktionærforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening (DIRF), Dansk Pantebrevsforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Finansforbundet, Finansrådet (Danske Pengeinstitutters Forening), Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Kuratorforeningen, Liberale Erhvervs Råd, Lønmodtagernes Garantifond.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, Procesbevillingsnævnet, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Politiforbundet, Advokatrådet, Finansrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Lønmodtagernes Garantifond og Institut for Menneskerettigheder.

Høringssvar

5.1. Generelle bemærkninger

Østre Landsret, Vestre Landsret, Procesbevillingsnævnet, Den Danske Dommerforening, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Politiforbundet, Advokatrådet, Finansrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Lønmodtagernes Garantifond har ingen bemærkninger til forslaget.

Sø- og Handelsretten støtter, at forslaget har fokus på rekonstruktion af levedygtige virksomheder.

Datatilsynet har om forpligtelsen til at indføre nationale insolvensregistre vedrørende juridiske personer og selvstændigt erhvervsdrivende samt sammenkobling af de nationale registre anført, at forslaget rejser spørgsmål om grundlæggende databeskyttelsesretlige principper om bl.a. nødvendighed og proportionalitet. Datatilsynet henviser i den forbindelse til bemærkningerne herom i udtalelsen om forslaget fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS). Datatilsynet bemærker endvidere, at offentliggørelse af oplysninger på internettet anses for den mest vidtgående form for videregivelse af oplysninger, idet oplysninger på internettet er meget vanskelige at berigtige eller slette effektivt. Det bør i forslaget endvidere præciseres, hvor længe oplysningerne i insolvensregistrene skal fremgå heraf.

Institut for Menneskerettigheder henviser ligeledes til udtalelsen fra EDPS og anbefaler i den forbindelse, at der redegøres nærmere for nødvendigheden og proportionaliteten af indførelse, sammenkobling og offentliggørelse af nationale insolvensregistre, og at det i den forbindelse overvejes, om målet kan nås med mindre indgribende løsninger. Der bør endvidere etableres en klar og effektiv klageadgang i forbindelse med behandlingen af personoplysninger, ligesom der bør fastsættes konkrete sikkerhedsforanstaltninger i de tilfælde, hvor der kan ske behandling af personoplysninger i medfør af forordningen, herunder krav til formål med behandlingen af oplysninger, datalagringsperiode, persongruppe med adgang til oplysningerne samt ret til adgang til informationer om sig selv.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet anført, at de foreslåede ændringer ikke kan realiseres på egen hånd af medlemsstaterne, fordi forslaget indebærer en ændring af eksisterende regler i konkursforordningen, og derfor alene kan gennemføres af EU's lovgivende myndigheder.

Det er endvidere anført af Kommissionen, at det specifikke forslag om sammenkobling af offentlige tilgængelige registre alene kan etableres på unionsplan.

Det er ud fra tilsvarende betragtninger regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man positivt indstillet over for forslaget til ændring af konkursforordningen, herunder kan det støttes, at ændringsforslaget bl.a. har til formål at sætte fokus på rekonstruktion af levedygtige virksomheder (videreførsel) frem for at erklære dem for konkurs (afvikling).

Danmark agter at tage formandskabets orientering om forslaget til efterretning.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordning behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har den 5. februar 2014 vedtaget en lovgivningsmæssig beslutning om forslaget.

Europa-Parlamentets forslag svarer i det væsentlige til Kommissionens forslag. Europa-Parlamentet lægger op til at indføre en koordinationsbehandling for behandling af koncernvirksomheders insolvens med henblik på at sikre, at et eller flere koncernmedlemmers insolvens ikke bringer de øvrige koncernmedlemmers fortsatte aktivitet i fare.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har *senest* været forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013.

Dagsordenspunkt 8: Forslag til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2013) 534 endelig

Resumé

Sagen er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget forventes sat på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 med henblik på status fra formandskabet samt en orienterende debat. Formålet med forslaget er at oprette Den Europæiske Anklagemyndighed, som skal efterforske og retsforfølge strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser, ved medlemsstaternes nationale domstole. Forslaget indeholder endvidere bl.a. regler om Den Europæiske Anklagemyndigheds organisation, udnævnelse og afskedigelse af medlemmerne, procedureregler for efterforskning, retsforfølgning og behandling af straffesager. Kommissionen har tidligere fået et såkaldt "gult kort" på forslaget, idet 11 landes parlamenter/kamre (i alt 14 parlamenter/kamre) har afgivet begrundede udtalelser om, at forslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen har efterfølgende meddelt, at forslaget er blevet genovervejet, og at Kommissionen vil fastholde forslaget, idet man finder, at det efterlever nærhedsprincippet, men at der i lovgivningsprocessen vil blive taget behørigt hensyn til de nationale parlamenters begrundede udtalelser. Forslaget har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Det er regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Fra dansk side er man generelt skeptisk over for forslaget om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed.

1. Baggrund

Det fremgår af Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 86, stk. 1, at Rådet ved forordning kan oprette en europæisk anklagemyndighed ud fra Eurojust for at bekæmpe lovovertrædelser, der skader Unionens finansielle interesser, efter en særlig lovgivningsprocedure, hvor Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

Det fremgår endvidere af TEUF artikel 86, stk. 2, at Den Europæiske Anklagemyndighed skal have kompetence til eventuelt i samarbejde med Eurojust at foretage efterforskning og retsforfølgning i forbindelse med gerningsmænd og medvirkende til lovovertrædelser, der skader Unionens fi-

nansielle interesser, som fastlagt i den i stk. 1 nævnte forordning, samt til at stille dem for en domstol. Endelig fremgår det, at Den Europæiske Anklagemyndighed skal optræde som offentlig anklager ved medlemsstaternes kompetente domstole.

Efter TEUF artikel 86, stk. 3, skal forordningen som nævnt i stk. 1 fastsætte statuten for Den Europæiske Anklagemyndighed, betingelserne for udøvelsen af dens funktioner, procedurereglerne for dens virksomhed samt regler om anerkendelse af bevismidler og regler om domstolskontrol med de processkrifter, som Den Europæiske Anklagemyndighed udarbejder under udøvelsen af sit hverv.

Forslaget indgår i en lovgivningspakke og fremsættes sammen med et forslag vedrørende en reform af Eurojust (KOM(2013) 535 endelig), der behandles i et særskilt notat.

Oprettelsen af Den Europæiske Anklagemyndighed har til formål at styrke beskyttelsen af Unionens finansielle interesser mod strafbare handlinger. Kommissionen har bl.a. begrundet forslaget med, at disse lovovertrædelser for nuværende ikke efterforskes og retsforfølges i tilstrækkeligt omfang af de relevante nationale myndigheder.

Det bemærkes, at Kommissionen tidligere har fået et såkaldt "gult kort" på forslaget, idet 11 landes parlamenter/kamre (i alt 14 parlamenter/kamre) har afgivet begrundede udtalelser om, at forslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen meddelte den 27. november 2013, at den har genovervejet forslaget og vil fastholde dette, men at der i lovgivningsprocessen vil blive taget behørigt hensyn til de nationale parlamenters begrundede udtalelser. Det fremgår af Kommissionens meddelelse, at forslaget efter Kommissionens opfattelse efterlever nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3 i TEU, hvorfor Kommissionen ikke finder det nødvendigt at trække forslaget tilbage eller ændre det.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at orientere om status for forslaget. Herudover har formandskabet lagt op til en orienterende debat.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til TEUF, navnlig artikel 86, og skal ifølge bestemmelsens stk. 1 vedtages efter en særlig lovgivningsprocedure,

hvor Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmark stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

2.1. Generelt

Kommissionen har med forslaget lagt op til at oprette Den Europæiske Anklagemyndighed som et nyt EU-organ, der skal have opgaver og beføjelser, som i dag tilkommer medlemsstaternes nationale myndigheder. I det følgende er hovedvægten lagt på forslagets centrale dele om Den Europæiske Anklagemyndigheds struktur, opgaver og kompetencer.

2.2. Genstand og definitioner (forslagets kapitel I)

I forslagets kapitel I bestemmes det, at Den Europæiske Anklagemyndighed oprettes. Derudover defineres en række centrale begreber i forslaget, herunder hvad der i forslaget skal forstås ved en "person", "Unionens finansielle interesser", "strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser" samt "administrative personoplysninger" og "operationelle personoplysninger".

"Unionens finansielle interesser" skal efter forslaget forstås som alle indtægter, udgifter og aktiver, der er omfattet af, anskaffet ved eller som tilkommer EU's budget og budgettet for de institutioner, organer, kontorer og agenturer, der er oprettet i medfør af traktaterne, samt de budgetter, som de forvalter eller fører tilsyn med.

Begrebet "strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser" skal efter forslaget forstås som de handlinger, der er nævnt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/xx/EU om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser, som gennemført i national ret. Det bemærkes, at forslaget til dette direktiv er under behandling i Europa-Parlamentet og Rådet.

2.3. Almindelige bestemmelser (forslagets kapitel II)

Forslagets kapitel II indeholder bestemmelser om Den Europæiske Anklagemyndigheds status, organisation og struktur, om udnævnelse og afskedigelse af Den Europæiske Anklagemyndigheds medlemmer, grundlæggende principper og Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetence.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal efter forslaget oprettes som et uafhængigt EU-organ med en decentral struktur.

Efter forslaget skal Den Europæiske Anklagemyndighed opbygges således, at den omfatter en europæisk anklager, fire stedfortrædere, hvoraf en skal være ansvarlig for gennemførelsen af budgettet, de ansatte, der bistår dem under udførelsen af deres opgaver, samt de europæiske delegerede anklagere, der gør tjeneste i medlemsstaterne. Det er de europæiske delegerede anklagere, der udfører Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning og retsforfølgning under ledelse af den europæiske anklager og under dennes tilsyn. Der skal være mindst én europæisk delegeret anklager i hver medlemsstat. De europæiske delegerede anklagere udfører deres virksomhed under den europæiske anklagers eksklusive myndighed og følger udelukkende dennes instrukser, retningslinjer og beslutninger, når de udfører den efterforskning og retsforfølgning, som de er blevet tildelt. Når de europæiske delegerede anklagere handler inden for rammerne af det mandat, som de er blevet tillagt ved forslaget, skal de således være fuldstændig uafhængige af de nationale retshåndhævende organer, og ikke have forpligtelser over for dem. De europæiske delegerede anklagere kan efter forslaget dog samtidig fungere som nationale anklagere.

Den europæiske anklager og dennes stedfortrædere udnævnes af Rådet med Europa-Parlamentets godkendelse for en periode på otte år uden mulighed for genudnævnelse. Rådet træffer afgørelse med simpelt flertal. De europæiske delegerede anklagere udnævnes for en periode på fem år med mulighed for genudnævnelse af den europæiske anklager på grundlag af en liste med mindst tre ansøgere, som er fremlagt af den/de berørte medlemsstat(er). Den europæiske anklager, dennes stedfortrædere og de europæiske delegerede anklagere skal udvælges blandt personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, som har de nødvendige kvalifikationer for udnævnelse til høje retlige embeder, og som har relevant erfaring med straffesager. Medlemsstaterne skal udnævne den europæiske delegerede anklager til anklager i henhold til national ret, såfremt vedkommende på tidspunktet for udnævnelsen til europæisk delegeret anklager ikke allerede er national ankla-

ger.

Efter forslaget kan Den Europæiske Unions Domstol efter begæring fra Europa-Parlamentet, Rådet eller Kommissionen afskedige den europæiske anklager, hvis denne ikke længere opfylder betingelserne for udførelsen af sine opgaver, eller han har gjort sig skyldig i en grov tjenesteforseelse. En af den europæiske anklagers stedfortrædere kan efter begæring fra den europæiske anklager afskediges af Den Europæiske Unions Domstol, hvis denne ikke længere opfylder betingelserne for udførelsen af sine opgaver, eller han har gjort sig skyldig i en grov tjenesteforseelse. Den europæiske anklager kan afskedige en europæisk delegeret anklager, hvis denne ikke længere opfylder kravene for udnævnelse eller de kriterier, der finder anvendelse i forbindelse med udførelsen af dennes opgaver, eller hvis denne har gjort sig skyldig i en grov tjenesteforseelse. De kompetente nationale myndigheder kan ikke uden den europæiske anklagers samtykke fjerne en europæisk delegeret anklager fra sin stilling som national anklager, så længe denne udøver sine funktioner på vegne af Den Europæiske Anklagemyndighed.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal have til opgave at bekæmpe strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser. Den Europæiske Anklagemyndighed er således ansvarlig for efterforskning og retsforfølgning af gerningsmænd og medvirkende til disse strafbare handlinger og for, at de stilles for en domstol. Med henblik herpå leder Den Europæiske Anklagemyndighed og fører tilsyn med den relevante efterforskning og træffer procesledende foranstaltninger i forbindelse med retsforfølgningen, herunder beslutninger om at henlægge sagen. Endelig optræder Den Europæiske Anklagemyndighed som anklager ved medlemsstaternes kompetente domstole i sager, der vedrører de ovennævnte strafbare handlinger, herunder skal Den Europæiske Anklagemyndighed rejse tiltale og iværksætte appel, indtil sagen er blevet endeligt afgjort. Den Europæiske Anklagemyndighed skal efter forslaget være den eneste kompetente myndighed til at foretage efterforskning og retsforfølgning i forbindelse med strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal sikre, at den under udøvelsen af sin virksomhed respekterer de rettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Herudover skal Den Europæiske Anklagemyndighed udføre efterforskningen på en upartisk måde og tilvejebringe al relevant materiale såvel belastende som diskulperende.

Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning og retsforfølgning skal efter forslaget være undergivet forordningens bestemmelser samt den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor efterforskningen eller retsforfølgningen finder sted, hvis et spørgsmål ikke er reguleret i forordningen. Når et spørgsmål både reguleres af national ret og forordningen, skal sidstnævnte efter forslaget have forrang.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal indlede relevant efterforskning uden ugrundet ophold og sikre sig, at efterforskningen og retsforfølgningen udføres hurtigt. For at opnå dette skal medlemsstaternes kompetente myndigheder bistå og aktivt støtte den af Den Europæiske Anklagemyndighed iværksatte efterforskning og retsforfølgning på dennes anmodning og afstå fra enhver handling, politik eller procedure, der forsinker eller hindrer dennes gang.

Efter forslaget skal Den Europæiske Anklagemyndighed have accessorisk kompetence til at inddrage andre strafbare handlinger end strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser, i sagen, hvis disse strafbare handlinger er uadskilleligt forbundet, og en samlet efterforskning og retsforfølgning er begrundet i hensynet til en hensigtsmæssig retspleje. Anvendelsen af denne accessoriske kompetence forudsætter dog, at de strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser, er mest tungtvejende, og at de øvrige strafbare handlinger hviler på samme faktiske omstændigheder. Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, er den medlemsstat, der har kompetence med hensyn til de øvrige lovovertrædelser, ligeledes kompetent med hensyn til de strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser.

Den Europæiske Anklagemyndigheds udøvelse af sin enekompetence til at foretage efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser (og eventuelt udøvelsen af sin accessoriske kompetence), forudsætter, at den strafbare handling helt eller delvist blev begået på en eller flere medlemsstats område, eller af en statsborger i en af medlemsstaterne, en af Unionens ansatte eller et medlem af institutionerne.

2.4. Procedureregler for efterforskning, retsforfølgning og behandling af straffesager (forslagets kapitel III)

2.4.1. Udførelse af efterforskningen

Den europæiske anklager eller, på dennes vegne, de europæiske delegerede anklagere træffer en skriftlig afgørelse om indledning af en efterforskning, hvis der er begrundet formodning om, at en lovovertrædelse, der henhører under Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetenceområde, er ved at blive begået eller er blevet begået.

Hvis Den Europæiske Anklagemyndighed beslutter ikke at indlede en efterforskning af et forhold, henlægger den sagen og noterer begrundelsen herfor i sagsforvaltningssystemet. I den forbindelse informeres den nationale myndighed, den EU-institution, det organ, kontor eller agentur, som gjorde anklagemyndigheden opmærksom på forholdet, herom, og på deres foranledning underrettes den person, der afgav oplysninger om forholdet, hvis det er hensigtsmæssigt.

De nationale myndigheder kan straks iværksætte alle de hasteforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre en effektiv efterforskning og retsforfølgning, hvis det er påkrævet i relation til en lovovertrædelse, der henhører under Den Europæiske Anklagers kompetenceområde. De nationale myndigheder skal efterfølgende henvise sagen til Den Europæiske Anklagemyndighed uden ugrundet ophold. I sådanne tilfælde bekræfter Den Europæiske Anklagemyndighed om muligt inden for 48 timer efter indledningen af sin efterforskning de foranstaltninger, som de nationale myndigheder har truffet, også selv om disse foranstaltninger er blevet truffet og gennemført i medfør af andre bestemmelser end dem, der er fastsat i forordningen. I tilfælde, hvor der i løbet af efterforskningen opstår tvivl om, hvorvidt Den Europæiske Anklagemyndighed er kompetent, kan denne – mens kompetencespørgsmålet afgøres – på samme måde træffe alle hasteforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre en effektiv efterforskning og retsforfølgning i sagen. Hvis det fastslås, at det er den nationale myndighed, der er kompetent, bekræfter den nationale myndighed tilsvarende inden for 48 timer efter indledningen af den nationale efterforskning de foranstaltninger, som Den Europæiske Anklagemyndighed har truffet.

Den Europæiske Anklagemyndighed skal endvidere henvise en sag til de kompetente nationale retshåndhævende myndigheder og retsinstanser, hvis en indledt efterforskning viser, at den adfærd, der er genstand for efterforskning, udgør en strafbar handling, der ikke henhører under dens kompetenceområde. Tilsvarende skal de nationale myndigheder henvise en sag til Den Europæiske Anklagemyndighed, hvis en indledt efterforskning vi-

ser, at den adfærd, der er genstand for efterforskning, udgør en strafbar handling, der ligger inden for dennes kompetenceområde.

Efter forslaget skal den europæiske delegerede anklager, der er udpeget til at forestå efterforskningen, lede efterforskningsarbejdet på vegne af den europæiske anklager og efter dennes instrukser. Den europæiske delegerede anklager, der er udpeget til at forestå efterforskningen, kan enten selv foretage de relevante efterforskningsskridt eller give de kompetente retshåndhævende myndigheder i den medlemsstat, hvor vedkommende udøver sin tjeneste, instrukser herom. Disse myndigheder skal efterkomme den europæiske delegerede anklagers instrukser og foretage de efterforskningsskridt, de er blevet pålagt at foretage. I grænseoverskridende sager skal de europæiske delegerede anklagere i de pågældende medlemsstater handle i tæt samråd, og den europæiske anklager kan inddrage flere europæiske delegerede anklagere i sagen og nedsætte fælles efterforskningshold.

Den europæiske anklager kan endvidere beslutte at omfordele sagen til en anden europæisk delegeret anklager eller beslutte selv at forestå efterforskningen, hvis det viser sig nødvendigt af hensyn til en effektiv efterforskning eller retsforfølgning. En sådan beslutning kan træffes, hvis lovovertrædelsens grovhed tilsiger dette, hvis der foreligger særlige omstændigheder i relation til den formodede gerningsmand, hvis der er særlige omstændigheder i relation til efterforskningens grænseoverskridende karakter, hvis de retshåndhævende myndigheder i den berørte medlemsstat ikke kan fås i tale, eller hvis de kompetente myndigheder i den relevante medlemsstat har anmodet herom.

2.4.2. Behandling af oplysninger

Fra det tidspunkt, hvor Den Europæiske Anklagemyndighed registrerer en sag, skal den kunne indhente enhver relevant oplysning, der er lagret i nationale databaser vedrørende efterforskning i straffesager og retshåndhævelse, såvel som i andre relevante registre, der føres af offentlige myndigheder, eller have adgang hertil ved de europæiske delegerede anklageres mellemkomst.

Herudover lægger forslaget op til, at Den Europæiske Anklagemyndighed – når det er nødvendigt af hensyn til efterforskningen – efter anmodning skal kunne indhente enhver relevant oplysning vedrørende en lovovertrædelse, der henhører under dens kompetenceområde, fra Eurojust og Europol, ligesom den kan anmode Europol om at give analytisk støtte til en bestemt igangværende efterforskning.

Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer samt medlemsstaternes myndigheder skal endvidere yde fornøden bistand til og fremlægge de nødvendige oplysninger for Den Europæiske Anklagemyndighed på dennes anmodning.

2.4.3. Efterforskningskridt

Efter forslaget har Den Europæiske Anklagemyndighed beføjelse til enten at anmode om eller bestemme, at en række efterforskningskridt skal foretages. Det drejer sig f.eks. om afhøring af mistænkte og vidner, anvendelse af kontrollerede leverancer, ransagning, forevisning af genstande (edition), beslaglæggelse, indgreb i meddelelshemmeligheden og blokering af finansielle transaktioner. Det bemærkes, at forslaget i en række tilfælde anvender andre betegnelser for de opregnede efterforskningskridt, hvorfor ovennævnte eksempler er søgt tilpasset sprogbrugen som anvendes om de tilsvarende danske efterforskningskridt og tvangsindgreb.

De i forslaget opregnede efterforskningskridt må kun udføres på baggrund af de betingelser, der er fastsat i forordningen og på de betingelser, der er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. Det er medlemsstaternes ansvar at påse, at de opregnede efterforskningskridt kan anvendes i forbindelse med den efterforskning og retsforfølgning, som Den Europæiske Anklagemyndighed udfører. Den Europæiske Anklagemyndighed kan dog kun anmode om eller bestemme, at disse eller andre efterforskningskridt foretages, hvis der er adgang hertil i lovgivningen i den medlemsstat, hvor de skal iværksættes. De konkrete efterforskningskridt må endvidere ikke iværksættes uden rimelig grund og heller ikke, såfremt det samme formål kan opnås ved hjælp af mindre indgribende foranstaltninger.

Derudover stiller forslaget krav om, at medlemsstaterne skal påse, at en række af de angivne efterforskningskridt kun iværksættes på baggrund af en kendelse afsagt af den kompetente retsinstans i den medlemsstat, hvor de skal foretages. Det gælder f.eks. i forhold til indgreb i meddelelshemmeligheden og ransagning. Det bemærkes i den forbindelse, at forslaget ikke åbner op for, at disse efterforskningskridt kan foretages uden retskendelse, hvis undersøgelsens øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes, hvilket er tilfældet for en række af de omfattede efterforskningskridt efter dansk ret.

Hvis betingelserne i forordningen såvel som de betingelser, der efter nati-

onal ret gælder for at tillade det efterforskningskridt, der begæres iværksat, er opfyldt, skal den kompetente retsinstans give tilladelsen inden for 48 timer i form af en skriftlig og begrundet afgørelse.

Endelig kan Den Europæiske Anklagemyndighed fremsætte en begæring for den kompetente retsinstans om, at den mistænkte anholdes eller varetægtsfængsles i medfør af bestemmelserne i national ret.

2.4.4. Afslutning af efterforskningen og beføjelser i forbindelse med retsforfølgningen

Den europæiske anklager og de europæiske delegerede anklagere skal efter forslaget have de samme beføjelser som de nationale anklagere med hensyn til gennemførelsen af straffesager, herunder navnlig beføjelse til at fremsætte begæringer under sagen, deltage i bevisoptagelsen og udøve de relevante retsmidler.

Efter forslaget er det den europæiske anklager, som i samråd med den europæiske delegerede anklager, der skal anlægge straffesagen, som udvælger den retskreds, hvori sagen skal føres, under hensyntagen til en forsvarlig retspleje. Følgende kriterier skal ifølge forslaget anvendes til at udpege den kompetente nationale domstol:

- stedet, hvor lovovertrædelsen blev begået, eller i tilfælde af flere lovovertrædelser stedet, hvor hovedparten af disse blev begået,
- stedet, hvor tiltalte har sædvanlig bopæl,
- stedet, hvor bevismidlet forefindes,
- stedet, hvor de direkte skadelidte har sædvanlig bopæl.

Den europæiske anklager skal ifølge forslaget endvidere have kompetence til at henlægge sager pga. bevismangel, hvis lovovertrædelsen er af ringe betydning, hvis den mistænkte er afgået ved døden, hvis de handlinger, der har været genstand for efterforskning, ikke har karakter af strafbare handlinger, hvis den mistænkte får amnesti eller immunitet, hvis sagen ikke kan gennemføres pga. nationale forældelsesfrister, eller hvis den mistænkte allerede er blevet endeligt frikendt eller dømt på grundlag af de samme faktiske omstændigheder. Hvis efterforskningen blev indledt på grundlag af oplysninger, der blev fremlagt af den skadelidte, underretter Den Europæiske Anklagemyndighed den pågældende om, at sagen henlægges.

I tilfælde, hvor tabet er blevet erstattet, kan Den Europæiske Anklagemyndighed fremsætte et bødeforlæg for sigtede, der, når bøden er betalt, med-

fører, at sagen endeligt er afgjort. Denne fremgangsmåde kan anvendes, hvis sagen ikke henlægges, og det er i overensstemmelse med hensynet til en forsvarlig retspleje. Når bødeforlægget accepteres af sigtede, og beløbet er blevet indbetalt, henlægger den europæiske anklager endeligt sagen og underretter officielt de kompetente nationale retshåndhævende myndigheder og retsinstanser herom, og informerer ligeledes de relevante EU-institutioner, -organer og -agenturer. Denne efterfølgende beslutning om at henlægge sagen kan ifølge forslaget ikke prøves af nogen retsinstans. Ifølge betragtning 31 til forslaget bør de nærmere regler, der finder anvendelse på bødeforlæg, og de, der finder anvendelse på beregningen af de bøder, der skal pålægges, fastsættes i Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden. Denne forretningsorden fastsættes ifølge forslaget ved en afgørelse, der træffes af den europæiske anklager, dennes fire stedfortrædere og fem europæiske delegerede anklagere, der udvælges af den europæiske anklager på grundlag af en ordning med en strengt ligelig rotation for derved at afspejle den demografiske og geografiske spredning i samtlige medlemsstater. Afgørelsen træffes med simpelt flertal, idet alle medlemmer har én stemme.

2.4.5. Anerkendelse af bevismidler

Det følger af forslaget, at de bevismidler, som Den Europæiske Anklagemyndighed fremlægger for den kompetente domstol, uden videre skal anerkendes af den pågældende domstol. Domstolen skal således lægge til grund, at bevismidlerne opfylder de relevante formelle krav i lovgivningen i den medlemsstat, hvor den er beliggende, forudsat at domstolen anser det for at være i overensstemmelse med retten til en retfærdig rettergang og den tiltaltes rettigheder som fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Domstolen kan ifølge forslaget ikke under sagen stille krav om validering eller en lignende retlig procedure – heller ikke i tilfælde hvor lovgivningen i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende, indeholder andre bestemmelser om indsamling og fremlæggelse af sådanne bevismidler.

Det understreges dog samtidig i forslaget, at denne umiddelbare anerkendelse af bevismidlerne ikke berører de nationale domstoles kompetence til frit at bedømme de bevismidler, der forelægges af Den Europæiske Anklagemyndighed under sagen.

2.4.6. Konfiskation

Når den kompetente domstol på Den Europæiske Anklagemyndigheds begæring ved en endelig kendelse har besluttet at konfiskere varer, der har relation til, eller udbytte hidrørende fra en lovovertrædelse, der henhører under Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetenceområde, skal værdien i penge af sådanne varer eller sådant udbytte overføres til EU's budget, i det omfang det er nødvendigt for at dække Unionens tab.

2.5. Processuelle garantier (forslagets kapitel IV)

Forordningen fastslår, at Den Europæiske Anklagemyndigheds virksomhed skal udføres under streng overholdelse af den mistænkte rettigheder som fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder retten til en retfærdig rettergang og retten til forsvar.

Herudover angiver forslaget de minimumsrettigheder, som enhver mistænkt eller tiltalt, der er involveret i en straffesag, der er rejst af Den Europæiske Anklagemyndighed, skal tildeles:

- ret til tolke- og oversætterbistand, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU,
- ret til information og aktindsigt, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU, og
- ret til adgang til advokatbistand og ret til kommunikation med og underretning af en tredjemand under frihedsberøvelse, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og ret til kommunikation ved anholdelse,
- ret til ikke at udtale sig og ret til uskyldsformodning,
- ret til retshjælp og
- ret til at fremlægge bevismidler, udpege sagkyndige og føre vidner.

2.6. Domstolsprøvelse (forslagets kapitel V)

Når Den Europæiske Anklagemyndighed udarbejder processkrifter under udøvelse af sin virksomhed, skal den ifølge forordningen anses for en national myndighed i relation til domstolsprøvelse. Dette indebærer, at det er medlemsstaternes nationale domstole, som forestår domstolskontrollen af Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning og retsforfølgning.

Endvidere angives det i forslaget, at de nationale bestemmelser, der finder

anvendelse på Den Europæiske Anklagemyndigheds virksomhed i henhold til forordningen, ikke skal anses for EU-retlige bestemmelser i relation til TEUF artikel 267. De nationale domstole kan således ikke indbringe præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkning af den nationale ret, selvom denne ifølge forordningen finder anvendelse på Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning og retsforfølgning.

2.7. Databeskyttelse (forslagets kapitel VI)

Forslagets kapitel VI indeholder nærmere regler om Den Europæiske Anklagemyndigheds behandling af personoplysninger, der har til formål at specificere og supplere reglerne herom i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

I forhold til personer, der i henhold til de berørte medlemsstaters lovgivning mistænkes for at have begået eller have medvirket til en lovovertrædelse, der er omfattet af Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetence, eller som er blevet dømt for en sådan lovovertrædelse, angives det i forslaget, at Den Europæiske Anklagemyndighed kun må foretage manuel eller elektronisk behandling af de personoplysninger, der er opregnet i punkt 1 i bilaget til forordningen, til følgende formål:

- strafferetlig efterforskning og retsforfølgning, der foretages i medfør af denne forordning,
- udveksling af oplysninger med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og andre EU-organer i henhold til denne forordning, og
- samarbejde med tredjelande i henhold til denne forordning.

For så vidt angår vidner, forurettede og personer under 18 år, angives det i forslaget, at Den Europæiske Anklagemyndighed kun må behandle de personoplysninger, der er opregnet i punkt 2 i bilaget til forordningen, inden for rammerne af en strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning i forbindelse med en eller flere af de former for lovovertrædelser, der er omfattet af Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetence. Behandlingen af sådanne personoplysninger må kun finde sted, hvis det er absolut nødvendigt med henblik på de formål, der er nævnt umiddelbart ovenfor.

Derudover må Den Europæiske Anklagemyndighed også i et begrænset tidsrum, som ikke må overskride det tidsrum, der er nødvendigt for at af-

slutte den sag, som de behandlede oplysninger vedrører, behandle andre personoplysninger end vedrørende de ovennævnte persongrupper og/eller de i bilaget til forordningen opregnede kategorier af personoplysninger. Behandling af sådanne personoplysninger forudsætter, at de vedrører omstændighederne omkring en lovovertrædelse, at de er af umiddelbar betydning for og indgår i en igangværende efterforskning, som Den Europæiske Anklagemyndighed foretager, og at behandlingen af disse oplysninger er strengt nødvendig af hensyn til et af de tre formål, der er nævnt ovenfor. Behandlingen af sådanne specifikke oplysninger skal finde sted i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen, og den databeskyttelsesansvarlige underrettes straks, hvis denne adgang til at behandle personoplysninger bringes i anvendelse.

For så vidt angår særligt følsomme personoplysninger (personoplysninger vedrørende racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt vedrørende helbredsforhold og seksualliv) angives det i forslaget, at Den Europæiske Anklagemyndighed kun må behandle disse, hvis disse oplysninger er strengt nødvendige for efterforskningen, og hvis de supplerer andre personoplysninger, der allerede er blevet behandlet. Den databeskyttelsesansvarlige skal underrettes straks, hvis dette stykke bringes i anvendelse. Hvis disse særligt følsomme personoplysninger vedrører vidner eller forrettede, skal beslutningen om at behandle dem træffes af den europæiske anklager.

Forordningsforlaget indeholder endvidere nærmere frister for, hvor lang tid Den Europæiske Anklagemyndighed må lagre personoplysninger. Som udgangspunkt må Den Europæiske Anklagemyndighed ikke lagre personoplysninger længere end indtil den første af følgende datoer:

- datoen for udløbet af forældelsesfristen for påtale i alle de medlemsstater, der er berørt af efterforskningen og retsforfølgningen,
- den dato, hvor personen blev frifundet, og retsafgørelsen har fået retskraft,
- tre år efter den dato, hvor retsafgørelsen har fået retskraft i den sidste af de medlemsstater, der er berørt af efterforskningen og retsforfølgningen, eller
- den dato, hvor Den Europæiske Anklagemyndighed konstaterede, at det ikke længere var nødvendigt for den at fortsætte efterforskningen eller retsforfølgningen.

Under alle omstændigheder skal Den Europæiske Anklagemyndighed

hvert tredje år efter indlæsningen vurdere, om det fortsat er nødvendigt at lagre oplysningerne. Hvis personoplysninger vedrørende mistænkte, vidner, forurettede og personer under 18 år lagres i en længere periode end fem år, underrettes Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse herom.

Når en af de fire ovennævnte frister udløber, skal Den Europæiske Anklagemyndighed ifølge forslaget foretage en vurdering af, om det er nødvendigt fortsat at lagre oplysningerne, for at den kan udføre sine opgaver, og den kan undtagelsesvis beslutte at lagre oplysningerne, indtil den næste vurdering skal foretages. Det skal i den forbindelse angives, hvorfor en fortsat lagring heraf er berettiget, og begrundelsen herfor skal registreres. Hvis der ikke træffes beslutning om fortsat at lagre personoplysningerne, slettes de automatisk efter tre år.

For så vidt angår den registreredes ret til indsigt samt til at anmode om berigtigelse, sletning eller begrænsning i behandlingen af personoplysninger henviser forordningsforslaget til reglerne herom i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Derudover fastsættes i forslaget bl.a. nærmere regler om registrering og dokumentation, udpegning af en databeskyttelsesansvarlig, databeskyttelsesansvar, ansvar for uautoriseret eller ukorrekt behandling af personoplysninger, samarbejde med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse og de nationale datatilsynsmyndigheder samt klageadgang for registrerede til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

2.8. Bestemmelser om Den Europæiske Anklagemyndigheds forbindelser med sine partnere (forslagets kapitel VIII)

2.8.1. Forbindelser med partnere

Forslagets kapitel VIII angiver, med hvem og hvordan Den Europæiske Anklagemyndighed kan indlede samarbejde. Den Europæiske Anklagemyndighed kan, i det omfang det er nødvendigt for dens udførelse af sine opgaver, indlede et varigt samarbejde med EU-organer og -agenturer i overensstemmelse med disse organers og agenturers mål, de kompetente myndigheder i tredjelande, internationale organisationer og Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol).

Den Europæiske Anklagemyndighed skal efter forslaget for det første etablere og opretholde et særligt tæt forhold til Eurojust på grundlag af et nært samarbejde og udvikling af operationelle, administrative og forvaltningsmæssige forbindelser mellem dem.

Eurojust kan i operationelle sager inddrages af Den Europæiske Anklagemyndighed, hvis der er tale om en grænseoverskridende eller kompleks sag, og hvis et af en række nærmere opregnede kriterier er opfyldt. Det kan f.eks. være i tilfælde, hvor efterforskningen har afsløret forhold, der falder uden for Den Europæiske Anklagemyndigheds saglige eller stedlige kompetence. Dette kan også være for at lette indgåelsen af en aftale mellem Den Europæiske Anklagemyndighed og den/de berørte medlemsstat/medlemsstater om accessorisk kompetence, jf. pkt. 2.2.2 ovenfor, eller for at anmode Eurojust eller dets kompetente nationale medlem(mer) om at yde bistand i forbindelse med fremsendelse af afgørelser eller anmodninger om gensidig retshjælp til og fuldbyrdelse i stater, der er medlemmer af Eurojust, men som ikke deltager i oprettelsen af Den Europæiske Anklagemyndighed, eller tredjelande.

Samarbejdet med Eurojust omfatter også udveksling af personoplysninger. Alle oplysninger, der udveksles i den forbindelse, må dog kun anvendes til de formål, hvortil de blev meddelt. Enhver anden anvendelse af oplysningerne er kun tilladt, såfremt denne anvendelse falder ind under det modtagende organs beføjelser, og efter forudgående tilladelse fra det organ, som meddelte oplysningerne.

Herudover lægges der i forslaget endvidere op til, at samarbejdet med Eurojust skal indebære, at Den Europæiske Anklagemyndighed benytter sig af Eurojusts administrative bistand og ressourcer, og at det nærmere indhold af denne ordning reguleres ved en aftale. Derudover er det hensigten, at Eurojust skal yde en række tekniske tjenester til Den Europæiske Anklagemyndighed, f.eks. teknisk bistand i forbindelse med udarbejdelsen af årsbudgettet samt i forbindelse med ansættelse af personale, sikkerhedstjenester, it-tjenester og tjenester inden for økonomisk forvaltning, regnskab og revision.

For det andet skal Den Europæiske Anklagemyndighed ifølge forslaget udvikle et særligt tæt forhold til Europol, som omfatter udveksling af oplysninger, herunder personoplysninger. Anvendelsen af personoplysninger er underlagt de samme begrænsninger som i forhold til samarbejdet med

Eurojust, jf. umiddelbart ovenfor.

Derudover skal Den Europæiske Anklagemyndighed indgå en aftale med Kommissionen, herunder med OLAF, hvor der fastsættes nærmere regler om samarbejde med henblik på at gennemføre de forpligtelser, der er omhandlet i TEUF artikel 325, stk. 3. Denne bestemmelse angiver, at medlemsstaterne samordner deres optræden med henblik på at beskytte Unionens finansielle interesser mod svig, og at de sammen med Kommissionen med henblik herpå tilrettelægger et snævert, løbende samarbejde mellem de kompetente myndigheder.

For det tredje kan Den Europæiske Anklagemyndighed efter forslaget etablere samarbejdsordninger med tredjelandes myndigheder og internationale organisationer. Ifølge forslaget kan sådanne samarbejdsordninger navnlig vedrøre udveksling af strategiske oplysninger og udstationering af forbindelsesofficerer ved Den Europæiske Anklagemyndighed, ligesom Den Europæiske Anklagemyndighed efter aftale med de kompetente myndigheder kan udpege kontaktpunkter i tredjelande for at lette samarbejdet.

Forslaget giver endvidere mulighed for, at Kommissionen i medfør af TEUF artikel 218 kan fremlægge forslag om indledning af forhandlinger om aftaler med et eller flere tredjelande om samarbejde mellem Den Europæiske Anklagemyndighed og de kompetente myndigheder i disse tredjelande med hensyn til retshjælp i straffesager og udlevering i sager, der henhører under Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetenceområde.

Endelig skal medlemsstaterne ifølge forslaget anerkende Den Europæiske Anklagemyndighed som en kompetent myndighed i forbindelse med gennemførelsen af deres internationale aftaler om retshjælp i straffesager og i forbindelse med udlevering for så vidt angår strafbare handlinger, der henhører under dens kompetenceområde. Om fornødent ændrer medlemsstaterne disse internationale aftaler for at sikre, at Den Europæiske Anklagemyndighed kan udøve sin virksomhed med støtte i sådanne aftaler, når den udfører sine opgaver.

2.8.2. Videregivelse af personoplysninger

Forslagets kapitel VIII fastlægger endvidere betingelserne for, hvornår Den Europæiske Anklagemyndighed kan videregive personoplysninger til EU-organer eller –agenturer samt til tredjelande og internationale organisationer.

Videregivelse til EU-organer eller –agenturer kan efter forslaget ske, hvis det er nødvendigt for, at den selv eller det modtagende EU-organ eller -agentur kan udføre deres opgaver, medmindre der er fastsat begrænsninger herfor i medfør af denne forordning.

Videregivelse af personoplysninger til en myndighed i et tredjeland eller til en international organisation eller Europol kan efter forslaget alene ske i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver.

Derudover forudsætter videregivelsen til et tredjeland mv., at Kommissionen har truffet afgørelse om, at det pågældende land mv. sikrer et tilstrækkeligt niveau for databeskyttelse, jf. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, eller at videregivelsen har hjemmel i en international aftale, der er indgået mellem Unionen og det pågældende tredjeland mv. i medfør af TEUF artikel 218, og som frembyder tilstrækkelige garantier med hensyn til beskyttelsen af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og friheder.

Hvis disse betingelser for videregivelse til et tredjeland mv. ikke er opfyldt, giver forslaget mulighed for, at Den Europæiske Anklagemyndighed kan give tilladelse til videregivelse af personoplysninger til tredjelande mv. under hensyntagen til en sags konkrete omstændigheder, hvis:

- det er strengt nødvendigt at videregive oplysninger for at beskytte Unionens væsentlige interesser inden for rammerne af Den Europæiske Anklagemyndigheds målsætninger,
- det er strengt nødvendigt at videregive oplysningerne af hensyn til forebyggelse af en nært forestående fare forbundet med kriminalitet eller terrorhandlinger,
- det af andre grunde er nødvendigt, eller der gælder en retlig forpligtelse til, at oplysningerne videregives for at beskytte en vigtig samfundsinteresse i Unionen eller medlemsstaterne, der er anerkendt i EU-retten eller i national ret, eller for, at retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares, eller
- det er nødvendigt at videregive oplysningerne for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser.

Herudover giver forslaget mulighed for, at Den Europæiske Anklagemyn-

dighed efter aftale med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse løbende kan videregive personoplysninger i periode, der ikke må overstige et år (dog med mulighed for forlængelse), hvis én af de fire ovennævnte betingelser er opfyldt, og hvis der foreligger garantier for beskyttelsen af privatlivets fred og fysiske personers grundlæggende rettigheder og friheder.

2.9. Øvrige emner (forslagets kapitel VII, IX og X)

Forslagets kapitel VII indeholder finansielle bestemmelser og bestemmelser vedrørende personale.

Kapitel IX omhandler diverse bestemmelser om bl.a. tavshedspligt, gennemsigtighed, afrapportering mv. til Europa-Parlamentet, Rådet, de nationale parlamenter og Kommissionen.

Kapitel X indeholder overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser. Det foreslås bl.a., at Kommissionen senest fem år efter forordningens ikrafttræden forelægger en evalueringsrapport af forordningens gennemførelse ledsaget af eventuelle ændringsforslag samt Kommissionens vurdering af, hvorvidt det er muligt og tilrådeligt at udvide Den Europæiske Anklagemyndigheds kompetenceområde til andre lovovertrædelser, jf. TEUF artikel 86, stk. 4.

3. Gældende dansk ret

Efter de gældende regler varetages den strafferetlige beskyttelse af Unionens finansielle interesser af medlemsstaterne. I tilfælde af f.eks. svig med EU-midler i Danmark er det i henhold til retsplejeloven det danske politi og den danske anklagemyndighed, der gennemfører efterforskningen, beslutter om der skal rejses tiltale og i givet fald fører sagen ved retten. Udenlandske myndigheder kan være til stede og deltage, herunder stille spørgsmål til et vidne, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning her i landet, der iværksættes af dansk politi og anklagemyndighed efter begæring fra en udenlandsk myndighed.

Efterforskningen af straffesager er i et vist omfang undergivet domstolskontrol. Således skal retten i forbindelse med visse særlige efterforskningsskridt, f.eks. indgreb i meddelelshemmeligheden, ransagning og beslaglæggelse, påse, at betingelserne for indgrebet – såsom mistankekrav, proportionalitetskrav samt krav til indgrebets betydning for efterforskning-

gen og til lovovertrædelsens grovhed – er opfyldt.

De materielle straffebestemmelser, der finder anvendelse på sager vedrørende beskyttelse af Unionens finansielle interesser, findes i straffeloven og særlovgivningen.

Ved grænseoverskridende kriminalitet, herunder lovovertrædelser der vedrører Unionens finansielle interesser, samarbejder politi og anklagemyndighed efter behov med myndighederne i andre lande. For så vidt angår samarbejdet med myndighederne i andre EU-medlemsstater, sker dette navnlig gennem Europol, Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk.

Eurojust er en koordinationsenhed mellem EU-medlemsstaternes anklagemyndigheder, der giver større mulighed for at samordne efterforskning og retsforfølgning af straffesager under Eurojusts kompetenceområde. Eurojust kan f.eks. anmode et eller flere lande om at iværksætte efterforskning eller retsforfølgning i konkrete sager eller at nedsætte fælles efterforskningshold i sager.

Kommissionen har allerede i dag en til dels uafhængig svigsbekæmpelsesenhed, OLAF, der har til opgave at beskytte Unionens interesser mod ulovlig virksomhed, som kan føre til disciplinærsager og straffesager. OLAF, hvis personale ofte er politiuddannet, har kompetence til selv at gennemføre undersøgelser af administrativ karakter og formidle resultaterne videre til de nationale myndigheder, herunder politi- og anklagemyndighederne. OLAF udøver desuden en støttefunktion i forhold til de nationale politi- og anklagemyndigheder i konkrete sager vedrørende EU-svig og har bl.a. en koordineringsfunktion i tværnationale sager. Herudover bidrager OLAF til den forebyggende indsats mod EU-svig.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat under henvisning til TEUF artikel 86, der er omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningsforslaget, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget har derfor hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Forslaget har været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv. Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenterne for byretterne, Advokatrådet, Amnesty International, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen af Offentlige Anklagere, Handelshøjskolen i København (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i Aarhus (Juridisk Institut), Institut for Menneskerettigheder, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Københavns Universitet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenten for Københavns Byret på vegne af de øvrige byretter, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Institut for Menneskerettigheder, Politiforbundet og Rigspolitiet har ikke haft bemærkninger til forslaget.

Rigsadvokaten, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Retspolitisk Forening og Datatilsynet har afgivet høringssvar til forslaget. De fremsendte bemærkninger er nærmere beskrevet nedenfor.

5.1. Generelle bemærkninger

Rigsadvokaten bemærker, at det grundlæggende er en politisk beslutning, hvorvidt Danmark, såfremt forslaget ikke havde været omfattet af det danske retsforbehold, skulle tilslutte sig en EU-institution, der er tillagt eksklusive, overstatslige beføjelser til at efterforske og retsforfølge visse strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser. Rigsadvokaten kan tilslutte sig Justitsministeriets samlenotat af 26. september 2013, hvoraf det fremgår, at den danske anklagemyndighed varetager indsatsen mod svig, herunder med EU-midler, effektivt og målrettet. Rigsadvokaten bemærker endvidere, at forslaget er ganske omfattende, samt at det indeholder en del uklarheder, som bør søges afklaret under forhandlingerne.

Retspolitisk Forening bemærker, at foreningen ud fra en suverænitetsbetragtning og en betragtning om retssikkerhed for borgerne i relation til efterforskning og domstolsbehandling generelt må tage afstand fra den filosofi, forslaget er udtryk for. Retspolitisk Forening finder, at forslaget er udtryk for mere EU-myndighedsudøvelse på et sagsområde, hvor et effektivt samarbejde mellem landene og med EU's allerede eksisterende institutioner, f.eks. OLAF, bør kunne virke og håndhæves. Retspolitisk Forening lægger vægt på, at EU-borgere bør møde nationale politi- og anklagemyndigheder samt domstole.

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærker sammenfattende, at forslaget til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed forekommer tungt og på flere punkter uklart.

5.2. Kapitel I: Genstand og definitioner

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærker vedrørende forslagets artikel 2, at formuleringen ”strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser” er en vag formulering, der kan give anledning til mange afgrænsningsproblemer.

5.3. Kapitel II: Almindelige bestemmelser

5.3.1. Den europæiske anklagemyndigheds struktur

Rigsadvokaten bemærker, at det vil være mest hensigtsmæssigt med en decentraliseret struktur, hvor nationale delegerede i videst muligt omfang integreres i de nationale anklagemyndigheder. Dermed vil det være muligt at sikre national forankring af de sager, der vedrører den enkelte medlemsstat, ligesom det vil være muligt at bygge videre på den ekspertise, der er opbygget hos den nationale anklagemyndighed. Rigsadvokaten anfører, at de nationale delegerede samtidig skal kunne fungere som nationale anklagere med behandling af andre sager end dem, der er omfattet af den europæiske anklagemyndigheds mandat.

5.3.2. Den europæiske anklagemyndigheds opgaver og kompetencer

Rigsadvokaten bemærker, at det ville være hensigtsmæssigt at overveje en model, hvor den europæiske anklagemyndigheds kompetence er subsidiær i forhold til de nationale myndigheders kompetence, idet indsatsen mod svig allerede varetages effektivt og målrettet.

5.3.3. Den europæiske anklagemyndigheds uafhængighed

Rigsadvokaten sætter spørgsmålstegn ved, om man vil kunne sikre den delegerede anklagers fuldstændige uafhængighed af den nationale anklagemyndighed, som forslaget foreslår, idet Rigsadvokaten påpeger, at det må formodes, at den delegerede anklager efter sin udnævnelsesperiode (5 år med mulighed for genudnævnelse) kan være interesseret i at fortsætte i den nationale anklagemyndighed.

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærker, at de europæiske anklageres uafhængighed kan give anledning til bekymring, idet de europæiske anklagere ikke er underlagt klageadgang og kun kan afskediges af Rådet ved grove tjenesteforseelser.

5.4. Kapitel III: Procedureregler for efterforskning, retsforfølgning og behandling af straffesager

5.4.1. Straffeprocessuelle bestemmelser

Rigsadvokaten bemærker, at den europæiske anklagemyndighed i videst muligt omfang bør operere på baggrund af nationale procesregler. Rigsadvokaten anfører, at det bør afklares, hvad retsvirkningen vil være, når forordningen, der er direkte anvendelig i medlemsstaterne og vil have forrang for retsplejelovens regler, indeholder andre regler end dem, der fremgår af retsplejeloven, f.eks. i forhold til reglerne om anholdelse. Rigsadvokaten anfører endvidere, at det ville være bedre i tråd med danske retsprincipper, hvis det var muligt at påklage afgørelser, der går ud på at afvise eller indstille en efterforskning.

5.4.2. Særligt vedrørende anerkendelse af bevismidler

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater finder forslagets artikel 30 vedrørende anerkendelse af bevismidler særdeles vidtgående og mener, at bestemmelsen medfører en risiko for såkaldt "forum shopping", idet den europæiske anklagemyndighed kan have interesse i at retsforfølge en lovovertrædelse i ét land frem for et andet. Advokatrådet er af den opfattelse, at bevisreglerne bør ændres således, at bevis indsamlet i ét medlemsland, kun kan anvendes i et andet medlemsland, hvis begge landes lovgivning tillader anvendelse af beviset.

5.4.3. Særligt vedrørende jurisdiktion

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater finder, at der i forslaget mangler klare regler for jurisdiktion i tilfælde af grænseoverskridende kriminalitet, samt at der bør sikres en judiciel prøvelse af spørgsmålet, eventuelt med klageadgang til EU-domstolen.

5.5. Kapitel IV: Processuelle garantier

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærker, at den sigtedes rettigheder ikke er tilstrækkeligt specificeret i forslaget, og at forslaget mangler bestemmelser vedrørende erstatning til den sigtede, f.eks. i det tilfælde, at han måtte blive frifundet.

5.6. Kapitel VI: Databeskyttelse

Datatilsynet har bemærket, at Den fælles kontrolinstans for Eurojust (JSB) den 14. november 2013 har afgivet en udtalelse om Eurojust, og at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse ifølge deres hjemmeside bl.a. vil afgive en udtalelse om "Establishment of a European Public Prosecutor's Office (EPPO) to protect the financial interests of the Union", hvorfor Datatilsynet anbefaler, at disse udtalelser indgår i overvejelserne om de aktuelle forslag. Datatilsynet anfører endvidere, at Europaudvalget i det britiske underhus (The European Scrutiny Committee of the House of Commons) den 11. september 2013 har afgivet en rapport om bl.a. forslaget til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed, og at de persondataretlige spørgsmål, der rejses i rapporten, kan indgå i overvejelserne om de aktuelle forslag.

Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater bemærker, at der gives den europæiske anklagemyndighed en vid adgang til at indsamle, videregive og lagre oplysninger, herunder personfølsomme oplysninger, og at der bør være et uafhængigt tilsynsorgan til at bedømme nødvendigheden af den meget omfattende kompetence.

5.7. Kapitel VII: Finansielle bestemmelser og bestemmelser vedrørende personale

Rigsadvokaten bemærker, at det er nødvendigt, at midlerne til den europæiske anklagemyndighed ikke må gå fra Eurojusts budget på en sådan

måde, at Eurojust ikke fremover kan varetage sine operationelle opgaver i fuldt tilfredsstillende omfang.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har i *forslaget* i forhold til nærhedsprincippet anført, at der er behov for tiltag på EU-plan, fordi den planlagte foranstaltning i sig selv har en EU-dimension. Den indebærer EU-baseret styring og koordinering af efterforskning og retsforfølgning i forbindelse med strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser, som skal beskyttes af både Unionen og medlemsstaterne, jf. TEUF artikel 310, stk. 6, og artikel 325. I overensstemmelse med nærhedsprincippet kan dette mål ifølge Kommissionen kun nås på EU-plan pga. dets omfang og virkninger. Den nuværende situation, hvor retsforfølgning i forbindelse med lovovertrædelser, der skader Unionens finansielle interesser, alene varetages af medlemsstaternes myndigheder, opfylder ifølge Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad dette mål.

Kommissionen har endvidere anført, at forslaget i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. Løsningerne i forslaget er de mindst indgribende for så vidt angår medlemsstaternes retsorden og institutionelle strukturer. De vigtigste aspekter af forslaget, bl.a. hvilken lovgivning der finder anvendelse på efterforskningsskridt, antallet af delegerede anklagere, den decentrale karakter af Den Europæiske Anklagemyndighed og systemet med domstolskontrol, er udformet således, at de ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Endelig har Kommissionen anført, at Unionens kompetence til at bekæmpe svig og andre lovovertrædelser, der skader dens finansielle interesser, klart fremgår af TEUF artikel 86 og 325. Da Unionens kompetence ikke er underordnet medlemsstaternes kompetence, og udøvelsen af dens kompetence er blevet nødvendig for at sikre en mere effektiv beskyttelse af Unionens finansielle interesser, er forslaget ifølge Kommissionen i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Efter fremsættelsen af forslaget har Kommissionen fået et såkaldt "gult kort" på forslaget, idet 11 landes parlamenter/kamre (i alt 14 parlamenter/kamre) efter proceduren i artikel 6 og 7 i tillægsprotokol nr. 2 om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet har afgivet begrundede udtalelser om, at forslaget ikke er i overensstemmelse med

nærhedsprincippet.

Kommissionen har den 27. november 2013 meddelt, at forslaget er blevet genovervejet, og at Kommissionen vil fastholde dette, men at der i lovgivningsprocessen vil blive taget behørigt hensyn til de nationale parlamenters begrundede udtalelser. Kommissionen har i meddelelsen af 27. november 2013 konkluderet, at forslaget efterlever nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i TEU, hvorfor Kommissionen ikke finder det nødvendigt at trække forslaget tilbage eller ændre dette.

Kommissionen bemærker, at målet ikke opfyldes tilstrækkeligt på nationalt plan. Kommissionen anfører, at det ikke er forholdene i den enkelte medlemsstat, der er afgørende, hvis det kan påvises, at foranstaltningerne i medlemsstaterne generelt er utilstrækkelige, og at foranstaltninger på EU-plan generelt set ville opfylde det politiske mål bedre. Kommissionen lægger bl.a. vægt på, at OLAF's årlige statistikker viser, at de nationale straffesager ikke er effektive, idet de varer for længe, ligesom mange sager er blevet afvist inden retssagen.

Kommissionen bemærker, at de eksisterende organer på EU-plan ikke er tilstrækkelige til at afhjælpe de konstaterede mangler, idet OLAF's beføjelser er begrænset til administrative undersøgelser, og da der er iboende begrænsninger i den rolle, Europol og Eurojust spiller.

Vedrørende merværdien af forslaget bemærker Kommissionen, at det foreslåede system efter Kommissionens opfattelse vil tilføre bekæmpelsen af svig til skade for Unionen en væsentlig merværdi, herunder ved at forhindre såkaldt "forum shopping".

Kommissionen begrundet afslutningsvist, at den finder strukturen for den europæiske anklagemyndighed samt karakteren og omfanget af myndighedens kompetencer i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Det er regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Regeringen har herved bl.a. lagt vægt på, at det konkrete forslag i vidt omfang bygger på anvendelse af nationale straffeprocessuelle regler og alene vedrører svig med Unionens finansielle midler og ikke øvrige sager om svig. Det bemærkes, at oprettelsen af en europæisk anklagemyndighed er forudsat i TEUF.

7. Andre landes kendte holdninger

Som nævnt ovenfor har 11 landes parlamenter/kamre (i alt 14 parlamenter/kamre) afgivet begrundede udtalelser om, at forslaget ikke er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der er tale om følgende lande: Storbritannien, Nederlandene, Ungarn, Tjekkiet, Irland, Cypern, Frankrig, Malta, Sverige, Rumænien, Slovenien. Gruppen af nationale parlamenter finder typisk ikke, at Kommissionen i tilstrækkelig grad har argumenteret for oprettelsen af en anklagemyndighed på europæisk niveau og peger ligeledes på, at strafferet primært hører under national kompetence.

Der ses ikke i øvrigt at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side kan man støtte initiativer, der med respekt af grundlæggende principper i national ret samt nationale myndigheders beføjelser sikrer et effektivt samarbejde om bekæmpelse af grov international kriminalitet, herunder samarbejde om efterforskning og retsforfølgning i konkrete straffesager. Dette gælder ligeledes i forhold til bekæmpelsen af strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser.

Fra dansk side anser man samarbejdet mellem de nationale myndigheder, Europol og Eurojust i sager, der vedrører strafbare handlinger, som skader Unionens finansielle interesser, for at være særdeles nyttigt, ligesom man anser medlemsstaternes samarbejde i disse sager med Det Europæiske Kontor til Bekæmpelse af Svig (OLAF) for velfungerende.

Det er endvidere regeringens opfattelse, at den danske anklagemyndighed varetager indsatsen mod svig, herunder svig med EU-midler, effektivt og målrettet.

Den grundlæggende ordning i det danske retssystem er, at det er det danske politi og den danske anklagemyndighed, der gennemfører efterforskning, beslutter om der skal rejses tiltale og i givet fald fører straffesager ved de danske domstole, og regeringen er derfor skeptisk over for det element i forslaget, som lægger op til, at Den Europæiske Anklagemyndighed skal kunne efterforske og retsforfølge i de enkelte medlemsstater.

På den baggrund er det regeringens foreløbige holdning, at oprettelsen af

en europæisk anklagemyndighed rejser spørgsmål om, hvorvidt der hermed sikres en mere effektiv beskyttelse af Unionens finansielle interesser.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget skal efter TEUF artikel 86, stk. 1, vedtages efter en særlig lovgivningsprocedure, hvor Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Forslaget har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober 2013.

Dagsordenspunkt 9: **Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager***

Revideret notat

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM (2013) 822 endelig

Resumé

Sagen er omfattet af retsforbeholdet. Forslaget forventes sat på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 med henblik på en status fra formandskabet og en orienterende debat. Forslaget er en del af en lovgivningspakke, hvorved der lægges op til at indføre fælles minimumsregler for processuelle rettigheder i straffesager. Forslaget indeholder regler om processuelle rettigheder for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, og børn, der er omfattet af reglerne om europæiske arrestordre. Forslaget indeholder således bl.a. regler om børns ret til information, advokatbistand, lægeundersøgelse, individuel vurdering, adgang til retsmøder, rettidig og omhyggelig sagsbehandling samt beskyttelse af privatlivet. Forslaget indeholder endvidere nærmere regler om børns rettigheder i forbindelse med afhøring og frihedsberøvelse. Da forslaget er omfattet af retsforbeholdet, har det hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser. Det er regeringens foreløbige vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen. Fra dansk side er man positivt indstillet over for intentionerne om på EU-plan at styrke børns processuelle rettigheder i straffesager. Fra dansk side finder man dog, at visse elementer i forslaget umiddelbart forekommer vidtgående.

1. Baggrund

Rådet (retlige og indre anliggender) vedtog den 30. november 2009 en såkaldt køreplan med henblik på at styrke den mistænkte eller tiltalte proceduremæssige rettigheder i straffesager, hvorefter der skal vedtages foranstaltninger vedrørende de mest grundlæggende processuelle rettigheder, og Kommissionen blev opfordret til at fremlægge de nødvendige forslag hertil. Rådet gav i den forbindelse udtryk for, at der endnu ikke var blevet gjort nok på EU-plan til at sikre individets grundlæggende rettigheder under straffesager.

I det flerårige arbejdsprogram inden for retlige og indre anliggender (Stockholm-programmet), som medlemsstaterne vedtog i december 2009, fremhæves bl.a. betydningen af individets rettigheder i straffesager som en grundlæggende værdi i EU, der er væsentlig for opretholdelse af den gensidige tillid mellem medlemsstaterne og offentlighedens tillid i EU. I Stockholm-programmet omtales køreplanen som en integreret del af det flerårige program, og Kommissionen opfordres til at fremsætte forslag til gennemførelse heraf samt at undersøge flere aspekter af mistænkte og tiltaltes processuelle minimumsrettigheder og vurdere, om andre spørgsmål, f.eks. uskyldsformodningen, skal behandles for at fremme et bedre samarbejde på dette område.

Som led i gennemførelsen af køreplanen er der vedtaget tre retsakter. Det drejer sig om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU om retten til tolke- og oversættelsesbistand, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU om ret til information under straffesager og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen.

Som yderligere led i gennemførelsen af køreplanen har Kommissionen den 27. november 2013 fremlagt nærværende forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager.

Forslaget er fremlagt som en del af en pakke, der tillige omfatter de samtidigt fremsatte forslag til direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (KOM (2013) 821 endelig) og direktiv om foreløbig retshjælp til mistænkte eller tiltalte, der frihedsberøves, og retshjælp i sager angående europæiske arrestordre (KOM (2013) 824 endelig), der behandles i særskilte noter.

Direktivforslaget om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, skal i øvrigt ses i sammenhæng med Kommissionens samtidigt fremlagte henstilling om retssikkerhedsgarantier for sårbare personer, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager, og sårbare personer, der er omfattet af sager angående europæiske arrestordre. I henstillingen opfordres medlemsstaterne til at indføre minimumsrettigheder, der i det væ-

sentlige svarer til minimumsrettighederne i dette direktiv, for personer der på grund af f.eks. alvorlige psykologiske, intellektuelle, fysiske eller sensoriske funktionsnedsættelser, psykisk sygdom eller kognitive lidelser må anses for sårbare.

Forslaget blev sammen med de to øvrige forslag i pakken om proceduremæssige rettigheder præsenteret på det uformelle rådsmøde (retlige og indre anliggender) den 23.-24. januar 2014 i Athen.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at orientere om status for forhandlingerne. Herudover har formandskabet lagt op til en orienterende debat om udvalgte dele af forslaget.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til TEUF artikel 82, stk. 2, litra b, i traktatens tredje del, afsnit V, hvorefter der i den udstrækning, det er nødvendigt for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension, kan fastsættes minimumsregler for enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen. Direktivforslaget skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294).

Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet").

2. Indhold

2.1. Generelt

Direktivforslaget har til formål at fastsætte fælles minimumsstandarder for rettigheder for børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager og børn, der er omfattet reglerne i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne.

Forslaget skal ses i sammenhæng med Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder (EU-chartret), navnlig artikel 4, 6, 7, 24, 47 og 48, idet det bygger på artikel 3, 5, 6 og 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), således som disse bestemmelser er blevet fortolket af Menneskerettighedsdomstolen.

Forslaget afspejler endvidere folkeretlige regelsæt, herunder navnlig retningslinjerne for børnevenlig retspleje fra Europarådets Ministerkomité (2010), FN's såkaldte Beijingregler (1985) og FN's konvention om barnets rettigheder (navnlig generel bemærkning nr. 10 fra 2007 om børns rettigheder i forbindelse med ungdomsretspleje).

Det følger af forslaget, at ingen af forslagets bestemmelser må fortolkes således, at det indebærer en begrænsning i eller undtagelse fra de rettigheder eller retssikkerhedsgarantier, der er forankret i EU-chartret, EMRK eller andre relevante folkeretlige regler, herunder navnlig FN's konvention om barnets rettigheder, eller nationale retsregler, der giver et højere beskyttelsesniveau.

2.2. Anvendelsesområde

Forslaget finder anvendelse på børn, der er involveret i en straffesag.

Herudover finder forslaget anvendelse på børn, der er omfattet af overgivelsesproceduren i medfør af reglerne om europæiske arrestordre. Dette gælder dog ikke forslagets bestemmelser om individuel vurdering, afhøring, alternative foranstaltninger samt rettidig og omhyggelig sagsbehandling.

Ved børn forstås ifølge forslaget en person, der er under 18 år. I præambelbetragtningerne til forslaget opfordres medlemsstaterne imidlertid til at anvende direktivets retssikkerhedsgarantier på personer indtil det 21. år.

For så vidt angår børn, der er involveret i en straffesag, finder forslaget anvendelse fra det tidspunkt, hvor barnet mistænkes eller tiltales for at have begået en strafbar handling, og indtil straffesagens afslutning.

For så vidt angår børn, der er genstand for sager om europæiske arrestordre, finder forslaget anvendelse fra det tidspunkt, hvor barnet bliver anholdt i den fuldbyrdende medlemsstat.

Forslaget finder endvidere anvendelse på mistænkte og tiltalte i straffesager, og personer, der er genstand for sager om europæiske arrestordre, som ikke længere er børn, når retssagen pågår, men som var børn, da retssagen blev indledt.

Herudover finder forslaget anvendelse på børn, som ikke er mistænkt eller tiltalt, men som under politiets eller en anden retshåndhævende myndigheds afhøring bliver mistænkt eller tiltalt.

Forslaget påvirker ikke nationale bestemmelser om den kriminelle lavalder.

2.3. Processuelle rettigheder

Forslaget indeholder følgende processuelle rettigheder for børn:

Information

Børn skal ifølge forslaget straks informeres om deres rettigheder i henhold til direktiv 2012/13/EU om ret til information under straffesager. De skal i den forbindelse tillige informeres om deres rettigheder i henhold til nærværende direktivforslag.

Indehaveren af forældreansvaret eller, hvis dette vil stride mod barnets tarv, en anden egnet voksen skal ligeledes gives de anførte informationer.

Advokatbistand og retshjælp

Børn har ifølge forslaget ret til i straffesager at blive bistået af en advokat i overensstemmelse med reglerne i direktiv 2013/48/EU om ret til adgang til advokatbistand i straffesager. Børn kan ifølge forslaget ikke give afkald på denne ret.

Retten til adgang til advokatbistand gælder også i straffesager, hvor anklagemyndigheden endeligt frafalder tiltalen, efter at barnet har opfyldt visse vilkår.

Herudover skal medlemsstaterne sikre, at national lovgivning om retshjælp garanterer en effektiv udøvelse af retten til adgang til advokatbistand.

Individuel vurdering

Der skal ifølge forslaget tages hensyn til børns særlige behov for beskyttelse, uddannelse og social integrering. Med henblik herpå skal der foretages en individuel vurdering af barnet. Ved vurderingen skal der tages særligt hensyn til barnets personlighed og modenhed samt barnets økonomiske og sociale baggrund. Vurderingens omfang og detaljeringsgrad kan variere afhængigt af sagens omstændigheder, grovheden af den påståede overtrædelse og den potentielle sanktion.

Den individuelle vurdering skal foretages på et passende tidspunkt og under alle omstændigheder, inden der rejses tiltale. Hvis de elementer, der ligger til grund for vurderingen, ændrer sig, skal det sikres, at den individuelle vurdering afspejler de faktiske forhold under hele straffesagens forløb.

Forpligtelsen til at foretage en individuel vurdering kan fraviges, hvis det under hensyntagen til sagens omstændigheder ikke vil være proportionalt at foretage en sådan vurdering.

Lægeundersøgelse

Børn, der frihedsberøves, skal ifølge forslaget have adgang til en lægeundersøgelse med henblik på navnlig at vurdere barnets generelle mentale og fysiske tilstand for derved at afgøre, om barnet er i stand til at blive afhørt eller deltage i andre efterforsknings- eller bevissikringsforanstaltninger eller alle andre foranstaltninger, der træffes eller påtænkes truffet i forbindelse med barnet. Resultatet af lægeundersøgelsen skal foreligge skriftligt.

Barnet, indehaveren af forældreansvaret eller en anden egnet voksen og barnets advokat kan anmode om lægeundersøgelsen.

Lægeundersøgelsen skal gentages, hvis omstændighederne kræver det.

Afhøring

Enhver afhøring af børn, der foretages af politiet eller andre retslige eller retshåndhævende myndigheder forud for tiltalerejsning, skal ifølge forslaget optages med audiovisuelt udstyr.

Dette gælder ikke, hvis det under hensyntagen til sagens kompleksitet, grovheden af den påståede overtrædelse og den potentielle sanktion, ikke vil stå i rimeligt forhold til formålet.

Audiovisuelt udstyr skal dog altid anvendes, såfremt barnet frihedsberøves, uanset på hvilket stadie straffesagen befinder sig.

Ret til frihed

Frihedsberøvelse af børn inden domsfældelse må ifølge forslaget kun ske som sidste udvej og i det kortest mulige tidsrum. Frihedsberøvelsen skal endvidere regelmæssigt prøves af en domstol.

Hvis et barn frihedsberøves i henhold til en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse varigheden af et barns frihedsberøvelse, dog under iagttagelse af reglerne om varetægtsfængsling i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne.

Alternative foranstaltninger

Når betingelserne for frihedsberøvelse er opfyldt, skal medlemsstaterne så vidt muligt have adgang til alternative foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. omfatte meldepligt hos kompetente myndigheder, terapeutisk behandling og deltagelse i uddannelsesmæssige foranstaltninger.

Særbehandling under frihedsberøvelse

Frihedsberøvede børn skal ifølge forslaget holdes adskilt fra voksne, medmindre det strider mod barnets tarv. Når et frihedsberøvet barn fylder 18 år, skal det være muligt fortsat at holde barnet adskilt fra voksne.

Under frihedsberøvelsen skal der kunne træffes passende foranstaltninger for at sikre og opretholde barnets sundhedsmæssige og fysiske udvikling, sikre barnets ret til uddannelse, sikre en effektiv og regelmæssig udøvelse af retten til familieliv, herunder opretholdelse af de familiemæssige bånd, samt fremme barnets udvikling og fremtidige integrering i samfundet.

Rettidig og omhyggelig sagsbehandling

Straffesager, der involverer børn, skal ifølge forslaget behandles hurtigt og med den fornødne omhu. Sagens behandling skal ske under hensyntagen til barnets alder, særlige behov, modenhed, forståelsesniveau og eventuelle kommunikationsproblemer.

Beskyttelse af privatlivet

Straffesager, der involverer børn, skal ifølge forslaget gennemføres for lukkede døre. I ekstraordinære tilfælde kan det dog under behørig hensyntagen til barnets tarv besluttes, at dørene ikke skal lukkes.

De kompetente myndigheder skal endvidere træffe passende foranstaltninger for at beskytte barnets og familiemedlemmers privatliv, herunder sikre at der ikke offentliggøres oplysninger, der kan føre til en identifikation af barnet.

Adgang til retsmøder

Børn har ifølge forslaget ret til at være til stede ved retsmøder. Hvis barnet ikke til stede ved et retsmøde, hvor der træffes afgørelse om skyldsspørgsmålet, har barnet ret til genoptagelse af sagen, hvor den pågældende er til stede, og hvor der er mulighed for en fornyet prøvelse af sagens realitet.

Endvidere skal indehaveren af forældreansvaret eller en anden egnet voksen have adgang til retsmøder, der vedrører barnet.

2.4. Øvrige bestemmelser

Medlemsstaterne skal ifølge forslaget sikre, at retslige og retshåndhævende myndigheder samt fængselspersonale, der tager sig af sager, der involverer børn, er specialiseret i behandlingen af sådanne sager. De skal således have en særlig uddannelse i børns rettigheder, passende afhøringsmetoder, børnepsykologi, kommunikation med børn og pædagogiske færdigheder. Medlemsstaterne skal også sikre, at advokater, der forsvarer børn, modtager denne uddannelse. Herudover skal medlemsstaterne enten i offentligt regi eller ved støttemidler til børneorganisationer tilskynde initiativer, der sikrer, at de, der tilbyder støtte og genoprettende foranstaltninger til børn, får den nødvendige uddannelse og overholder faglige standarder.

Det følger af forslaget endvidere, at medlemsstaterne afholder udgifter til tolkning og oversættelse i forbindelse med afhøring, individuel vurdering og lægeundersøgelse af barnet, uanset om barnet findes skyldig.

Endelig indeholder forslaget afsluttende bestemmelser om gennemførelse og ikrafttræden. Det følger heraf bl.a., at medlemsstaterne hvert tredje år skal rapportere til Kommissionen, hvordan de rettigheder, der er fastsat i direktivet, er blevet udøvet.

3. Gældende dansk ret

3.1. Indledning

Danmark har indgået folkeretlige forpligtelser, der er relevante i relation til behandlingen af børn og unge, der mistænkes eller tiltales i straffesager.

Det drejer sig bl.a. om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der bl.a. indeholder regler om retten til ikke at blive underkastet tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (artikel 3), om beskyttelse mod ulovlig anholdelse og frihedsberøvelse (artikel 5), om retten til en retfærdig rettergang (artikel 6) og om retten til respekt for privatlivet og familielivet (artikel 8).

Konventionen er inkorporeret i dansk ret ved lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer, og konventionen er således en del af dansk ret. Dette indebærer, at danske bestemmelser i bl.a. retsplejeloven altid skal fortolkes i lyset af konventionen.

Det drejer sig endvidere om FN's Børnekonvention, der bl.a. indeholder regler om beskyttelse af barnets privatliv (artikel 16), om beskyttelse af barnet mod ulovlig frihedsberøvelse og tortur (artikel 37) og om barnets ret til en retfærdig rettergang, hvis barnet er anklaget for strafbare forhold (artikel 40).

Danmark har tiltrådt FN's Børnekonvention fra 1989 (ikrafttræden for Danmark den 18. august 1991). Konventionen er ikke inkorporeret i dansk ret, men indgår som et bidrag ved fortolkningen af relevante bestemmelser i dansk lovgivning.

Direktivforslaget finder anvendelse på børn, der er mistænkt eller tiltalt i straffesager. I dansk ret straffes strafbare handlinger foretaget af børn under 15 år ikke, jf. straffelovens § 15 om den kriminelle lavalder.

Politiet har dog mulighed for at efterforske sagen, når et barn er under 15 år mistænkes for at have begået en strafbar handling, bl.a. for at klarlægge omfanget af kriminaliteten, for at konstatere, om andre personer kan mistænkes, og for at få eventuelle koster tilbagegivet. I den forbindelse kan politiet anvende visse straffeprocessuelle indgreb over for det pågældende barn, jf. retsplejelovens §§ 821 a-821 g.

Retsplejelovens almindelige straffeprocessuelle regler finder anvendelse for unge lovovertrædere i alderen 15-17 år. Retsplejeloven indeholder dog visse særlige regler for unge lovovertrædere. Herudover har Rigsadvokaten i meddelelse nr. 4/2007 fastsat nærmere retningslinjer for behandlingen af sager mod unge lovovertrædere.

3.2. Underretning

3.2.1. Underretning af de sociale myndigheder

Det følger af Rigsadvokatens bekendtgørelse nr. 803 af 28. juni 2010, at politiet skal underrette de sociale myndigheder om sagen, når en sigtet mellem 15 og 18 år skal afhøres, og sigtelsen angår en overtrædelse af straffeloven eller forhold, der efter loven kan medføre frihedsberøvelse. Underretningen sker til de sociale myndigheder i den kommune, hvor sigtede bor. Underretning om afhøring kan dog undlades, hvis afhøringen foretages direkte i forbindelse med, at den sigtede træffes under eller i umiddelbar tilknytning til lovovertrædelsen, og der ikke bliver tale om højere straf end bøde.

I andre tilfælde skal de sociale myndigheder i den kommune, hvor den unge har bopæl, underrettes, såfremt den unge har begået kriminalitet, der ikke er bagatelagtig, og hvor der kan være behov for støtte fra de sociale myndigheder. Underretning af de sociale myndigheder skal også ske, hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, der giver formodning om, at den unge har behov for særlig støtte, herunder hvis den unge har vanskeligheder i forhold til de daglige omgivelser, skolen, samfundet eller i øvrigt lever under utilfredsstillende forhold, eller der er behov for støtte på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Regler herom findes i be-

kendtgørelse nr. 1466 af 16. december 2010 om underretningspligt over for kommunen efter social service.

Politiet kan i forbindelse med underretning af de sociale myndigheder komme med forslag til initiativer over for den unge, f.eks. at der aflægges et besøg i den unges hjem med henblik på at drøfte den unges situation og den fremtidige indsats over for den unge.

3.2.2. Underretning af forældre

Det følger af Rigsadvokatens retningslinjer om behandlingen af sager mod unge lovovertrædelser, at forældrene (forældremyndighedens indehaver) skal underrettes snarest muligt, når en ung anholdes eller skal afhøres. Hvis den unge er anbragt uden for hjemmet, underrettes den unges opholdssted. Underretning kan undtagelsesvis udsættes, i det omfang efterforskningen nødvendiggør dette.

Ved afhøring af den unge afgør politiet, om den unges forældre kan være til stede under afhøringen. Politiet bør kun nægte forældrene at overvære afhøringen, såfremt det er nødvendigt af hensyn til efterforskningen.

I andre sager – det vil sige, hvor den unge ikke anholdes, og der ikke gennemføres en egentlig afhøring – underrettes den unges forældre snarest muligt, og senest når efterforskningen er afsluttet, f.eks. samtidigt med udsendelse af et bødeforelæg.

Underretning kan undlades, hvis kriminaliteten er af helt bagatelagtig karakter, eksempelvis mindre overtrædelser af færdselsloven og politivedtægten, og det skønnes, at det vil være tilstrækkeligt, at forholdet mundtligt påtales over for den unge. Hvis der findes grundlag for at meddele en advarsel eller pålægge en bøde, kan underretning ikke undlades. Underretning kan aldrig undlades ved overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller våbenloven.

3.3. Frihedsberøvelse inden domfældelse

3.3.1. Anholdelse

Anholdelse af 15-17-årige kan foretages efter de almindelige regler herom i retsplejelovens kapitel 69.

Det følger af § 755, stk. 1, at politiet kan anholde en person, der med rimelig grund mistænkes for et strafbart forhold, der er undergivet offentlig påtale, såfremt anholdelse må anses for påkrævet for at hindre yderligere strafbart forhold, for at sikre hans foreløbige tilstedeværelse eller for at hindre hans samkvem med andre.

Anholdelse må ikke foretages, hvis frihedsberøvelse efter sagens karakter eller omstændighederne i øvrigt ville være et uforholdsmæssigt indgreb, jf. § 755, stk. 4, ligesom anholdelsen skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader, jf. § 758, stk. 1. Der skal ifølge Rigsadvokatens retningslinjer for behandlingen af sager mod unge lovovertrædere ved vurderingen af, om anholdelse vil være et uforholdsmæssigt indgreb, og ved anvendelse af eventuelle magtmidler i forbindelse med anholdelsen tages særligt hensyn til den unges alder.

Det følger af § 760, stk. 1, at enhver, der anholdes, skal løslades, så snart begrundelsen for anholdelse ikke er til stede. Inden 24 timer efter anholdelsen skal den anholdte, der ikke forinden er løsladt, fremstilles for en dommer (grundlovsforhør), jf. § 760, stk. 2.

Rigspolitiet har udarbejdet en skriftlig vejledning til anholdte personer. Vejledningen indeholder bl.a. oplysninger om den anholdtes ret til at kontakte familie eller arbejdsgiver for at orientere dem om anholdelsen, retten til at blive fremstillet for en dommer inden for 24 timer, retten til at kontakte en advokat, retten til at kontakte en læge og retten til at kontakte relevante konsulære myndigheder.

Rigsadvokaten har i meddelelsen om behandlingen af sager mod unge lovovertrædere, fastsat nærmere retningslinjer for behandlingen af unge anholdte. Det følger heraf, at der som udgangspunkt ikke bør ske anbringelse af anholdte 15-17-årige i arresthus eller fængsel.

Hvis anbringelse af en ung anholdt i arresthus eller fængsel vurderes at være nødvendig, bør varigheden af anbringelsen af den unge ifølge retningslinjerne begrænses mest muligt, og anbringelse natten over i arresthus eller fængsel bør som altovervejende hovedregel alene ske i tilfælde, hvor det er vurderingen, at den pågældende skal fremstilles i grundlovsforhør den følgende dag.

Herudover følger det af retningslinjerne, at der kun helt undtagelsesvist bør ske anbringelse af 15-17-årige natten over i arresthus eller fængsel, og

da kun i tilfælde, hvor der er tale om alvorlig kriminalitet, og hvor afgørende hensyn til efterforskningen nødvendiggør en sådan anbringelse, f.eks. fordi der er medgerningsmænd på fri fod.

3.3.2. Varetægtsfængsling

Retsplejelovens kapitel 70 om varetægtsfængsling finder anvendelse over for unge lovovertrædere.

Der kan ske varetægtsfængsling, hvis betingelserne i § 762 er opfyldt.

Efter anmodning fra anklagemyndigheden afgør retten, om sigtede skal varetægtsfængsles, jf. § 764, stk. 1. Det følger af § 767, at retten fastsætter en frist for varetægtsfængslingens længde. Fristen skal være så kort som muligt og må ikke overstige 4 uger. Fristen kan forlænges, men højst med 4 uger ad gangen. Når anklagemyndigheden har indleveret anklageskrift til retten, og retten har fastsat tidspunktet for hovedforhandlingen, kan retten ved fristens udløb, bestemme, at varetægtsfængslingen skal fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen. Træffer retten sådan bestemmelse, kan tiltalte tidligst efter 3 uger efter afgørelsen anmode retten om at ophæve varetægtsfængslingen. I så fald skal retten inden 7 dage træffe afgørelse herom. Hvis retten ikke imødekommer anmodningen, kan tiltalte tidligst 3 uger efter rettens afgørelse fremsætte en ny anmodning.

Med mindre der foreligger helt særlige omstændigheder, må varetægtsfængsling, når arrestanten er under 18 år, ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum, der overstiger 4 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, eller 8 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, jf. § 768 a, stk. 2.

Det følger af Rigsadvokatens retningslinjer for behandlingen af sager mod unge lovovertrædere, at personer under 18 år som altovervejende hovedregel bør søges undergivet varetægtssurrogat efter § 765. Denne hovedregel kan alene fraviges, hvis sigtelsen angår særlig grov eller personfarlig kriminalitet.

Anbringelse i varetægtssurrogat vil kunne ske på egnet hjem eller institution, jf. § 765, stk. 2, nr. 3. Varetægtssurrogater forudsætter samtykke fra sigtede.

For så vidt angår de tilfælde, hvor 15-17-årige ikke kan anbringes i varetægtsurrogat, er der i bekendtgørelse nr. 239 af 13. marts 2012 fastsat nærmere regler for behandlingen af 15-17-årige, der anbringes i kriminalforsorgens institutioner.

Det følger heraf, at 15-17-årige varetægtsarrestanter, der ikke anbringes i varetægtsurrogat, som udgangspunkt anbringes i arresthus så vidt muligt i nærheden af det sted, hvor den pågældende har sin bopæl eller anden personlig tilknytning. I den enkelte institution placeres de 15-17-årige efter en konkret vurdering på den afdeling, hvor hensynet til at beskytte den unge mod uheldig påvirkning fra medindsatte bedst tilgodeses. 15-17-årige unge må ikke uden godkendelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen dele opholdsrum med indsatte over 17 år.

Institutioner, der modtager en 15-17-årig varetægtsarrestant eller domfældt, skal snarest muligt søge at etablere et særligt behandlingsprogram med udgangspunkt i den unges motivation og samlede forudsætninger. Dette handlingsprogram kan f.eks. tage form af undervisnings- eller aktiveringstilbud for den pågældende. Herudover skal 15-17-årige indsatte have adgang til fysisk udfoldelse eller træning mindst to timer om dagen, hvoraf mindst en time skal være i fri luft, medmindre dette er uforeneligt med varetagelsen af sikkerhedsmæssige hensyn, eller den indsatte er anbragt i sikringscelle.

3.4. Advokatbistand

Retsplejelovens kapitel 66 indeholder regler om, hvornår en mistænkt eller sigtet har ret eller pligt til en forsvarer.

Således følger det af § 730, at den, der sigtes for en forbrydelse, er berettiget til at vælge en forsvarer i overensstemmelse med retsplejelovens regler. Er den sigtede under 18 år, og har den pågældende ikke indgået ægteskabet, tilkommer valget forældremyndighedens indehaver, som er berettiget til at optræde på sigtedes vegne.

Desuden opregnes i § 731 en række tilfælde, hvor der skal beskikkes en forsvarer for den sigtede, mens en forsvarer kan beskikkes efter § 732, når retten efter sagens beskaffenhed, sigtedes person eller omstændighederne i øvrigt anser det for ønskeligt, og sigtede ikke selv har skaffet sig bistand af en forsvarer.

Det følger af bekendtgørelse nr. 467 af 26. september 178 om vejledning af sigtede om adgangen til at begære en forsvarer, at politiet skal vejlede den sigtede om adgangen til at begære en forsvarer beskikket, hvis sigtelsen vedrører en lovovertrædelse, som kan medføre højere straf end bøde. Vejledningen skal gives samtidigt med, at sigtede gøres bekendt med, at han ikke er forpligtet til at udtale sig.

Sagsomkostninger, herunder salær til den beskikkede advokat, udredes af det offentlige med forbehold af ret til at få dem erstattet efter reglerne i retsplejelovens kapitel 91, jf. § 1007, stk. 1. Hvis tiltalte findes skyldig, har han som udgangspunkt pligt til at erstatte det offentlige de nødvendige udgifter, som er medgået til sagens behandling, jf. § 1008, stk. 1. Hvis den tiltalte derimod frifindes, eller hvis sagen i øvrigt ikke fører til sigtedes domfældelse, påhviler der ham ingen pligt til at udrede omkostninger, undtagen for så vidt disse måtte være forårsagede ved hans tilregnelige og retsstridige handlinger eller undladelser, jf. § 1010, stk. 1.

De anførte regler om advokatbeskikkelse og sagsomkostninger finder også anvendelse i sager om unge lovovertrædere.

3.5. Indhentelse af oplysninger om personlige forhold

Der er i Rigsadvokatens meddelelse om behandlingen af sager om unge lovovertrædere fastsat nærmere retningslinjer for indhentelse af oplysninger om personlige forhold.

Oplysninger om sigtedes personlige hold indhentes hos de sociale myndigheder i sigtedes opholdskommune. Oplysningerne bør ifølge retningslinjerne indhentes på et så tidligt tidspunkt som muligt. De bør dog ikke indhentes, før det er muligt i det væsentlige at overskue sagens nærmere karakter og omfang. Oplysninger om personlige forhold indhentes normalt i alle sager. Dette gælder dog ikke sager, der må forventes at ende med påtaleopgivelse, der kan afgøres med bøde eller advarsel, der forventes sluttet med et tiltalefrafald, eller der med altovervejende sandsynlighed vil medføre en ubetinget frihedsstraf, og hvor der allerede foreligger personlige oplysninger.

Personundersøgelser efter retsplejelovens § 808 indhentes normalt ikke i sager mod unge under 18 år. De oplysninger, der indhentes fra de sociale myndigheder, antages således at være tilstrækkelige i de fleste tilfælde. Hvis det overvejes at knytte tilsyn af kriminalforsorgen som vilkår til en

helt eller delvist betinget dom, eller der kan blive tale om samfundstjeneste, skal der dog tilvejebringes en personundersøgelse. Det samme gælder, hvis der i øvrigt er behov for personlige oplysninger, som ikke kan skaffes gennem de sociale myndigheder.

3.6. Adgang til retsmøder

Det følger af retsplejelovens § 853, at den tiltalte personligt skal være til stede i retten under hele hovedforhandlingen, indtil sagen er optaget til dom, medmindre andet er bestemt i loven. Rettens formand kan dog tillade tiltalte at forlade retten, før sagen er optaget til dom, hvis det findes ubetænkeligt, at tiltalte ikke er til stede.

For så vidt angår ankesager følger det af § 921, stk. 1, at tiltalte har ret til at deltage i retsmøder vedrørende behandling af anken.

I sager om unge lovovertrædere underrettes indehaveren af forældremyndigheden, de sociale myndigheder og eventuelt kriminalforsorgen om retsmøder i sager.

Hvis tiltalte udebliver, udsættes sagen som udgangspunkt. Hovedforhandlingen kan dog i særlige tilfælde fremmes til dom, selv om tiltalte udebliver, jf. s § 855, stk. 3, § 897, stk. 1, og § 921, stk. 1. Der findes i § 987 særlige regler om genoptagelse af udeblivelsesdomme.

De anførte regler om retten til at være stede under hovedforhandling og om udeblivelsesager finder også anvendelse i sager om unge lovovertrædere.

3.7. Dørlukning, referatforbud og navneforbud

Retsplejelovens kapitel 2 indeholder nærmere regler om afviklingen af retsmøder, herunder regler om dørlukning, referatforbud og navneforbud, der også finder anvendelse i sager om unge lovovertrædere.

Det følger af § 28 a, at alle retsmøder som udgangspunkt er offentlige, medmindre andet er bestemt ved lov eller i medfør af lov. Retsmøder, hvori der afsiges dom, er altid offentlige.

Retten kan bestemme, at et retsmøde i straffesager skal holdes for lukkede døre (dørlukning), når sigtede (tiltalte) er under 18 år, jf. § 29, stk. 3, nr. 1.

Retten kan i straffesager endvidere forbyde offentlig gengivelse af forhandlingen (referatforbud), når sigtede (tiltalte) er under 18 år, jf. § 30, nr. 1.

Endelig fremgår det af § 31, stk. 1, at retten i straffesager kan forbyde, at der sker offentlig gengivelse af navn, stilling eller bopæl for sigtede (tiltalte) eller andre under sagen nævnte personer, eller at den pågældendes identitet på anden måde offentliggøres (navneforbud), når offentlig gengivelse må antages at bringe nogens sikkerhed i fare, eller når offentlig gengivelse vil udsætte nogen for unødvendig krænkelse. Navneforbuddet kan udstrækkes til at gælde under en eventuel anke af sagen, hvis anken omfatter bedømmelse af beviserne for tiltaltes skyld, jf. § 31, stk. 4.

3.8. Sagsbehandlingstid

Det følger af Rigsadvokatens retningslinjer om behandlingen af sager mod unge lovovertrædere, at sagsbehandlingstiden i straffesager, hvor en gerningsmand under 18 år tilstår den kriminelle handling, ikke må være på mere end 2 måneder.

Sagsbehandlingstiden regnes fra tidspunktet for sigtelse til sagen sendes til retten, eller anklagemyndigheden træffer anden afgørelse. De 2 måneder omfatter således den samlede sagsbehandlingstid hos de sociale myndigheder og politi og anklagemyndighed.

I bevismæssigt klare sager vedrørende vold eller anden alvorlig kriminalitet begået af unge under 18 år bosat i udsatte boligområder er der gennemført en særlig hurtig procedure, hvor politiet så vidt muligt færdiggør efterforskningen i sagen inden for 7 dage og herefter sender sagen til kommunen, der inden for yderligere 7 dage udarbejder en foreløbig handlingsplan for indsatsen over for den unge. Medmindre sagen kan afgøres udenretligt af politiet, sendes sagen snarest til retten, der hurtigst muligt berammer sagen.

I sager om vold, voldtægt og våbenovertrædelser er der i retningslinjer fra Rigsadvokaten, jf. Rigsadvokatens meddelelse nr. 11/2008, fastsat en række målsætninger for sagsbehandlingstiden, der også finder anvendelse på unge lovovertrædere. Det følger af disse retningslinjer, at det samlede tidsforbrug fra sigtelsen til sagens indbringelse for retten i sager om vold og om ulovlig besiddelse af skydevåben og knive på offentligt tilgængelige steder ikke bør overstige 30 dage. I sager om voldtægt bør det samlede

tidsforbrug fra sigtelsen til sagens indbringelse for retten ifølge retningslinjerne ikke overstige 60 dage. I de tilfælde, hvor der gennemføres mentalundersøgelse af sigtede og eventuelt tillige sker forelæggelse for Retslægerådet, bør det samlede tidsforbrug fra sigtelsen til sagens indbringelse for retten ikke overstige 4 måneder.

3.8. Udleveringssager

Danmark har ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af udleveringsloven med senere ændringer og den nordiske udleveringslov, der trådte i kraft den 1. januar 2004, gennemført Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne.

Efter udleveringslovens § 10 c kan udlevering ikke finde sted, hvis den pågældende på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15.

Udleveringsloven indeholder ikke særlige bestemmelser om behandlingen af sager vedrørende personer under 18 år.

Det fremgår af udleveringslovens § 18 b, stk. 1, at bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog (strafferetsplejen) med de fornødne lempelser gælder for undersøgelsen af, hvorvidt betingelserne for udlevering er opfyldt.

Det fremgår af udleveringslovens § 18 b, stk. 2, at til fremme af undersøgelsen og for at sikre udleveringen kan de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling, anvendes, i det omfang den europæiske arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der efter udleveringslovens regler i kapitel 2 a kan medføre udlevering.

Efter udleveringslovens § 18 b, stk. 3, jf. § 14, skal der i sager om udlevering til medlemsstater i EU beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, når der iværksættes en undersøgelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. Udgifter til beskikket forsvarer og andre sagsomkostninger afholdes af det offentlige, medmindre retten under særlige omstændigheder bestemmer, at de skal betales af den, som søges udleveret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget er som nævnt fremsat under henvisning til TEUF artikel 82, stk. 2, litra b, der er omfattet af det danske retsforbehold. Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af direktivforslaget, som ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget har derfor hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Forslaget *er* sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Procesbevillingsnævnet, Domstolsstyrelsen, Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Danske Advokater, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden.

Høringsfristen *er* fastsat til den 24. marts 2014.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet anført, at målet med forslaget ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne. Kommissionen har i den forbindelse bl.a. anført, at fastsættelse af fælles minimumsregler om børns processuelle rettigheder i straffesager vil styrke medlemsstaternes tillid til straffesystemerne i andre medlemsstater, hvilket vil medvirke til at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser i straffesager. Sådanne fælles minimumsregler vil tillige medvirke til at fjerne hindringer for borgernes frie bevægelighed overalt på medlemsstaternes område. Dette mål kan ifølge Kommissionen bedre gennemføres på EU-plan.

Det er regeringens foreløbige vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser fra de øvrige medlemsstater til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man positivt indstillet over for intentionerne om på EU-plan at styrke børns processuelle rettigheder i straffesager. Fra dansk side finder man dog, at visse elementer i forslaget umiddelbart forekommer vidtgående. På nuværende tidspunkt – hvor der endnu ikke er foretaget høring over forslaget – findes der imidlertid ikke at burde tages endelig stilling til de enkelte elementer i forslaget.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), hvilket indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

Dagsordenspunkt 10: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og den fri udveksling af sådanne oplysninger (generel forordning om databeskyttelse)

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2012) 11 endelig

Resumé

Forslaget til en generel forordning om databeskyttelse er ikke omfattet af retsforbeholdet. På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 forventes formandskabet at give en orientering om arbejdet med sagen. Forslaget er på en række punkter en videreførelse af reguleringen i det gældende databeskyttelsesdirektiv, men forslaget indeholder samtidig en række væsentlige ændringer og nyskabelser. Forslaget vurderes at have lovgivningsmæssige konsekvenser. Forslaget vurderes at have statsfinansielle konsekvenser. Kommissionens forslag vurderes at medføre såvel administrative lettelser som administrative byrder for danske virksomheder. Det er regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side finder man, at der er anledning til at modernisere de gældende EU-regler om persondatabeskyttelse. Forordningsforslaget indeholder imidlertid i den nuværende udformning en række elementer, som efter dansk opfattelse bør afklares, ligesom der på visse punkter er behov for ændringer af forslaget, hvis man fra dansk side skal kunne tilslutte sig det.

1. Baggrund

Den 4. november 2010 afgav Kommissionen en meddelelse med titlen: ”En global metode til beskyttelse af personoplysninger i Den Europæiske Union” (KOM(2010) 609 endelig). Denne meddelelse beskriver hovedtemaerne for den reform af EU’s databeskyttelsesregler, som Kommissionen nu tilsigter at gennemføre bl.a. ved det foreliggende forordningsforslag.

I forbindelse med fremsættelse af det foreliggende forordningsforslag afgav Kommissionen endvidere en meddelelse med titlen: ”Beskyttelse af privatlivets fred i en forbundet verden: En europæisk databeskyttelsesramme til det 21. århundrede” (KOM(2012) 9 endelig). I meddelelsen beskrives de overvejelser, der ligger til grund for Kommissionens forslag. Det anføres i den forbindelse, at Kommissionen finder, at der er brug for

moderne, sammenhængende databeskyttelsesregler for hele EU, så oplysninger kan flyde frit mellem medlemsstaterne. Virksomhederne har samtidig brug for klare og ensartede regler, der giver retssikkerhed og minimerer den administrative byrde. Dette er efter Kommissionens opfattelse vigtigt for at sikre, at det indre marked er velfungerende og i stand til at skabe økonomisk vækst, nye job og innovation.

Herudover anfører Kommissionen bl.a., at artikel 16 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) har skabt et nyt retsgrundlag, der muliggør en moderniseret og global tilgang til databeskyttelse og fri udveksling af personoplysninger, som også omfatter politimæssigt og retligt samarbejde i straffesager.

Kommissionen har afholdt flere offentlige høringer om databeskyttelse og ført en tæt dialog med de relevante interessenter i de seneste år. På baggrund af de oplysninger, som Kommissionen har indsamlet i den forbindelse, konkluderes det i meddelelsen, at både borgere og virksomheder ønsker, at der gennemføres en altomfattende reform af EU's databeskyttelsesregler.

Kommissionen ønsker derfor, at der skabes ”en stærk og konsekvent retlig ramme” på området på tværs af EU's politikker. Denne ramme skal bl.a. styrke fysiske personers rettigheder og bekæmpe bureaukrati for erhvervslivet.

Kommissionen foreslår, at denne nye retlige ramme skal bestå af

- en databeskyttelsesforordning, der skal erstatte det gældende direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet), og
- et direktiv, der skal erstatte den gældende rammeafgørelse 2008/977/RIA om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Det græske formandskab har sat forslaget til databeskyttelsesforordning på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3. og 4. marts 2014 med henblik på en generel orientering om arbejdet med sagen.

2. Indhold

2.1. Indledning

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og den fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) er fremsat efter artikel 16, stk. 2, i TEUF, hvorefter der kan fastsættes regler for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, der foretages af bl.a. medlemsstaterne under udøvelse af aktiviteter, der er omfattet af EU-retten.

Forslaget er endvidere fremsat under henvisning til EUF-traktatens artikel 114, stk. 1, hvorefter der, med henblik på virkeliggørelsen af de i artikel 26 fastsatte mål (oprettelsen af det indre marked), efter den almindelige lovgivningsprocedure kan vedtages foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

Det bemærkes, at forslaget i en række henseender tager udgangspunkt i den regulering, der følger af det gældende databeskyttelsesdirektiv (direktiv 95/46/EF), som navnlig er gennemført i dansk ret ved lov om behandling af personoplysninger (persondataloven).

Siden forordningsforslaget blev fremsat under dansk formandskab i januar 2012, har forslaget været genstand for intensive forhandlinger på teknisk niveau i Rådet. På baggrund heraf har teksten undergået væsentlige ændringer i forhold til Kommissionens forslag.

Forordningsforslaget blev drøftet på Det Europæiske Råds møde den 24. og 25. oktober 2013. I den forbindelse er der anført følgende i konklusionerne fra Det Europæiske Råd: "Det er vigtigt at fremme borgernes og virksomhedernes tillid til den digitale økonomi. Rettidig vedtagelse af nogle stærke generelle EU-bestemmelser for databeskyttelse [og direktivet om cybersikkerhed] er afgørende for gennemførelsen af det digitale indre marked senest i 2015."

På baggrund heraf fandt Justitsministeriet, at der – i forbindelse med forelæggelse af sagen for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg i december 2013 – burde udarbejdes en detaljeret gennemgang af forslaget, som det så ud på daværende tidspunkt. Gennemgangen af for-

slaget nedenfor tager således udgangspunkt i de seneste kompromisforslag forud for rådsmødet i december 2013.

Forslaget – og derved gennemgangen nedenfor – indeholder en række væsentlige ændringer i forhold til Kommissionens oprindelige forslag. Det bemærkes dog, at der endnu ikke er opnået enighed om den foreliggende tekst, og at det forventes, at der fortsat løbende vil komme nye kompromisforslag fra formandskabet, ligesom medlemsstaterne løbende vil fremkomme med nye forslag.

2.2. Generelle bestemmelser (forordningens kapitel I)

I kapitel I fastsættes regler om forordningens genstand og formål og dens materielle og territoriale anvendelsesområder. Endvidere indeholder kapitlet en række definitioner.

Forslagets overordnede formål er efter artikel 1 at beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til beskyttelse af personoplysninger, og at sikre at den frie udveksling af personoplysninger i EU hverken indskrænkes eller forbydes af grunde, der vedrører beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger.

Forordningen vil ifølge forslagets artikel 2 finde anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages automatisk, og på anden behandling end automatisk behandling af personoplysninger, som er eller vil blive indeholdt i et register.

De følgende behandlinger af personoplysninger er efter artikel 2, stk. 2, undtaget fra forordningsforslagets anvendelsesområde:

- Behandlinger, som iværksættes med henblik på udøvelse af aktiviteter, der ikke er omfattet af EU-retten. I den tilhørende præambelbetragtning henvises der til, at dette bl.a. betyder, at national sikkerhed falder uden for forordningens anvendelsesområde (betragtning nr. 14).
- Behandlinger, som foretages af medlemsstaterne ved udførelse af aktiviteter, der falder inden for rammerne af kapitel 2, afsnit 5, i traktaten om Den Europæiske Union (fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik).

- Behandlinger, som foretages af en fysisk person som led i personlige aktiviteter eller husholdningsaktiviteter.
- Behandlinger, som foretages af kompetente offentlige myndigheder med henblik på forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser, opretholdelsen af den offentlige orden, når dette sker med de nævnte formål, eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner.

Efter artikel 3, stk. 1, i forslaget finder forordningen anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registeransvarligs eller registerførers virksomhed i EU.

Herudover vil forordningen efter artikel 3, stk. 2, finde anvendelse på behandling af personoplysninger om registrerede, der er bosiddende i EU, som foretages af en registeransvarlig, der ikke er etableret i EU, hvis behandlingsaktiviteterne vedrører dels udbud af varer eller tjenester til sådanne registrerede i EU, uanset om den registrerede skal betale herfor eller ikke, dels overvågning af sådanne registreredes adfærd for så vidt denne adfærd finder sted i EU.

Endelig vil forordningen efter artikel 3, stk. 3, finde anvendelse på behandling af personoplysninger, som foretages af en registeransvarlig, der ikke er etableret i Unionen, men et sted, hvor en medlemsstats nationale lovgivning gælder i henhold til folkeretten.

I artikel 4 defineres en række centrale begreber. Visse af disse begreber er nyskabelser eller ændrede i forhold til, hvad der følger af det gældende databeskyttelsesdirektiv. Følgende definitioner kan fremhæves:

- ”Pseudonyme data”, som betyder personoplysninger, som er behandlet på en sådan måde, at de ikke kan henføres til en bestemt registreret person uden brug af yderligere information, så længe denne yderligere information opbevares separat og er underlagt tekniske og organisatoriske foranstaltninger som sikrer, at de personoplysninger, som behandles, ikke kan henføres til den registrerede (nr. 2a).
- ”Begrænsning af behandling”, som betyder markering af opbevarede oplysninger med den hensigt at begrænse den fremtidige behandling af disse oplysninger (nr. 3a).

- ”Den registreredes samtykke”, som betyder enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse baseret på en erklæring eller klar bekræftelse fra den registrerede, hvorved den registrerede indvilliger i, at personoplysninger om vedkommende gøres til genstand for behandling (nr. 8).
- ”Brud på persondatasikkerheden”, som betyder brud på sikkerheden, der fører til hændelig eller ulovlig tilintetgørelse, tab, ændring, ubeføjet udbredelse af eller indsigt i personoplysninger, der er videregivet, lagret eller på anden måde behandlet (nr. 9).
- ”Genetiske data”, som betyder alle personoplysninger vedrørende de genetiske karakteristika ved en person, som er arvet eller pådraget, og som er resultatet af en analyse af en biologisk prøve fra den pågældende person (nr. 10).
- ”Biometriske data”, som betyder alle personoplysninger, som er resultatet af en specifik teknisk behandling, som relaterer sig til en persons fysiske, fysiologiske eller adfærdsmæssige karakteristika, som muliggør eller bekræfter den unikke identifikation af denne person, så som ansigtsbilleder eller fingeraftryk (nr. 11).
- ”Helbredsoplysninger”, som betyder oplysninger, der relaterer sig til en persons fysiske eller mentale helbred, og som afslører information om dennes helbredsmæssige status (nr. 12).
- ”Profilering”, som betyder enhver form for automatisk behandling af personoplysninger, hvis formål er at skabe eller bruge en profil ved at evaluere personlige aspekter, der relaterer sig til en fysisk person, herunder især analyse og forudsigelse af forhold vedrørende erhvervsevne, økonomisk situation, helbred, personlige præferencer eller interesser, pålidelighed eller opførsel, placering eller bevægelser (nr. 12a).
- ”Hovedvirksomhed” (”main establishment”), som betyder – for så vidt angår den registeransvarlige – stedet for den centrale administration i EU, medmindre beslutninger om formål med og midler for behandling af personoplysninger træffes et andet sted i EU. I det sidstnævnte tilfælde skal virksomheden, hvor beslutninger træffes, betragtes som hovedvirksomhed. Hvis ingen beslutning om formål med og midler for behandling af personoplysninger træffes i

EU, skal den virksomhed, hvor den hovedbehandling af oplysningerne finder sted i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registeransvarlig virksomhed i EU, være hovedvirksomheden.

For så vidt angår registerføreren er hovedvirksomheden stedet for den centrale administration i EU og – såfremt registerføreren ikke har en central administration i EU – er hovedvirksomheden den virksomhed, hvor hovedbehandlingen af oplysningerne finder sted i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registerførers virksomhed i EU.

I det tilfælde, at behandlingen foretages af en koncern, skal hovedvirksomheden være dér, hvor den kontrollerende virksomhed i koncernen er etableret, medmindre beslutninger om formål med eller midler for behandling bestemmes af en anden virksomhed (nr. 13).

I forhold til definitionen af ”hovedvirksomhed” bemærkes det, at dette begreb anvendes til at fastlægge, hvilken national tilsynsmyndighed der skal agere som "lead authority" og i den forbindelse være enekompetent i hele EU i visse tilfælde. Se nedenfor om kapitel 6 og 7.

- ”Bindende virksomhedsregler”, som betyder regler om beskyttelse af personoplysninger, som en registeransvarlig eller registerfører, der er etableret i en EU-medlemsstat, overholder i forbindelse med en videregivelse eller en serie af videregivelser af personoplysninger til en registeransvarlig eller registerfører i et eller flere tredjelande inden for en koncern (nr. 17).

2.3. Principper (forordningens kapitel II)

Forordningsforslagets kapitel II indeholder en række generelle behandlingsprincipper, der altid skal efterleves i forbindelse med behandling af personoplysninger, og dernæst en række specifikke regler for, hvornår oplysninger må behandles, såkaldte behandlingsregler. Forslaget følger i denne henseende i vidt omfang strukturen i det gældende databeskyttelsesdirektiv.

Det følger af artikel 5, stk. 1, litra a, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede.

Dertil skal oplysninger indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke senere gøres til genstand for behandling, som er uforenelig med disse formål (det såkaldte finalité-princip, jf. artikel 5, stk. 1, litra b). Endvidere fremgår det af artikel 5, stk. 1, litra c, at personoplysninger skal være tilstrækkelige og relevante, og at de ikke må omfatte mere end det, der kræves for at opfylde det formål, hvortil de behandles. Endvidere gælder, at der efter artikel 5, stk. 1, litra d, et krav om, at oplysninger skal være korrekte og – om nødvendigt – ajourførte, og at der skal tages ethvert rimeligt skridt til at sikre, at personoplysninger, der er urigtige i forhold til de formål, hvortil de behandles, omgående slettes eller berigtiges. Efter artikel 5, stk. 1, litra e, skal personoplysninger opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil personoplysningerne behandles. Endelig skal behandling efter artikel 5, stk. 1, litra ee, ske på en måde, der sikrer den tilstrækkelige sikkerhed. Det er ifølge artikel 5, stk. 2, den registeransvarlige, der har ansvaret for efterlevelse af disse generelle behandlingsprincipper.

Derudover indeholder forslaget en række behandlingsregler. Disse regler regulerer, hvornår der må behandles oplysninger. Behandlingsreglernes indhold varierer alt efter, hvor følsomme oplysninger der er tale om.

Efter artikel 6, stk. 1, kan behandlingen af almindelige personoplysninger, bl.a. finde sted, hvis den registrerede har givet et entydigt samtykke (litra a), hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt (litra b), eller hvis behandlingen er nødvendig for overholdelse af en retlig forpligtelse, som gælder for den registeransvarlige (litra d). Dertil kan behandling finde sted, hvis den er nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige har fået pålagt (litra e). Endvidere kan behandling finde sted, hvis den er nødvendig, for at den registeransvarlige kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder går forud herfor, navnlig hvis den registrerede er et barn. Dette behandlingsgrundlag kan ikke anvendes for behandling, som foretages af offentlige myndigheder som del i udførelsen af deres offentlige forpligtelser (litra f).

Det er i artikel 6, stk. 3, anført, at grundlaget for den behandling, som finder sted efter stk. 1, litra c og e (om overholdelse af en retlig forpligtelse, og behandling, som er nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse) skal fin-

des i EU-lovgivning eller national lovgivning, som den registeransvarlige er underlagt. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at formålet med behandlingen skal fastslås i dette lovgrundlag. For så vidt angår behandling efter stk. 1, litra e, skal behandlingen være nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller i forbindelse med offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige har fået pålagt. Inden for rammerne af forordningen kan den registeransvarlige, behandlingerne og behandlingsprocedurerne, herunder foranstaltninger til at sikre lovlig og rimelig behandling, være uddybet i lovgrundlaget.

Det følger af artikel 6, stk. 3a, at den registeransvarlige i forbindelse med vurderingen af, om en senere behandling af personoplysninger er uforenelig med de formål, hvortil oplysningerne oprindeligt blev indsamlet, skal inddrage enhver forbindelse mellem formålene, hvortil oplysningerne blev indsamlet og formålene med den senere behandling (litra a). Dertil skal den registeransvarlige inddrage den sammenhæng oplysningerne blev indsamlet i (litra b), personoplysningernes karakter (litra c), mulige konsekvenser, den senere behandling vil have for den registrerede (litra d) og tilstedeværelse af tilstrækkelige garantier (litra e).

I de tilfælde, hvor den senere behandling er uforenelig med de formål, hvortil oplysningerne oprindeligt blev indsamlet, skal den senere behandling baseres på mindst et af behandlingsgrundlagene, som er nævnt i artikel 6, stk. 1, litra a til e (artikel 6, stk. 4).

I artikel 7 indeholder forslaget regler om betingelserne for samtykket, som den registrerede kan afgive for at tillade behandling af oplysninger. Det følger af forslagets stk. 1, at samtykke til behandling af almindelige oplysninger skal være entydigt. Samtykke til behandling af en række særlige kategorier af oplysninger (følsomme oplysninger) skal være udtrykkeligt, jf. stk. 1a.

Artikel 7, stk. 2 og 3, indeholder regler om skriftligt samtykke og tilbagekaldelse af samtykke.

For at sikre, at et samtykke er afgivet frivilligt, jf. definitionen af samtykke i artikel 4, nr. 8, fremgår det af forslagets præambelbetragtninger, at et samtykke ikke kan anses for at være afgivet frivilligt, såfremt den registrerede ikke har et reelt og frit valg og ikke kan afvise eller tilbagetrække sit samtykke, uden at det er til skade for den pågældende. Dertil fremgår, at et samtykke ikke kan danne grundlag for en behandling i et konkret tilfælde,

såfremt der er en klar skævhed mellem den registrerede og den registeransvarlige, og denne skævhed gør det usandsynligt, at samtykket er givet frivilligt i alle forhold i den specifikke situation (betragtning nr. 33 og 34).

Som en nyskabelse foreslås der i artikel 8 endvidere en række særlige krav til samtykke fra børn i relation til børns anvendelse af informationssamfundsydelser. Det er bl.a. i artikel 8, stk. 1, foreslået, at samtykke fra børn under 13 år kun er lovligt, hvis det er givet eller godkendt af barnets forældre eller værger.

Kapitel II indeholder herudover en række yderligere behandlingsregler, der fastsætter de betingelser, som behandlingen af særlige kategorier af personoplysninger skal efterleve.

Forslaget indeholder således i artikel 9 særlige behandlingsregler for en række særlige kategorier af personoplysninger (følsomme oplysninger). Opregningen i bestemmelsen af de oplysninger, som skal anses for at være følsomme, er udtømmende.

Efter artikel 9, stk. 1, er behandling af oplysninger, der viser race og etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold, genetiske data, helbredsoplysninger og oplysninger om seksuelle forhold som udgangspunkt forbudt.

Efter artikel 9, stk. 2, kan behandling af de nævnte oplysninger dog ske af en række grunde. Det følger således af stk. 2, litra a, at behandling kan finde sted, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til en sådan behandling, medmindre det i EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning er fastsat, at forbuddet mod behandling ikke kan hæves af den registrerede. Behandling kan endvidere finde sted, hvis den er nødvendig for overholdelse af den registeransvarliges forpligtelser og specifikke rettigheder på det arbejdsretlige område, for så vidt behandlingen er hjemlet i EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, som fastsætter de fornødne garantier (litra b), og hvis behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser i tilfælde, hvor den pågældende ikke fysisk eller juridisk er i stand til at give sit samtykke (litra c). Dertil kan behandling finde sted, hvis den foretages af en stiftelse, en sammenslutning eller et andet almennyttigt organ, hvis sigte er af politisk, filosofisk, religiøs eller faglig art, som led i organets legitime aktiviteter og med de fornødne garantier, på betingelse af, at behandlingen alene vedrører organets medlemmer, tidligere medlemmer eller personer, der på grund

af organets formål er i regelmæssig kontakt hermed, og at oplysningerne ikke videregives uden for organet uden den registreredes samtykke (litra d). Ifølge artikel 9, stk. 2, litra e og f, kan behandling af følsomme oplysninger finde sted, såfremt behandlingen vedrører personoplysninger, som tydeligvis er offentliggjort af den registrerede, eller hvis behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares. Stk. 2, litra g, indebærer, at følsomme oplysninger kan behandles, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave af vigtig samfundsinteresse på grundlag af EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, som fastsætter tilstrækkelige foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes legitime interesser. Behandling kan endelig finde sted, hvis behandlingen af helbredsoplysninger er nødvendig til sundhedsformål med forbehold af de betingelser og garantier, som er omhandlet i artikel 81 (litra h), eller hvis behandlingen er nødvendig til historiske, statistiske eller videnskabelige formål under de betingelser og garantier, der er omhandlet i artikel 83 (litra i).

Det følger dertil af artikel 9, stk. 2a, at behandling af oplysninger om straffedomme, lovovertrædelser og tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger alene kan finde sted, hvis det sker under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandlingen er nødvendig for overholdelse af en forpligtelse, som den registeransvarlige er underlagt, eller i forbindelse med udførelse af en opgave af vigtig samfundsinteresse, såfremt denne behandling er autoriseret i EU-lovgivning eller i national lovgivning, som sikrer fornødne garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Et fuldstændigt register over straffedomme må kun føres under kontrol af en offentlig myndighed.

2.4. Den registreredes rettigheder (forordningens kapitel III)

Forordningens kapitel III indeholder bl.a. regler om gennemsigtighed, den registreredes ret til information og adgang til oplysninger, berigtigelse og sletning samt om den registreredes ret til at gøre indsigelse.

Af forslaget artikel 12, stk. 1, følger en overordnet forpligtelse for den registeransvarlige til at foretage tilstrækkelige foranstaltninger, således at oplysninger vedrørende behandling af personoplysninger, som meddeles den registrerede i forbindelse med dennes rettigheder i henhold til forordningen, meddeles i en forståelig og let tilgængelig form, hvor der bliver anvendt et klart og tydeligt sprog.

Artikel 12, stk. 2 og 3, indeholder tidsfrister mv. for meddelelse af oplysninger til den registrerede om, hvad der er foretaget i anledning af udøvelsen af en række af den registreredes rettigheder.

Al information, som meddeles den registrerede skal efter bestemmelsens stk. 4, bortset fra i tilfælde af indsigt, meddeles den registrerede uden omkostninger. I de tilfælde, hvor anmodninger fra den registrerede er åbenbart grundløse eller overdrevne, kan den registeransvarlige nægte at handle. I så fald er det den registeransvarlige, der har bevisbyrden i forhold til at demonstrere, at henvendelsen er åbenbart grundløs eller overdreven.

Forslagets artikel 14 og 14a indeholder (ligesom det gældende direktiv) en forpligtelse for den registeransvarlige til at meddele de personer, der behandles oplysninger om, en række oplysninger om behandlingen, herunder formålet med denne. Forslaget sonderer i den forbindelse imellem de tilfælde, hvor oplysningerne indhentes hos den registrerede (artikel 14), og hvor oplysningerne indhentes hos andre (artikel 14a).

Det følger af artikel 14, stk. 1, at den registeransvarlige i forbindelse med indhentelse af oplysninger hos den registrerede, på det tidspunkt oplysninger indhentes, altid skal meddele den pågældende identitet og kontaktoplysninger for den registeransvarlige samt dennes eventuelle repræsentant og databeskyttelsesansvarlige (litra a), ligesom den registeransvarlige altid skal meddele den registrerede formålet med den behandling, som personoplysningerne skal bruges til (litra b). Den registeransvarlige skal derudover – hvor yderligere information er nødvendig for at sikre en rimelig og gennemsigtig behandling i forhold til den registrerede med hensyntagen til de konkrete omstændigheder og sammenhængen, hvori oplysningerne bliver behandlet – meddele den registrerede de legitime interesser, som den registeransvarlige forfølger, såfremt behandlingen baseres på artikel 6, stk. 1, litra f (litra b), modtagerne eller kategorierne af modtagere af oplysningerne (litra c), hvis det er relevant, at oplysningerne forventes at blive videregivet til en modtager i et tredjeland eller international organisation (litra d), retten til at anmode den registeransvarlige om indsigt i, berigtigelse, begrænsning eller sletning af personoplysninger vedrørende den registrerede eller gøre indsigelse mod behandlingen af sådanne personoplysninger (litra e), retten til at indgive en klage (litra f), om den registreredes meddelelse af personoplysninger er et krav, som følger af lovgivning eller kontrakt eller om indgivelse af personoplysningerne er nødvendig for at indgå en kontrakt, og i den forbindelse også mulige konsekvenser, hvis den registrerede ikke indgiver personoplysningerne (litra g), og tilstedeværelsen af profilering, som omhandlet i artikel 20, stk. 1 og 3, oplysninger vedrøren-

de denne profilering samt betydningen af profileringen og de forventede konsekvenser heraf for den registrerede (litra h).

I lighed med artikel 14 er artikel 14a, som vedrører oplysninger, der skal meddeles den registrerede i forbindelse med indhentelse af oplysninger hos andre end den registrerede, opdelt i oplysninger, som altid skal meddeles, og oplysninger, som skal meddeles den registrerede under visse betingelser. De oplysninger, som skal meddeles, svarer i vidt omfang til oplysningerne, som skal meddeles efter artikel 14. Artikel 14a, stk. 4, indeholder dertil en opregning af tilfælde, hvor meddelelse af oplysninger til den registrerede ikke skal finde sted, herunder hvis den registrerede allerede er i besiddelse af oplysningerne (litra a) eller hvis oplysningerne stammer fra offentligt tilgængelige kilder (litra d).

Ligesom det gældende direktiv indeholder forslaget en bestemmelse om den registrereds ret til indsigt (artikel 15, stk. 1 og 1a). Den registrerede har således ret til med jævne mellemrum og uden omkostninger at få en bekræftelse af, om der behandles oplysninger om den pågældende eller, der ikke gør. I de tilfælde, hvor der behandles oplysninger om den pågældende, har den registrerede ret til at få indsigt i disse oplysninger og få oplysninger om formålet med behandlingen (artikel 15, stk. 1, litra a), modtagere som oplysningerne er eller vil blive videregivet til, herunder især modtagere i tredjelande (artikel 15, stk. 1, litra c), såfremt det er muligt det forventede tidsrum, hvori oplysningerne vil blive opbevaret (artikel 15, stk. 1, litra d), retten til at anmode den registeransvarlige om berigtigelse eller sletning af oplysninger om den registrerede og gøre indsigelse mod behandlingen af sådanne oplysninger (artikel 15, stk. 1, litra e), retten til at indgive en klage til en tilsynsmyndighed (artikel 15, stk. 1, litra f), enhver tilgængelig oplysning om, hvor oplysningerne stammer fra, såfremt oplysningerne ikke indsamles hos den registrerede (artikel 15, stk. 1, litra g), og såfremt der træffes afgørelser, som omhandlet i artikel 20, kendskab til den logik, der indgår i den automatiske behandling, og betydningen og de forventede konsekvenser af denne behandling, (artikel 15, stk. 1, litra h).

I artikel 15, stk. 1b, 2 og 2a er foreslået bestemmelser om den registrereds ret til en kopi af oplysninger, der behandles om den pågældende.

Efter forslagets artikel 16 har den registrerede ret til rettelse af oplysninger om den pågældende, som er urigtige, ligesom den registrerede har ret til at fuldstændiggøre af ufuldstændige personoplysninger.

Kapitlet indeholder også en nyskabelse i artikel 17 i form af indførelsen af en såkaldt ret til at blive glemt. Retten til at blive glemt indebærer efter forslaget, at den registrerede i visse tilfælde har en ret til at opnå sletning af personoplysninger vedrørende den registrerede, ligesom der i disse tilfælde foreligger en forpligtelse for den registeransvarlige til at slette oplysningerne. Sletning skal efter artikel 17, stk. 1, bl.a. finde sted, hvis personoplysningerne ikke længere er nødvendige til opfyldelse af de formål, hvortil de blev indsamlet, hvis den registrerede tilbagekalder et samtykke, der er grundlaget for behandlingen, og der ikke foreligger et andet grundlag, som behandlingen kan baseres på, eller hvis oplysningerne har været behandlet ulovligt.

I de tilfælde, hvor den registeransvarlige har offentliggjort personoplysningerne, og i henhold til retten til at blive glemt skal slette oplysningerne om den registrerede, skal den registeransvarlige tage rimelige skridt, herunder tekniske foranstaltninger, til at informere andre registeransvarlige, som behandler oplysningerne, om, at den registrerede anmoder om, at alle link til, kopier eller gengivelser af oplysningerne bliver slettet (artikel 17, stk. 2a).

Retten til at blive glemt er underlagt en række undtagelser, jf. artikel 17, stk. 3. Retten til at blive glemt gælder således eksempelvis ikke, jf. artikel 17, stk. 3, hvis behandling af oplysninger er nødvendig med henblik på at udøve retten til ytringsfrihed, jf. artikel 80 (litra a), eller hvor behandling af oplysninger er nødvendig for at opfylde en retlig forpligtelse i henhold til EU-lovgivning eller medlemsstats lovgivning eller for udøvelse af en opgave i samfundets interesse eller som led i myndighedsudøvelse (litra b). Retten til at blive glemt gælder heller ikke i de tilfælde, hvor behandling af oplysninger er nødvendig af hensyn til samfundsinteresser på folkesundhedsområdet (litra c), eller hvis behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares (litra g).

Herudover indeholder forslaget i artikel 17a en ret til begrænsning af behandling af personoplysninger bl.a. i de tilfælde, hvor den registrerede anfægter oplysningernes rigtighed, eller hvor den registeransvarlige ikke længere har brug for oplysningerne, men de er nødvendige for den registrerede i forhold til at et retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares.

Den registeransvarlige skal ifølge forslagets artikel 17b kommunikere alle rettelser, sletninger eller begrænsninger til samtlige modtagere af oplys-

ningerne, medmindre dette viser sig at være umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt.

Som en nyskabelse indeholder forslaget i artikel 18 en ret til såkaldt dataportabilitet. Forslaget indebærer, at den registrerede i visse tilfælde har ret til at trække egne personoplysninger ud af et automatisk behandlingssystem, som er stillet til rådighed af en informationssamfundsyder, i en form, som tillader, at den registrerede kan overføre oplysningerne til et andet automatisk behandlingssystem.

Efter artikel 19, stk. 1, har den registrerede til enhver tid ret til af rimelige grunde, der vedrører den pågældendes særlige situation, at gøre indsigelse mod en behandling af personoplysninger vedrørende den pågældende, der er begrundet i, at den er nødvendig, for at den registeransvarlige kan forfølge en legitim interesse. Behandlingen skal standses, medmindre den registeransvarlige kan påvise legitime grunde til behandlingen, der tilside-sætter den registreredes interesser eller rettigheder eller frihedsrettigheder. Artikel 19, stk. 2 og 2a, indeholder særlige regler om behandling af personoplysninger i forbindelse med direkte markedsføring.

Forslaget indeholder derudover i artikel 20 en ret for enhver registreret til som udgangspunkt ikke at modtage en afgørelse, som er baseret udelukkende på såkaldt profilering, hvis afgørelsen har retsvirkning eller alvorligt påvirker den pågældende.

Ifølge artikel 20, stk. 1, kan en person kun meddeles afgørelser, som er baseret på profilering, hvis det sker som led i indgåelsen eller opfyldelsen af en aftale mellem den registrerede og den registeransvarlige og passende foranstaltninger til at sikre den registreredes legitime interesser er foretaget, herunder eksempelvis retten for den registrerede til at opnå menneskelig indgriben fra den registeransvarliges side, muligheden for at udtrykke den registreredes synspunkt og for at bestride afgørelser (litra a), hvis behandlingen er autoriseret i EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, som den registeransvarlige er underlagt, og som foreskriver passende foranstaltninger, som sikrer den registreredes legitime interesser (litra b) eller såfremt behandlingen er baseret på den registreredes udtrykkelige samtykke.

Ifølge artikel 20, stk. 3, må profilering ikke være baseret på de særlige oplysninger, som er nævnt i artikel 9, stk. 1, medmindre artikel 9, stk. 2, fin-

der anvendelse, og passende foranstaltninger for at sikre den registreredes legitime interesser er til stede.

Efter artikel 21, stk. 1, kan anvendelsesområdet for visse generelle databehandlingsprincipper samt de registreredes rettigheder begrænses ved EU-lovgivning eller national lovgivning, når en sådan begrænsning udgør en nødvendig og proportional foranstaltning i et demokratisk samfund. Begrænsningen kan ske for at beskytte national sikkerhed (litra aa), forsvar (litra ab), forebyggelse, efterforskning, opdagelse og retsforfølgning i straffesager og opretholdelsen af den offentlige orden, når dette sker med de nævnte formål, og fuldbyrdelsen af straffedomme (litra a). Begrænsning kan endvidere ske for at beskytte Unionens eller en medlemsstats andre vigtige samfundsinteresser, navnlig væsentlige økonomiske eller finansielle interesser, herunder valuta-, budget-, og skatteanliggender og beskyttelsen af markedets stabilitet og integritet (litra c). Dertil kan begrænsning finde sted, såfremt dette sker til forebyggelse, efterforskning, opdagelse og retsforfølgning i forbindelse med brud på etiske regler for lovregulerede erhverv (litra d), og kontrol-, tilsyns-, eller reguleringsfunktioner, selv af midlertidig karakter, der er et led i den offentlige myndighedsudøvelse i de tilfælde, der er nævnt i litra a, b, c og d. Endelig kan begrænsning ske, hvis dette sker med henblik på beskyttelse af den registrerede eller andres rettigheder og frihedsrettigheder (litra f).

Den omhandlede lovgivning skal efter artikel 21, stk. 2, i det mindste indeholde bestemmelser om formålet med behandlingen eller kategorierne af behandlinger, kategorierne af personoplysninger, anvendelsesområdet for begrænsningerne, specificering af den registeransvarlige eller kategorier af registeransvarlige samt de gældende sikkerhedsregler under inddragelse af karakteren, omfanget og formålet med behandlingen og risikoen for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

2.5. Registeransvarlig og registerfører (forordningens kapitel IV)

Forordningens kapitel IV indeholder bl.a. regler om den registeransvarliges og registerførerens generelle forpligtelser, regler om datasikkerhed og regler om udarbejdelse af en konsekvensanalyse om databeskyttelse. Endvidere fastsættes regler om udpegning af en databeskyttelsesansvarlig og regler om adfærdscodekser og certificering.

Generelt bemærkes det, at dette kapitel indeholder en række forpligtelser for den registeransvarlige og registerføreren, der ikke følger af det gældende databeskyttelsesdirektiv.

Det følger af forslaget artikel 22, at den registeransvarlige under hensyntagen til behandlingens karakter, sammenhæng, omfang og formål og de risici, der er for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, skal gennemføre passende foranstaltninger og kunne demonstrere, at behandlingen af personoplysninger er i overensstemmelse med forslaget.

Som noget nyt er der endvidere indført et krav om såkaldt ”indbygget databeskyttelse”. Efter artikel 23, stk. 1, skal den registeransvarlige således under hensyntagen til den teknologi, som er tilgængelig, og omkostningerne ved gennemførelse samt med hensyntagen til risikoen for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder som følge af behandlingens karakter, omfang og formål, gennemføre tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som er passende til behandlingsaktiviteten og dens formål, herunder ved at anvende pseudonyme data, således at behandlingen vil opfylde kravene, som fastlægges i forslaget, og som beskytter den registreredes rettigheder.

Den registeransvarlige skal efter artikel 23, stk. 2, gennemføre passende foranstaltninger gennem indstillinger (”by default”) for at sikre, at det alene er personoplysninger, som er nødvendige for hver behandling, der bliver behandlet. Dette gælder både for så vidt angår mængden af personoplysninger, som bliver indsamlet, perioden oplysningerne opbevares og tilgængeligheden af oplysningerne. I de tilfælde, hvor det ikke er formålet med behandlingen, at oplysningerne gøres offentligt tilgængelige, skal der være indstillinger, som sikrer, at disse oplysninger ikke bliver gjort tilgængelige for et ubestemt antal personer, uden at dette sker ved menneskelig indgriben.

Efter artikel 23, stk. 2a, kan den registeransvarlige demonstrere overholdelse af kravene i stk. 1 og 2, ved en certificering som omtalt i artikel 39.

Af forordningsforslaget artikel 24, stk. 1, fremgår, at i det tilfælde, at der er flere registeransvarlige, skal disse fælles registeransvarlige på gennemsigtig vis fastsætte deres respektive ansvar for overholdelse af forpligtelserne, der følger af forordningen. Efter artikel 24, stk. 2, har denne fordeling af ansvar mellem de registeransvarlige ingen indflydelse på den registreredes mulighed for at gøre sine rettigheder gældende, medmindre den

registrerede på en gennemsigtig måde er blevet gjort bekendt med ansvarsfordelingen.

Af forslaget artikel 25, stk. 1, fremgår, at i de tilfælde, hvor den registeransvarlige ikke er etableret i EU, men forordningen alligevel finder anvendelse på grund af dens territoriale anvendelsesområde, skal den registeransvarlige udpege en repræsentant i EU. Efter artikel 25, stk. 2, gælder det dog ikke for registeransvarlige, som er etableret i et tredjeland, som Kommissionen har afgjort har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau (litra a), for virksomheder, som beskæftiger under 250 ansatte, medmindre behandlingen, som den udfører, medfører specifikke risici for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder under hensyntagen til behandlingens karakter, omfang og formål (litra b), eller for offentlige myndigheder og organer (litra c).

Efter artikel 25, stk. 3 og 3a, stilles der krav til repræsentantens etableringssted og rolle.

Forslagets artikel 26 indeholder regler om registerføreren. Det følger således af bestemmelsen, at den registeransvarlige alene skal anvende registerførere, som kan give de tilstrækkelige garantier for gennemførelsen af passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger, således at behandlingen opfylder kravene i forordningsforslaget. Efter artikel 26, stk. 1a, kan registerføreren demonstrere de tilstrækkelige garantier ved overholdelse af en adfærdskodeks, jf. artikel 38, eller en certificering, jf. artikel 39.

Registerførerens behandling af oplysninger skal efter artikel 26, stk. 2, ske i henhold til en skriftlig kontrakt, som bl.a. fastsætter aftalens genstand og varighed, karakteren og formålene med behandlingen, typen af personoplysninger og kategorien af registrerede samt en række detaljerede krav, som angives i bestemmelsen.

Som en nyskabelse stiller forslaget artikel 28 også krav om, at den registeransvarlige skal opbevare optegnelser over alle kategorier af behandlinger af personoplysninger, som foregår under den pågældendes ansvar. Disse optegnelser skal indeholde oplysning om navn og kontaktoplysninger for den registeransvarlige, enhver fælles registeransvarlig, den registeransvarliges repræsentant samt databeskyttelsesansvarlige (litra a), formålet med behandlingen, herunder de legitime interesser, der forfølges ved behandlingen, såfremt den er baseret på behandlingsgrundlaget i artikel 6, stk. 1, litra f (litra c), en beskrivelse af kategorien af registrerede og kate-

gorien af oplysninger, som behandles om dem (litra d), kategorien af modtagere, som oplysningerne er eller vil blive videregivet til, især modtagere i tredjelande (litra e), kategorien af eventuelle videregivelser af personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation (litra f), og såfremt det er muligt, oplysning om hvornår oplysningerne vil blive slettet (litra g). Registerføreren pålægges efter artikel 28, stk. 2a, et næsten tilsvarende krav om at opbevare optegnelser over alle kategorier af behandlinger af personoplysninger, som foregår på vegne af den registeransvarlige.

Efter artikel 28, stk. 4, gælder kravene til opbevaring af optegnelser ikke for virksomheder eller organisationer, der beskæftiger under 250 personer, medmindre behandlingen medfører specifikke risici for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder under hensyntagen til behandlingens karakter, omfang og formål. Kravene gælder heller ikke, hvis det er usandsynligt, at behandlingen på grund af dens karakter, omfang og formål, vil medføre specifikke risici for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Forslagets artikel 30 indeholder regler om behandlingssikkerhed. Det følger af forslagets artikel 30, stk. 1, at den registeransvarlige og registerføreren under hensyntagen til den teknologi, som er tilgængelig, og omkostningerne ved gennemførelse samt med hensyntagen til risikoen for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder ved inddragelse af behandlingens karakter, sammenhæng, omfang og formål, skal gennemføre tekniske og organisatoriske foranstaltninger, herunder anvendelse af pseudonyme data, for at sikre et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau.

Det følger af artikel 30, stk. 2a, at den registeransvarlige eller registerføreren kan demonstrere opfyldelse af kravene i artikel 30, stk. 1, ved overholdelse af en adfærdskodeks, jf. artikel 38, eller en certificering, jf. artikel 39. Det følger endvidere af artikel 30, stk. 2b, at registeransvarlige og registerførere skal tage skridt til at sikre, at enhver person, som handler under de pågældendes bemyndigelse, og som har adgang til personoplysninger, kun behandler disse efter instruktion fra den registeransvarlige, medmindre den pågældende i henhold til EU-lovgivning eller national lovgivning er forpligtet til at behandle oplysningerne.

Artikel 31 indeholder en yderligere nyskabelse med indførelsen af et krav om, at den registeransvarlige skal anmelde brud på persondatasikkerheden til tilsynsmyndigheden. Ifølge forslaget skal et brud, som sandsynligvis vil påvirke den registreredes rettigheder eller frihedsrettigheder, anmeldes

uden unødigt forsinkelse og – om muligt – senest 72 timer efter, at den registeransvarlige er blevet bekendt med et brud på persondatasikkerheden. I det tilfælde, at anmeldelsen ikke er sket indenfor 72 timer, skal den registeransvarlige redegøre for baggrunden herfor samtidig med, at anmeldelsen indgives.

Ifølge artikel 31, stk. 1a, gælder kravet om anmeldelse ikke i de tilfælde, hvor den registeransvarlige har gennemført passende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, og disse foranstaltninger er anvendt på oplysninger, som var påvirket af bruddet, herunder især beskyttelsesforanstaltninger, der har gjort oplysningerne uforståelige for alle, som ikke har lovlig adgang til dem, eksempelvis ved kryptering eller pseudonymisering. Kravet om anmeldelse gælder heller ikke i de tilfælde, hvor den registeransvarlige efterfølgende har taget skridt, som sikrer, at det ikke længere er sandsynligt, at den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder vil være alvorligt påvirket. I disse tilfælde skal den registeransvarlige dog opbevare dokumentation for brudene på sikkerheden, således at det er muligt for tilsynsmyndigheden at kontrollere, at anmeldelseskravet er overholdt.

Anmeldelsen til tilsynsmyndigheden skal efter artikel 31, stk. 3, bl.a. beskrive karakteren af bruddet på persondatasikkerheden, herunder – såfremt det er muligt – kategorierne og antallet af berørte registrerede og databeskyttelsesbruddets forventede konsekvenser. Anmeldelsen skal endvidere indeholde en beskrivelse af de foranstaltninger, som foreslås eller er iværksat for at afhjælpe bruddet.

Det følger af artikel 32, stk. 1, at når sikkerhedsbruddet kan forventes at krænke den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder alvorligt, skal den registeransvarlige ligeledes uden unødigt forsinkelse underrette den registrerede om sikkerhedsbruddet. Denne underretning skal efter artikel 32, stk. 2, omfatte karakteren af bruddet på persondatasikkerheden og indeholde en række af de oplysninger og anbefalinger, der også skal afgives til tilsynsmyndigheden. Dog er det efter artikel 32, stk. 3, ikke nødvendigt at underrette den registrerede om et brud på persondatasikkerheden, hvis den registeransvarlige har gennemført passende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, og disse foranstaltninger er anvendt på oplysninger, som var påvirket af bruddet, herunder især beskyttelsesforanstaltninger, der har gjort oplysningerne uforståelige for alle, som ikke har lovlig adgang til dem, eksempelvis ved kryptering eller pseudonymisering (litra a). Den registrerede skal heller ikke underrettes, hvis den registeransvarlige efterfølgende har taget skridt, som sikrer, at det ikke længere er sandsynligt, at

den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder vil være alvorligt påvirket (litra b), og hvis det vil indebære en uforholdsmæssig indsats, herunder især med henvisning til antallet af sager, som er påvirket. I sådanne tilfælde skal en offentlig meddelelse eller lignende finde sted, således at de registrerede er informeret på en effektiv måde (litra c). Underretning skal endvidere ikke finde sted, hvis det alvorligt ville påvirke en væsentlig samfundsinteresse (litra d).

Forslagets artikel 33, stk. 1, indeholder krav om, at den registeransvarlige i de tilfælde, hvor behandlingen som følge af dens karakter, omfang og formål sandsynligvis vil medføre specifikke risici for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, forud for behandlingen af oplysninger skal gennemføre en såkaldt konsekvensanalyse af den planlagte behandling for så vidt angår beskyttelsen af personoplysninger.

I forslagets artikel 33, stk. 2, anføres det, at behandlinger, der indebærer disse specifikke risici, og som derfor udløser kravet om en konsekvensanalyse, bl.a. er behandlinger, hvor der indgår en systematisk og omfattende evaluering af personlige aspekter vedrørende en fysisk person, som er baseret på profilering, og på baggrund af hvilke afgørelser, som vil have retsvirkning for registrerede eller alvorligt berøre disse, vil blive truffet. En konsekvensanalyse er efter bestemmelsen også nødvendig, hvis en behandling vedrører oplysninger, der afslører race og etnisk oprindelse, politiske holdninger, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold, genetiske data, oplysninger om helbred eller oplysninger om seksuelle forhold, straffedomme og forseelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger, og oplysningerne bliver behandlet for at træffe en et stort antal afgørelser vedrørende specifikke personer.

Herudover er en konsekvensanalyse efter bestemmelsen nødvendig, hvis der finder en omfattende videoovervågning sted af offentligt tilgængelige områder, eller hvis der behandles personoplysninger i omfattende registre vedrørende genetiske data eller biometriske data.

Tilsynsmyndigheden kan endvidere beslutte, at andre typer af behandlinger sandsynligvis vil medføre specifikke risici for den registreredes rettigheder eller frihedsrettigheder. Tilsynsmyndigheden skal i så fald udarbejde og offentliggøre en liste over disse behandlinger.

En konsekvensanalyse skal efter artikel 33, stk. 3, mindst indeholde en generel beskrivelse af den planlagte behandling og en analyse af risiciene for

registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, de foranstaltninger, der er nødvendige for at afhjælpe disse risici, samt garantier, sikkerhedsforanstaltninger og mekanismer, som kan sikre beskyttelsen af personoplysninger og påvise overensstemmelse med forslaget under hensyntagen til de registreredes og andre berørte personers rettigheder og legitime interesser.

Offentlige myndigheder og organer er efter artikel 33, stk. 5, i visse tilfælde undtaget fra forpligtelsen til at udarbejde en konsekvensanalyse.

Efter artikel 34, stk. 1, skal den registeransvarlige i de tilfælde, hvor en konsekvensanalyse påviser, at en behandling af personoplysninger sandsynligvis vil medføre en høj grad af specifikke risici, høre tilsynsmyndigheden, inden behandlingen iværksættes. Det følger af artikel 34, stk. 3, at i de tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden er af den opfattelse, at den planlagte behandling ikke er i overensstemmelse med forordningen, herunder især hvis risiciene ikke er tilstrækkeligt identificeret eller afhjulpet, skal tilsynsmyndigheden inden 6 uger efter modtagelse af høringen rådgive den registeransvarlige herom.

Det følger af forslagets artikel 34, stk. 7, at medlemsstater i forbindelse med forberedelse af lovforslag eller andre forskrifter skal høre tilsynsmyndigheden, såfremt forslaget giver mulighed for behandling af oplysninger og vil kunne berøre kategorier af registrerede alvorligt på grund af karakteren, omfanget og formålene med behandlingen.

Ud over forpligtelsen til forudgående høring kan det, jf. artikel 34, stk. 7a, følge af en medlemsstats lovgivning, at en registeransvarlig skal høre og indhente forudgående godkendelse fra en tilsynsmyndighed i forbindelse med, at en registeransvarlig skal behandle oplysninger ved udførelse af en opgave i samfundets interesse.

Artikel 35 indeholder regler om udpegning af såkaldte databeskyttelsesansvarlige. Udpegning af en databeskyttelsesansvarlig er efter forslaget i dets nuværende udformning frivillig, medmindre krav herom følger af EU- eller medlemsstats lovgivning.

Forordningens artikel 35 indeholder en række krav, som en ordning med en databeskyttelsesansvarlig skal overholde. Den databeskyttelsesansvarlige skal eksempelvis udpeges på baggrund af professionelle kvaliteter og dennes ekspertviden om databeskyttelse (artikel 35, stk. 5), ligesom den databeskyttelsesansvarlige som udgangspunkt alene kan afskediges, så-

fremt den pågældende ikke længere opfylder de betingelser, som er nødvendige for at udføre de opgaver, som følger af forordningen (artikel 35, stk. 7). Den databeskyttelsesansvarlige kan være en person, som allerede er ansat af den registeransvarlige eller registerføreren (artikel 35, stk. 8). Registrerede kan kontakte den databeskyttelsesansvarlige angående alle spørgsmål om behandling af den registreredes personoplysninger, ligesom de kan udøve deres rettigheder i henhold til forordningen over for den databeskyttelsesansvarlige (artikel 35, stk. 10).

Efter artikel 36 skal den registeransvarlige eller registerføreren sikre, at den databeskyttelsesansvarlige inddrages tilstrækkeligt og rettidigt i alle spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger, ligesom den registeransvarlige eller registerføreren skal støtte den databeskyttelsesansvarlige i udførelsen af dennes hverv, bl.a. ved at tilvejebringe tilstrækkelige ressourcer.

Den databeskyttelsesansvarlige skal efter artikel 37 bl.a. oplyse og rådgive den registeransvarlige eller registerføreren og de ansatte, som behandler personoplysninger, om deres forpligtelser i henhold til forordningen, ligesom den databeskyttelsesansvarlige skal overvåge overholdelsen med forordningen. Herudover skal den databeskyttelsesansvarlige bl.a. samarbejde med og fungere som tilsynsmyndighedens kontaktpunkt i virksomheden angående spørgsmål vedrørende behandling af personoplysninger.

Kapitlet indeholder endvidere i artikel 38, stk. 1, en bestemmelse om, at medlemsstaterne, tilsynsmyndighederne, Det Europæiske Databeskyttelsesråd og Kommissionen skal tilskynde til udarbejdelsen af adfærdskodekser, der – afhængigt af de særlige forhold i de forskellige behandlingssektorer – bidrager til en korrekt anvendelse af forordningen. Sådanne adfærdskodekser kan efter artikel 38, stk. 1a, udarbejdes af foreninger og andre organisationer, som repræsenterer kategorier af registeransvarlige eller registerførere, med henblik på at uddybe anvendelsen af forordningens bestemmelser. Som eksempel herpå er bl.a. anført, at adfærdskodekser kan vedrøre rimelig og gennemsigtig behandling af personoplysninger, indhentelsen af oplysninger, brugen af pseudonyme data, information til offentligheden og til registrerede, registreredes udøvelse af deres rettigheder samt overførsel af oplysninger til tredjelande eller internationale organisationer. En adfærdskodeks skal indeholde mekanismer, som overvåger og sikrer dens overholdelse af de registeransvarlige eller registerførere, der vælger at tilslutte sig en sådan adfærdskodeks (artikel 38, stk. 1b).

Den forening eller organisation, som ønsker at udarbejde en adfærdskodeks, skal indsende et udkast hertil til den kompetente tilsynsmyndighed. Tilsynsmyndigheden skal komme med en udtalelse om, hvorvidt den foreslåede adfærdskodeks er i overensstemmelse med forordningen (artikel 38, stk. 2). I de tilfælde, hvor en adfærdskodeks vedrører behandling i flere medlemsstater, skal tilsynsmyndigheden iværksætte sammenhængsmekanismen med henblik på, at Det Europæiske Databeskyttelsesråd kommer med en udtalelse om udkastet til en adfærdskodeks (artikel 38, stk. 2b).

Forslaget indeholder i sin nuværende udformning endvidere en bestemmelse i artikel 38a om, at overvågningen af overholdelse af adfærdskodeksen kan udføres af et organ, som har en tilstrækkelig grad af ekspertise i forhold til kodeksens genstand, og som er akkrediteret til dette formål af den kompetente tilsynsmyndighed (artikel 38a, stk. 1). Forslaget indeholder krav for at få denne akkreditering, herunder bl.a., at organet skal demonstrere dets uafhængighed og ekspertise. Uden at det i øvrigt berører forslagens bestemmelser om sanktioner, kan organet tage nødvendige skridt i forbindelse med overtrædelse af bestemmelser i en adfærdskodeks, herunder suspendering eller eksklusion (artikel 38a, stk. 2-6).

Kapitlet indeholder endelig i artikel 39, stk. 1, en bestemmelse om, at medlemsstaterne, Det Europæiske Databeskyttelsesråd og Kommissionen skal tilskynde – navnlig på europæisk plan – til fastlæggelsen af certificeringsordninger for databeskyttelse og databeskyttelsesmærkninger og -mærker med det formål, at registeransvarlige og registerførere kan demonstrere overholdelse af forordningen. Det er anført, at de særlige behov, som små og mellemstore virksomheder har, skal inddrages. Artikel 39, stk. 2-4, indeholder nærmere regler om den registeransvarliges og registerførerens forpligtelser i forbindelse med certificeringer, herunder oplysningspligt til organer oprettet i henhold til artikel 39a.

I lighed med adfærdskodekser indeholder forslaget i sin nuværende form i artikel 39a en bestemmelse om, at certificering og periodisk gennemgang heraf kan udføres af et organ, som har en tilstrækkelig grad af ekspertise i forhold til databeskyttelse, og som er akkrediteret til dette formål af den kompetente tilsynsmyndighed (artikel 39a, stk. 1). Forslaget indeholder krav for at få denne akkreditering, herunder bl.a., at organet skal demonstrere dets uafhængighed og ekspertise. Uden at det i øvrigt berører forslagens bestemmelser om sanktioner, kan organet trække en certificering tilbage i tilfælde af uhensigtsmæssig anvendelse heraf (artikel 39a, stk. 2-8).

2.6. Videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer (forordningens kapitel V)

Forordningens kapitel V fastsætter reglerne for, hvornår der kan videregives personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer.

Overordnet set indeholder kapitlet fire forskellige videregivelsesgrundlag, som efter omstændighederne kan anvendes, når der skal finde en videregivelse sted. Kapitlet indeholder en række væsentlige ændringer og nyskabelser i forhold til de tilsvarende bestemmelser i det gældende direktiv.

For det første kan en videregivelse af personoplysninger til modtagere i tredjelande eller i en international organisation efter artikel 41 finde sted, hvis Kommissionen har fastslået, at et tredjeland, et område eller en behandlingssektor (f.eks. sundhedssektoren) i tredjelandet eller en international organisation sikrer et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau (en såkaldt tilstrækkelighedsafgørelse). En sådan videregivelse kræver ikke godkendelse (artikel 41, stk. 1). Ved udfærdigelsen af sådanne afgørelser er det anført, at Kommissionen især skal tage hensyn til en række nærmere opregnede forhold i tredjelandet mv., herunder retsstatsprincippet ("rule of law"), respekten for menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder, relevant gældende lovgivning, databeskyttelsesregler og sikkerhedsforanstaltninger, herunder reglerne om videreoverførsel af personoplysninger til et andet tredjeland eller international organisation, og om der er effektive rettigheder, der kan håndhæves administrativt eller retsligt af registrerede. Kommissionen skal ligeledes inddrage, om der i tredjelandet er en eller flere uafhængige tilsynsmyndigheder, som har til opgave at sikre overholdelse af databeskyttelsesregler, og om der foreligger en international forpligtelse om beskyttelse af personoplysninger, som det pågældende tredjeland har tilsluttet sig (artikel 41, stk. 2).

Efter en vurdering af de nævnte forhold kan Kommissionen træffe en afgørelse om, at et tredjeland, et område, en behandlingssektor i et tredjeland eller en international organisation sikrer det tilstrækkelige beskyttelsesniveau. Den gennemførelsesretsakt, som tilstrækkelighedsafgørelsen skal fremgå af, skal specificere territorielt og sektorspecifikt anvendelsesområde samt angive eventuelle tilsynsmyndigheder. Gennemførelsesretsakten skal vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 87, stk. 2 (artikel 41, stk. 3).

Afgørelser om det tilstrækkelige beskyttelsesniveau, som er truffet af Kommissionen i henhold til det gældende databeskyttelsesdirektiv, skal

fortsætte med at være gældende indtil de er ændret, erstattet eller trukket tilbage af Kommissionen (artikel 41, stk. 3a).

Kommissionen kan endvidere træffe afgørelse om, at et tredjeland mv. ikke længere sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau og har mulighed for, såfremt dette er nødvendigt, at trække en tilstrækkelighedsafgørelse tilbage (artikel 41, stk. 5).

Efter artikel 42 kan en videregivelse til et tredjeland mv. – i tilfælde, hvor Kommissionen ikke har truffet en afgørelse efter artikel 41 – endvidere finde sted, hvis der i et retligt bindende instrument er indført de fornødne garantier, som sikrer beskyttelsen af personoplysninger (artikel 42, stk. 1). De fornødne garantier kan bl.a. sikres gennem såkaldte bindende virksomhedsregler, der er nærmere omtalt i artikel 43, gennem standardbestemmelser om databeskyttelse vedtaget af Kommissionen efter proceduren i artikel 87, stk. 2, gennem standardbestemmelser om databeskyttelse vedtaget af en tilsynsmyndighed efter indhentelse af en udtalelse fra Det Europæiske Databeskyttelsesråd og Kommissionen, gennem kontraktbestemmelser – som en tilsynsmyndighed har godkendt – mellem den registeransvarlige eller registerføreren og modtageren af personoplysningerne eller gennem en adfærdskodeks, jf. artikel 38, eller en certificering, jf. artikel 39 (artikel 42, stk. 2).

Hvis de fornødne garantier for beskyttelse af personoplysninger, ikke er omhandlet i et retligt bindende instrument, indhenter den registeransvarlige eller registerføreren, som er en offentlig myndighed eller organ, en forudgående godkendelse af videregivelsen fra en kompetent tilsynsmyndighed for enhver videregivelse eller kategorier af videregivelser eller af medtagelsen af bestemmelser, som udgør grundlaget for en sådan videregivelse i administrative ordninger (artikel 42, stk. 5).

Som anført ovenfor kan videregivelse efter artikel 42 finde sted, hvis der foreligger såkaldte bindende virksomhedsregler. Det er en forudsætning, at disse bindende virksomhedsregler er godkendt af den kompetente tilsynsmyndighed. En sådan godkendelse skal efter artikel 43, stk. 1, gives, hvis reglerne er retligt bindende, gælder for og anvendes af alle omfattede medlemmer af en koncern eller alle medlemmer af en gruppe af virksomheder, som udøver fælles økonomiske aktiviteter (litra a), hvis reglerne udtrykkeligt tillægger den registrerede rettigheder, der kan håndhæves retligt i forbindelse med behandlingen af deres personoplysninger (litra b), og de ud-

førlige krav til de bindende virksomhedsregler, som opregnes i artikel 43, stk. 2, er opfyldt (litra c).

Endvidere indeholder forslaget i artikel 44 adgang til, at der – uden for de tilfælde, der er nævnt ovenfor – kan ske videregivelse i en række konkrete tilfælde. Videregivelse kan således ske, hvis den registrerede har givet sit samtykke hertil efter at være blevet gjort opmærksom på de risici, der er ved videregivelsen (litra a), videregivelsen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt mellem den registrerede og den registeransvarlige eller af hensyn til gennemførelsen af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan kontrakt (litra b), eller hvis videregivelsen er nødvendig af hensyn til indgåelsen eller opfyldelsen af en kontrakt, der i den registreredes interesse er indgået mellem den registeransvarlige og en anden fysisk eller juridisk person (litra c). Videregivelse kan endvidere finde sted, hvis den er nødvendig af vigtige hensyn til samfundsinteresser, som er anerkendt i EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, som den registeransvarlige er underlagt (litra d), videregivelsen er nødvendig for, at et retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares (litra e) eller videregivelsen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser, hvor den registrerede ikke er fysisk eller juridisk i stand til at give sit samtykke (litra f). Endelig kan videregivelse ske, hvis den finder sted fra et register, der ifølge EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning er beregnet til at informere offentligheden, og som er tilgængeligt for offentligheden generelt eller for personer, der kan godtgøre at have en legitim interesse heri, men alene i det omfang de ved lov fastsatte betingelser for offentlig tilgængelighed er opfyldt i det specifikke tilfælde (litra g) eller videregivelsen, som ikke er omfattende eller hyppig, er nødvendig af hensyn til den registeransvarliges eller registerførerens legitime interesser, og den registeransvarlige eller registerføreren har vurderet samtlige de forhold, der har indflydelse på en videregivelse eller en serie af videregivelser af oplysninger, og på grundlag af denne vurdering yder de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger (litra h).

2.7. Uafhængige tilsynsmyndigheder (forordningens kapitel VI)

Forordningens kapitel VI indeholder regler om de nationale tilsynsmyndigheders uafhængige status og deres opgaver og beføjelser.

Efter artikel 46 skal medlemsstaterne vedtage bestemmelser om, at en eller flere uafhængige offentlige myndigheder er ansvarlige for at overvåge an-

vendelsen af forordningen (stk. 1). Enhver tilsynsmyndighed skal bidrage til en ensartet anvendelse af forordningen i hele Unionen, og tilsynsmyndighederne skal i den forbindelse samarbejde i overensstemmelse med reglerne herom i forordningen (stk. 1a).

I forhold til de tilsvarende regler i det gældende databeskyttelsesdirektiv opstiller kapitlet en række nye og uddybede krav til de nationale tilsynsmyndigheders organisering og uafhængighed. Det følger således bl.a. udtrykkeligt af forslaget, at medlemmer af tilsynsmyndigheden ved udøvelsen af deres opgaver hverken må søge eller modtage instrukser fra andre (artikel 47, stk. 1-2). Ligeledes fremgår det af en præambelbetragtning, at medlemmer af tilsynsmyndigheden både under og efter embedsperiodens ophør skal udvise tilbageholdenhed med hensyn til at påtage sig visse hverv eller at acceptere visse fordele (betragtning nr. 95). Der stilles endvidere krav om, at hver medlemsstat skal sikre, at tilsynsmyndigheden råder over tilstrækkelige menneskelige, tekniske og økonomiske ressourcer samt lokaler og infrastrukturer til effektivt at udføre sine opgaver og udøve sine beføjelser (artikel 47, stk. 5). Endelig skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndigheden har sit eget personale og er underlagt finansiel kontrol, som ikke påvirker dens uafhængighed, ligesom de skal sikre, at tilsynsmyndigheden fører særskilt årsregnskab, som skal offentliggøres, og som kan være en del af det årlige statsbudget (artikel 47, stk. 6-7).

Ifølge forslagets artikel 48 skal medlemsstaterne vedtage bestemmelser om, at medlemmer af tilsynsmyndigheden udpeges af parlamentet, regeringen eller statsoverhovedet i den pågældende medlemsstat eller af et uafhængigt organ, som er overladt denne opgave i henhold til medlemsstatens lovgivning (stk 1). Medlemmerne af tilsynsmyndigheden skal have tilstrækkelige kvalifikationer, erfaringer og kompetence til at varetage opgaven (stk. 2).

I forhold til tilsynsmyndighedernes organisering og opgaver følger det af forslagets artikel 49, at hver medlemsstat ved lov bl.a. skal fastsætte regler om tilsynsmyndighedens oprettelse, de kvalifikationer, der er nødvendige for at udøve hvervet som medlem af tilsynsmyndigheden, reglerne og procedurerne for udnævnelsen af medlemmerne af tilsynsmyndigheden, regler om varigheden af en embedsperiode, som dog ikke må være under 4 år, regler om betingelser vedrørende de pligter, som påhviler tilsynsmyndighedens medlemmer og personale, bl.a. forbud mod handlinger og stillinger, som er uforenelige med deres hverv i tilsynsmyndigheden (artikel 49, stk. 1).

Efter artikel 49, stk. 2, har tilsynsmyndighedens medlemmer og personale såvel under embeds- og ansættelsesperioden som efter dens ophør tavshedspligt i overensstemmelse med EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, for så vidt angår alle fortrolige oplysninger, der er kommet til deres kendskab under udøvelsen af deres opgaver og beføjelser.

Udgangspunktet er efter artikel 51, stk. 1, at en tilsynsmyndighed er ansvarlig for tilsyn med behandling af personoplysninger, som finder sted i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registeransvarligs eller registerførers virksomhed på myndighedens medlemsstats eget territorium, og som udgangspunkt er den kompetente tilsynsmyndighed, jf. artikel 51, stk. 1a, til at udføre de opgaver og beføjelser, som den har fået tillagt i henhold til forordningen, på dens egen medlemsstats territorium.

Som en nyskabelse lægges der i artikel 51, stk. 1b, (efter forslaget nuværende affattelse) op til, at der i visse tilfælde skal være én tilsynsmyndighed, som er kompetent i hele EU. Der lægges op til, at visse beføjelser skal tildeles en såkaldt "lead authority", som således skal være ene-kompetent i hele EU.

Det er på nuværende tidspunkt lagt op til en række forskellige mulige modeller for, hvilke kompetencer der skal tillægges "lead authority", jf. nedenfor. (Se endvidere nærmere om "lead authority" nedenfor under kapitel VII).

Bestemmelserne om en "lead authority" skal ifølge artikel 51, stk. 1c, ikke finde anvendelse over for offentlige myndigheder eller organer.

Tilsynsmyndigheder har efter artikel 51, stk. 3, ikke kompetence til at føre tilsyn med behandlinger af personoplysninger, som domstole foretager som led i deres retspleje.

Ifølge forslagets artikel 52 tillægges tilsynsmyndigheden en række opgaver. Tilsynsmyndigheden vil bl.a. skulle kontrollere og håndhæve anvendelse af forordningen, fremme kendskabet til risici, regler, garantier og rettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger, oplyse parlament, regering og andre politiske institutioner om forhold, som relaterer sig til persondatabeskyttelse, oplyse de registrerede om deres rettigheder i henhold til forordningen, behandle klager fra registrerede og fra organer, organisationer og sammenslutninger, samarbejde med andre tilsynsmyndigheder, gennemføre undersøgelser på eget initiativ eller på grundlag af

information modtaget fra andre tilsyn eller myndigheder og overvåge relevant udvikling (stk. 1).

Efter artikel 52, stk. 5, skal tilsynsmyndighedens udøvelse af opgaver være uden omkostninger for den registrerede og databeskyttelsesansvarlige.

Herudover indeholder forslaget i artikel 53 en bestemmelse om, at medlemsstaterne ved lov skal tildele tilsynsmyndigheden en række beføjelser. Udgangspunktet er, at disse beføjelser skal udøves af en tilsynsmyndighed på dens eget territorium.

Tilsynsbeføjelser er beskrevet i artikel 53, stk. 1. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndighederne skal kunne anmode den registeransvarlige eller registerføreren om at give alle informationer, som er nødvendige for, at tilsynsmyndigheden kan udøve sine opgaver (litra a), foretage databeskyttelsesrevisioner (litra aa), give den registeransvarlige eller registerføreren påbud om at imødekomme den registreredes anmodning om at udøve de rettigheder, der er omfattet af forordningen (litra b), og at underrette den registeransvarlige eller registerføreren om en påstået overtrædelse af forordningen og i givet fald give den registeransvarlige eller registerføreren påbud om at afhjælpe en sådan overtrædelse (litra d).

Det bemærkes, at disse beføjelser ifølge forslaget, som det ser ud på nuværende tidspunkt, ikke skal kunne tillægges "lead authority", jf. nedenfor under kapitel VII.

Undersøgelserbeføjelser er beskrevet i artikel 53, stk. 1a. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndighederne fra den registeransvarlige eller registerføreren skal have indsigt i alle personoplysninger, som er nødvendige for at udøve myndighedens opgaver (artikel 53, stk. 1a, litra a), og få adgang til alle den registeransvarliges eller registerførerens lokaler, herunder databehandlingsudstyr og –midler (artikel 53, stk. 1a, litra b).

Det bemærkes, at disse beføjelser ifølge forslaget, som det ser ud på nuværende tidspunkt, ikke skal tillægges "lead authority" jf. nedenfor under kapitel VII.

Korrigerende beføjelser er beskrevet i artikel 53, stk. 1b. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndighederne skal kunne udstede en advarsel til en registeransvarlig eller en registerfører om, at en påtænkt behandling formentlig vil overtræde bestemmelser i forordningen (litra a), og udstede en reprimande

til en registeransvarlig eller en registerfører, når en behandling har været i strid med bestemmelser i forordningen (artikel 53, stk. 1b, litra b). Dertil kan tilsynsmyndigheden påbyde den registeransvarlige eller registerføreren at bringe en ulovlig behandling i overensstemmelse med forordningen, og hvis det er hensigtsmæssigt på en bestemt måde og inden for en bestemt tidsfrist, bl.a. ved at påbyde berigtigelse, begrænsning eller sletning af oplysninger i overensstemmelse med artikel 16, 17a og 17 og med en meddelelse af dette til modtagere af oplysninger, jf. artikel 17, stk. 2a og artikel 17b (artikel 53, stk. 1b, litra d). Tilsynsmyndigheden kan endvidere midlertidigt eller definitivt begrænse en behandling (litra e), suspendere videregivelsen af oplysninger til et tredjeland eller en international organisation (artikel 53, stk. 1b, litra f) eller udstede en administrativ bøde i overensstemmelse med artikel 79 og 79a (artikel 53, stk. 1b, litra g).

Det bemærkes, at disse beføjelser ifølge forslaget, som det ser ud på nuværende tidspunkt, i visse tilfælde skal tillægges "lead authority" jf. nedenfor under kapitel VII.

Autorisationsbeføjelser er beskrevet i artikel 53, stk. 1c. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndighederne skal kunne godkende sådanne kontraktklausuler, som der henvises til i artikel 34 og artikel 42, stk. 2, litra c (standardklausuler om videregivelse vedtaget af en tilsynsmyndighed) og d (kontraktklausuler om videregivelse godkendt af en tilsynsmyndighed) (artikel 53, stk. 1c, litra a) og godkende bindende virksomhedsregler, jf. artikel 43 (artikel 53, stk. 1c, litra b).

Det bemærkes, at disse beføjelser ifølge forslaget, som det ser ud på nuværende tidspunkt, skal tillægges "lead authority" jf. nedenfor under kapitel VII.

2.8. Samarbejde og sammenhæng (forordningens kapitel VII)

Forordningens kapitel VII indeholder bl.a. regler om "lead authority", samarbejde mellem tilsynsmyndighederne, samt regler om en såkaldt "sammenhængsmekanisme", som skal sikre en ensartet anvendelse af forordningen, og regler om Det Europæiske Databeskyttelsesråd.

Det bemærkes, at særligt affattelsen af disse bestemmelser er under løbende udvikling. I det følgende beskrives bestemmelserne, som de er formuleret i det seneste arbejdsgruppedokument fra formandskabet.

Som en væsentlig nyskabelse i forhold til de gældende regler om tilsynsmyndighedernes kompetence foreslås der i artikel 54a særlige regler om et såkaldt one-stop-shop princip, som indebærer, at én tilsynsmyndighed i visse grænseoverskridende sager skal være kompetent tilsynsmyndighed i hele EU (herefter "lead authority").

Dette indebærer, at det alene vil være tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den registeransvarliges hovedvirksomhed er etableret jf. artikel 4, nr. 13, der vil være kompetent til at udøve tilsynsbeføjelser efter artikel 53 i visse tilfælde, uanset at der behandles personoplysninger om registrerede bosat i andre medlemsstater.

Udgangspunktet er, at en tilsynsmyndighed er kompetent på dens egen medlemsstats område, jf. artikel 51 ovenfor. Artikel 54a om "lead authority" er en undtagelse hertil.

Det følger af artikel 54a, stk. 1, at i de tilfælde, hvor personoplysninger behandles i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registeransvarlig eller registerførerens virksomhed i Unionen, og den registeransvarlige eller registerføreren er etableret i mere end én medlemsstat skal tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende agere som "lead authority" i forhold til den registeransvarlige eller registerførerens behandlingsaktiviteter i alle de medlemsstater, som er påvirket af behandlingen.

Af artikel 54a, stk. 1a, følger endvidere, at i tilfælde, hvor personoplysninger behandles i forbindelse med aktiviteter, der gennemføres af en registeransvarlig eller registerførerens virksomhed i Unionen, og hvor den registeransvarlige eller registerføreren alene er etableret i én medlemsstat, men hvor behandlingen alvorligt berører registrerede i mere end én medlemsstat eller den frie bevægelighed af personoplysninger inden for Unionen, skal én tilsynsmyndighed agere som "lead authority".

I forslaget artikel 54b er fremført, at bestemmelserne i stk. 1 og 1a om en "lead authority" ikke skal finde anvendelse i tilfælde, hvor behandlingen alene relaterer sig til én medlemsstat. Også denne bestemmelse foreligger der dog flere udkast til i det nuværende udkast.

I de tilfælde, hvor en tilsynsmyndighed i en medlemsstat skal agere som "lead authority", er denne myndighed enekompetent til at udøve visse beføjelser, jf. artikel 51, stk. 1b ovenfor.

Det er på nuværende tidspunkt ikke endelig afgjort, hvilke beføjelser der skal tillægges "lead authority". Der er således endnu ikke opnået enighed om, hvorvidt "lead authority" alene skal tildeles autorisationsbeføjelser (artikel 53, stk. 1c, som er beskrevet ovenfor) eller om "lead authority" tillige skal tildeles korrigerende beføjelser, herunder beføjelsen til at påbyde den registeransvarlige eller registerføreren at bringe en ulovlig behandling i overensstemmelse med forordningen (artikel 53, stk. 1b, litra d, som er beskrevet ovenfor) samt beføjelser til midlertidigt eller definitivt begrænse en behandling (artikel 53, stk. 1b, litra e), suspendere videregivelsen af oplysninger til et tredjeland eller en international organisation (artikel 53, stk. 1b, litra f) eller udstede en administrativ bøde i overensstemmelse med artikel 79 og 79a (artikel 53, stk. 1b, litra g).

Det følger af artikel 54a, stk. 2, at i de tilfælde, hvor der er udpeget en "lead authority", skal denne myndighed være det eneste kontaktpunkt for registeransvarlige og registerførere.

Ifølge artikel 54a, stk. 6, skal enhver registeransvarlig eller registerfører kunne anmode tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor de anser deres hovedvirksomhed for at være beliggende, om en bekræftelse på, at denne tilsynsmyndighed er "lead authority". Myndigheden skal meddele dette til de øvrige tilsynsmyndigheder. I de tilfælde, hvor de berørte tilsynsmyndigheder er uenige om, hvem der er "lead authority", skal det være muligt for enhver af de berørte tilsynsmyndigheder at høre Det Europæiske Databeskyttelsesråd, som skal komme med en udtalelse om dette spørgsmål (artikel 54a, stk. 7).

En "lead authority" skal efter artikel 54b, stk. 1, samarbejde med tilsynsmyndighederne i de andre berørte medlemsstater i et forsøg på et opnå enighed om en foreslået afgørelse. Det fremgår således af artikel 54b, stk. 2, at når en "lead authority" forbereder og udarbejder en afgørelse, skal den dele al relevant information med tilsynsmyndighederne i de andre berørte medlemsstater (litra a). Endvidere skal "lead authority" rundsende et udkast til afgørelse til tilsynsmyndigheden i de berørte medlemsstater (litra b) og skal herefter tage størst muligt hensyn til de synspunkter, som disse tilsynsmyndigheder har i sagen (litra c).

Såfremt en tilsynsmyndighed modtager en klage, som den ikke er kompetent til at behandle, da den ikke er "lead authority", har denne tilsynsmyndighed efter artikel 54b, stk. 3, mulighed for at udarbejde et udkast til afgørelse, som den sender til "lead authority", som herefter skal følge proce-

duren i artikel 54b, stk. 2, herunder sende udkastet til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater. Reagerer "lead authority" ikke inden for to uger på et udkast, som den har modtaget fra en tilsynsmyndighed, som har modtaget en klage, kan denne myndighed iværksætte sammenhængsmekanismen, som er reguleret i artikel 57 (artikel 54a, stk. 5)

Ifølge artikel 54b, stk. 4, kan en tilsynsmyndighed, som ikke er enig i et udkast, som er rundsendt efter stk. 2 og 3, iværksætte sammenhængsmekanismen.

I hastende tilfælde kan en tilsynsmyndighed, som ikke er "lead authority", vedtage en foreløbig foranstaltning, som skal være gældende på dens egen medlemsstats territorium. Tilsynsmyndigheden skal i disse tilfælde uden forsinkelse – med angivelse af uddybende begrundelse om baggrunden for vedtagelsen – meddele foranstaltningen til Det Europæiske Databeskyttelsesråd i overensstemmelse med sammenhængsmekanismen, som er beskrevet i artikel 57 (artikel 54a, stk. 6).

Det følger af artikel 54c, stk. 1, at det er "lead authority", der skal underrette den registeransvarlige eller registerføreren om de afgørelser, som den træffer. Tilsynsmyndigheden, som har modtaget en klage, skal underrette klageren om den afgørelse, som "lead authority" har truffet (artikel 54c, stk. 2).

Ifølge bestemmelsen i artikel 54c, stk. 3, skal alle bindende afgørelser, som vedtages af "lead authority" i overensstemmelse med betingelserne i kapitel VII, være bindende i alle medlemsstater.

Artikel 54c, stk. 4 og 5, indeholder formelle regler om, at der skal være adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser fra "lead authority".

Ud over det samarbejde, som tilsynsmyndigheder har i forbindelse med, at der udpeges en "lead authority", indeholder forslaget artikel 55 regler om gensidig bistand. Det følger således af forslaget, at tilsynsmyndighederne udveksler oplysninger og yder hinanden gensidig bistand med henblik på at gennemføre og anvende forordningen på en ensartet måde og træffe foranstaltninger med henblik på et effektivt samarbejde med hinanden. Det gensidige samarbejde skal bl.a. omfatte anmodning om oplysninger og tilsynsforanstaltninger, som f.eks. anmodning om gennemførelse af forudgående godkendelse, høring og inspektioner (artikel 55, stk. 1).

Det følger endvidere af forslaget, at hver tilsynsmyndighed skal træffe alle foranstaltninger, som er nødvendige for at besvare anmodninger fra en anden tilsynsmyndighed uden forsinkelse og senest en måned efter modtagelsen af anmodningen. Efter forslaget kan sådanne foranstaltninger bl.a. omfatte videregivelse af relevante oplysninger om undersøgelsen eller håndhævelsesforanstaltninger, der har til formål at suspendere eller forbyde behandling, der er i strid med forslaget (artikel 55, stk. 2).

Herudover fastsættes det bl.a. i forslagets artikel 55, stk. 4, at en tilsynsmyndighed, der modtager en anmodning om bistand, ikke kan afvise at imødekomme denne, medmindre den ikke har kompetence i forbindelse med anmodningen eller i forbindelse med de foranstaltninger, som skal ivær sættes, eller hvis imødekommelse af anmodningen er uforenelig med bestemmelserne i forslaget, EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning.

Den tilsynsmyndighed, som har modtaget en anmodning om gensidig bistand, skal efter artikel 55, stk. 5, underrette den anmodende myndighed om bl.a. resultatet af undersøgelserne.

I de tilfælde, at den anmodende myndighed ikke får den information, som den er berettiget til, kan den efter artikel 55, stk. 8, vedtage en foreløbig foranstaltning, som skal være gældende på dens egen medlemsstats territorium, og forelægge sagen for Det Europæiske Databeskyttelsesråd og Kommissionen i overensstemmelse med sammenhængsmekanismen i artikel 57.

Som en yderligere nyskabelse indeholder forslaget i artikel 56 udtrykkelige regler om, at tilsynsmyndigheder, hvor det er hensigtsmæssigt, kan udføre fælles aktiviteter, der bl.a. kan omfatte fælles undersøgelsesopgaver og fælles håndhævelsesforanstaltninger (artikel 56, stk. 1). Endvidere indeholder forslaget regler om, at når en registeransvarlig, der er etableret i flere medlemsstater eller registrerede i flere medlemsstater sandsynligvis berøres mærkbart af en behandling, har tilsynsmyndigheden i hver af disse medlemsstater ret til at deltage i fælles undersøgelsesopgaver eller fælles aktiviteter. Den kompetente tilsynsmyndighed skal i disse tilfælde indbyde tilsynsmyndigheden i hver af de berørte medlemsstater til at deltage i de respektive fælles undersøgelsesopgaver eller fælles aktiviteter og skal straks besvare en tilsynsmyndigheds anmodning om deltagelse i aktiviteterne (artikel 56, stk. 2).

Forslaget indeholder også regler om, at den såkaldte værtstilsynsmyndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og med den udsendende tilsynsmyndigheds godkendelse kan delegerede beføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser, til den udsendende tilsynsmyndigheds medlemmer eller medarbejdere, som deltager i fælles aktiviteter. For så vidt værtstilsynsmyndighedens lovgivning giver mulighed herfor, kan værtsmyndigheden endvidere tillade, at den udsendende tilsynsmyndigheds medlemmer eller medarbejdere udøver deres forvaltningsbeføjelser i overensstemmelse med den udsendende tilsynsmyndigheds lovgivning. Efter forslaget må sådanne forvaltningsbeføjelser kun udøves under vejledning og under tilstedeværelse af værtstilsynsmyndighedens medlemmer eller medarbejdere (artikel 56, stk. 3).

I den nuværende affatning er der i artikel 56, stk. 3a-3c, fastsat nærmere regler om erstatningsansvar i forbindelse med fælles aktiviteter.

Som en anden væsentlig nyskabelse indeholder kapitlet regler om den nævnte ”sammenhængsmekanisme”. Denne mekanisme har til formål at sikre, at tilsynsmyndighederne anvender forordningens regler på en ensartet og sammenhængende måde. Samlet set fremstår mekanismen som en væsentlig udbygning af det gældende databeskyttelsesdirektivs regler om samarbejde mellem tilsynsmyndighederne.

Mekanismen er forankret i Det Europæiske Databeskyttelsesråd, der er et nyt organ, der efter forslaget skal oprettes til formålet, jf. nærmere herom nedenfor.

Efter forslagets artikel 57, stk. 2, skal en tilsynsmyndighed, som agter at vedtage en foranstaltning, som skal have retsvirkninger, forelægge udkastet til foranstaltning for Det Europæiske Databeskyttelsesråd. De foranstaltninger, som skal forelægges for Det Europæiske Databeskyttelsesråd, er foranstaltninger, som har til formål at vedtage en liste over de tilfælde, hvor der skal udarbejdes en konsekvensanalyse, jf. artikel 33, stk. 2b (litra c) og foranstaltninger, der vedrører spørgsmål efter artikel 38, stk. 2b, om, hvorvidt vedtagelse eller ændring af en adfærdskodeks, som skal være gældende i flere lande, er i overensstemmelse med forordningen (litra ca). Endvidere skal foranstaltninger, der har til formål at godkende kriterier for akkreditering af organer, jf. artikel 38a, stk. 3, eller artikel 39a, stk. 3, igennem sammenhængsmekanismen (litra cb), ligesom foranstaltninger, der har til formål at godkende standardbestemmelser om databeskyttelse som omhandlet i artikel 42, stk. 2, litra c (litra d). Dertil skal foranstaltning-

ger, der har til formål at godkende kontraktbestemmelser som omhandlet i artikel 42, stk. 2, litra d (litra e) og foranstaltninger, som har til formål at godkende bindende virksomhedsregler som omhandlet i artikel 43 (litra f) igennem sammenhængsmekanismen forud for vedtagelse. Såfremt den kompetente myndighed ikke opfylder sin forpligtelse i henhold til artikel 57, stk. 2, forpligtelsen til at yde gensidig bistand, jf. artikel 55, eller forpligtelsen til at deltage i fælles aktiviteter, jf. artikel 56, kan enhver tilsynsmyndighed i en berørt medlemsstat, Det Europæiske Databeskyttelsesråd eller Kommissionen anmode om, at en sag skal meddeles Det Europæiske Databeskyttelsesråd (artikel 57, stk. 3).

Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal efter artikel 58, stk. 7, komme med en udtalelse om sagens genstand i de tilfælde en sag er omfattet af sammenhængsmekanismen. Udtalelsen skal udstedes inden for en måned. Såfremt Det Europæiske Databeskyttelsesråd ikke kommer med en udtalelse inden for den i stk. 7 angivne frist, kan den tilsynsmyndighed, som har iværksat sammenhængsmekanismen, vedtage foranstaltningsudkastet (artikel 58, stk. 7a). Den tilsynsmyndighed, som har iværksat sammenhængsmekanismen, skal tage størst muligt hensyn til udtalelsen fra Det Europæiske Databeskyttelsesråd. I de tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden ikke agter at følge en udtalelse fra Det Europæiske Databeskyttelsesråd, skal den inden for to uger meddele formanden for Rådet dette sammen med begrundelsen for, at udtalelsen ikke følges (artikel 58, stk. 8 og 9). Inden for en måned efter at have modtaget denne meddelelse fra tilsynsmyndigheden kan Det Europæiske Databeskyttelsesråd med 2/3 flertal vedtage en ny udtalelse om sagens genstand. Ønsker tilsynsmyndigheden fortsat ikke at følge udtalelsen, skal den meddele Det Europæiske Databeskyttelsesråd dette samt begrundelsen herfor inden for 10 dage (artikel 58, stk. 10-11).

Som en undtagelse kan en tilsynsmyndighed efter artikel 61 i hastende tilfælde træffe en foreløbig foranstaltning med en specifik gyldighedsperiode uden at forelægge dette for Det Europæiske Databeskyttelsesråd gennem sammenhængsmekanismen, hvis vedtagelse er nødvendig for at beskytte den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Tilsynsmyndigheden skal i disse tilfælde uden forsinkelse underrette Det Europæiske Databeskyttelsesråd herom, samt begrundelsen for vedtagelse. Tilsynsmyndigheden kan anmode om, at Det Europæiske Databeskyttelsesråd kommer med en hastende udtalelse i de tilfælde, hvor det haster at træffe en endelig foranstaltning (artikel 61, stk. 2).

I artikel 61, stk. 3 og 4, er fastsat yderligere bestemmelser om anvendelse af en hasteprocedure.

Efter artikel 62, stk.1, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter med et generelt anvendelsesområde for at sikre en korrekt og ensartet anvendelse af forordningen (litra a) og for at angive ordningerne for elektronisk udveksling af oplysninger imellem tilsynsmyndigheder og mellem tilsynsmyndigheder og Det Europæiske Databeskyttelsesråd (litra b). Disse gennemførelsesretsakter skal vedtages i henhold til proceduren i artikel 87, stk. 2.

I behørigt begrundede tilfælde af særlig hastende karakter vedrørende den registreredes interesser omhandlet i artikel 62, stk. 1, litra a, kan Kommissionen ifølge artikel 62, stk. 2, omgående vedtage gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med den procedure, som er omhandlet i artikel 87, stk. 3. Disse retsakter skal gælde i en periode på højst 12 måneder.

I artikel 64 fastsættes de nærmere regler for oprettelsen af Det Europæiske Databeskyttelsesråd. Efter forslaget skal Databeskyttelsesrådet sammensættes af direktøren for tilsynsmyndigheden i hver medlemsstat og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (artikel 64, stk. 2). Herudover har Kommissionen ret til at deltage i Det Europæiske Databeskyttelsesråds aktiviteter og møder, dog uden at have stemmerettigheder (artikel 64, stk. 4).

Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal efter artikel 65 udøve sine opgaver uafhængigt. Rådet har efter artikel 66 til opgave at arbejde for, at forordningen anvendes på en ensartet måde. I den forbindelse skal rådet bl.a. rådgive Kommissionen om ethvert spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger i EU og undersøge ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af forordningen og arbejde for at fremme samarbejde og en effektiv udveksling af information mellem tilsynsmyndighederne. Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal herudover bl.a. udarbejde retningslinjer for tilsynsmyndighederne angående anvendelse af korrigerende beføjelser samt udmåling af bøder, ligesom Rådet skal opfordre til udarbejdelsen af adfærdskodekser og give Kommissionen en udtalelse om beskyttelsesniveauet i tredjelande eller internationale organisationer (artikel 66, stk. 1).

Efter artikel 67 skal Rådet udarbejde en årlig rapport som spørgsmål om databeskyttelse i Den Europæiske Union.

Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal efter artikel 68 som udgangspunkt tage beslutninger ved simpelt flertal. Rådet fastsætter sin egen forretningsorden og skal efter artikel 69 vælge en formand og to næstformænd blandt sine medlemmer. Efter artikel 70 skal formanden indkalde til møder og sikre Rådets rettidige opgavevaretagelse. Efter artikel 71 skal Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse forestå driften af Databeskyttelsesrådets sekretariat. Sekretariatet skal yde analytisk, administrativ og logistisk støtte til rådet under formandens ledelse.

Efter artikel 72 er drøftelser i Det Europæiske Databeskyttelsesråd fortrolige.

2.9. Klageadgang, ansvar og sanktioner (forordningens kapitel VIII)

Det bemærkes, at dette kapitel, ligesom bestemmelserne om one-stop-shop princippet i kapitel VII er under løbende udvikling. I det følgende beskrives bestemmelserne, som de er formuleret i det seneste arbejdsgruppedokument fra formandskabet.

Forslagets artikel 73, stk. 1, indeholder en bestemmelse om, at den registrerede har ret til at indgive klage til tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende (dvs. til "lead authority") eller i den medlemsstat, hvor den pågældende bor, hvis den registrerede finder, at behandlingen af den pågældendes personoplysninger ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen.

Den tilsynsmyndighed, som har modtaget en klage, skal ikke anvende nogen korrigerende beføjelser, som er nævnt i artikel 53, stk. 1b, hvis en mulig overtrædelse af de samme rettigheder forårsaget af den samme behandling allerede prøves ved en domstol, jf. artikel 74, for så vidt den registrerede også er part i sagen, som føres ved domstolen (artikel 73, stk. 1a).

Når en tilsynsmyndighed modtager en klage, som myndigheden ikke er kompetent til at behandle, skal myndigheden videresende klagen til den kompetente myndighed (artikel 73, stk. 4). Den tilsynsmyndighed, som har modtaget en klage, skal efter artikel 73, stk. 5, orientere klageren om sagens behandling samt afgørelsen i sagen. Såfremt den kompetente tilsynsmyndighed finder, at en klage er grundløs, skal myndigheden underrette klageren herom, oplyse om grundene for afvisning af klagen og muligheden for domstolsprøvelse efter artikel 74.

Det følger af artikel 74, stk. 1, at enhver fysisk eller juridisk person har ret til domstolsprøvelse af afgørelser, der er truffet af en tilsynsmyndighed vedrørende den pågældende. Dertil følger det af artikel 74, stk. 2, at den registrerede skal have ret til et retsmiddel i de tilfælde, hvor en tilsynsmyndighed vælger ikke at behandle en klage, afviser en klage helt eller delvist, eller ikke inden for tre måneder – eller en kortere periode, som er fastsat i national lovgivning – underretter den registrerede om forløbet eller resultatet af en klage.

En sag mod en tilsynsmyndigheds afgørelse skal efter artikel 74, stk. 3, anlægges ved domstolen i den medlemsstat, hvor tilsynsmyndigheden er etableret og i overensstemmelse med de regler, der gælder i den pågældende medlemsstat.

Herudover følger det af artikel 75, stk. 1, at registrerede skal have mulighed for domstolsprøvelse, hvis de finder, at deres rettigheder i henhold til forordningen er blevet krænket som følge af behandlingen af personoplysninger i strid med forordningen. En sag mod en registeransvarlig eller en registerfører skal ifølge artikel 75, stk. 2, anlægges ved domstolen i den medlemsstat, hvor den registeransvarlige eller registerføreren er etableret i overensstemmelse med de regler, der gælder i den pågældende medlemsstat. Alternativt kan en sådan sag også anlægges ved domstolen i den medlemsstat, hvor den registrerede har sit sædvanlige opholdssted, medmindre den registeransvarlige er en offentlig myndighed, der udøver offentligretlige beføjelser.

Artikel 76, stk. 1, indeholder en bestemmelse om, at den registrerede skal have ret til at overlade retten til på den registreredes vegne at indgive en klage, at indbringe en afgørelse fra en tilsynsmyndighed for domstolene samt at føre en sag mod en registeransvarlig eller en registerfører til et organ, en organisation eller sammenslutning, som er oprettet i henhold til lovgivningen i den pågældende medlemsstat, og hvis formål bl.a. er at beskytte registreredes rettigheder og frihedsrettigheder i forbindelse med beskyttelse af personoplysninger

De samme organisationer mv. har efter artikel 76, stk. 1a, ret til – uafhængigt af en klage fra en registreret – at indgive klage til en tilsynsmyndighed, hvis de vurderer, at et brud på persondatasikkerheden omfattet af artikel 32, stk. 2, har fundet sted (brud på persondatasikkerheden, som alvorligt påvirker den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder).

Forslaget tillægger således enhver organisation – uanset dennes størrelse og medlemskreds – en ret til at indgive klage til enhver tilsynsmyndighed, alene på baggrund af organisationens vurdering af, at der har fundet et brud på persondatasikkerheden sted.

I de tilfælde, hvor en domstol i forbindelse med en domstolsprøvelse har rimelige grunde til at tro, at en sag vedrørende den samme behandling finder sted ved en domstol i en anden medlemsstat, skal den efter artikel 76a, stk. 1, kontakte domstolen i den anden medlemsstat for at få dette bekræftet. Såfremt en mulig overtrædelse af de samme rettigheder i forbindelse med den samme behandling allerede bliver prøvet for en domstol i en anden medlemsstat, kan en domstol suspendere sin behandling af sagen, såfremt sagen i den anden medlemsstat har de samme parter (artikel 76a, stk. 2).

Forslaget indeholder i artikel 77, stk. 1, en bestemmelse om, at enhver, som har lidt skade som følge af, at en behandling, der ikke er i overensstemmelse med forordningen, har ret til erstatning for den forvoldte skade fra den registeransvarlige eller registerføreren. Ifølge artikel 77, stk. 2, skal registeransvarlige og registerførere være solidarisk ansvarlige for hele skadesbeløbet. Efter artikel 77, stk. 3, kan en registeransvarlig eller registerfører fritages helt eller delvist for erstatningsansvar, hvis den registeransvarlig eller registerføreren kan bevise, at de ikke er skyld i den begivenhed, som har medført skaden.

Som en væsentlig nyskabelse indeholder kapitel VIII udførlige regler om, at de nationale tilsynsmyndigheder har beføjelse til at anvende administrative bøder.

Det følger af artikel 79, stk. 1, at enhver kompetent tilsynsmyndighed skal være bemyndiget til at udstede administrative bøder for overtrædelse af forordningen. De administrative bøder skal – afhængig af de konkrete omstændigheder – udstedes i tillæg til eller i stedet for en foranstaltning, som er nævnt i artikel 53.

Ifølge artikel 79, stk. 2, skal den administrative bøde i hvert enkelt tilfælde være effektiv, proportional og afskrækkende. Derudover indeholder artikel 79, stk. 2a, en omfangsrig liste – der dog ikke er udtømmende – over hensyn, som en tilsynsmyndighed skal inddrage i forbindelse med fastlæggelse af, om der skal pålægges en bøde og i givet fald, hvor stor denne bøde skal være. Tilsynsmyndigheden skal inddrage overtrædelses karakter,

grovhed og varighed under hensyntagen til behandlingens karakter, omfang og formål (litra a), overtrædelsens forsætlige eller uagtsomme karakter (litra b), antallet af registrerede, som er berørt af overtrædelsen og graden af den skade de har lidt (litra c), hvilke foranstaltninger den registeransvarlige eller registerføreren har taget for at afhjælpe den skade, som den registrerede har lidt (litra d), graden af den registeransvarliges og registerførerens ansvar under hensyntagen til tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som er gennemført, jf. artikel 23 og 30 (om behandlingssikkerhed) (litra e) og om den registeransvarlige eller registerføreren tidligere har overtrådt forordningen (litra f). Herudover skal det inddrages, om der direkte eller indirekte er opnået økonomiske fordele på grund af overtrædelsen, eller om økonomiske tab er blevet forhindret (litra g), måden overtrædelsen kom til tilsynsmyndigheds kendskab, herunder især om – og i hvilket omfang – den registeransvarlige eller registerføreren har anmeldt bruddet (litra h), overholdelse af foranstaltninger, som er nævnt i artikel 53, stk. 1, litra b og c og stk. 1b, litra a, d, e og f (om tilsynsmyndighed beføjelser, herunder muligheden for at give påbud og forbud) (litra i) og overholdelse af godkendte adfærdskodekser, jf. artikel 38, eller certificeringsmærkninger, jf. artikel 39 (litra i). Tilsynsmyndigheden skal herudover inddrage alle andre skærpende eller formildende forhold i den konkrete sag (litra m).

Det følger af artikel 79, stk. 2b, at såfremt tilsynsmyndigheden ved overvejelse af disse hensyn kommer frem til, at overtrædelsen er af mindre alvorlig karakter, kan den vælge at give en reprimande, jf. artikel 53, stk. 1b, litra b.

Enhver medlemsstat kan efter artikel 79, stk. 3b, fastsætte regler om, hvorvidt offentlige myndigheder kan idømmes administrative bøder, og i hvilket omfang dette i givet fald kan ske.

Tilsynsmyndighedens udøvelse af beføjelsen til at udstede administrative bøder efter artikel 79, skal efter artikel 79, stk. 4, være underlagt passende proceduremæssige garantier i overensstemmelse med EU-lovgivning og medlemsstatslovgivning, herunder effektiv klageadgang og en retfærdig rettergang.

Ifølge artikel 79a skal administrative bøder pålægges ud fra en niveaumæssig graduering fastsat efter karakteren af de overtrædelser, der er begået. Det er i artikel 79a udtømmende opregnet de bestemmelser, hvor en overtrædelse kan medføre en administrativ bøde.

Der er lagt op til, at der på hvert niveau skal henvises til et maksimumbeløb, og at der for så vidt angår koncerner skal henvises til en procentsats af virksomhedens totale årlige globale omsætning baseret på det forudgående regnskabsår, jf. artikel 79a, stk. 1, 2 og 3. Der er på nuværende tidspunkt ikke taget stilling til, hvor høje disse beløb eller procentsatser skal være.

Første niveau indebærer, jf. artikel 79a, stk. 1, at tilsynsmyndigheden kan pålægge en bøde i de tilfælde, hvor den registeransvarlige forsætligt eller uagtsomt ikke besvarer en henvendelse fra en registreret inden for den frist, som fremgår af artikel 12, stk. 2 (litra a) eller i strid med artikel 12, stk. 4, opkræver et gebyr for meddelelse af information til den registrerede (litra b). I Kommissionens forslag var foreslået, at bøderne i det første niveau skulle udgøre op til 250.000 euro, eller, hvis der drejede sig om en virksomhed op til 0,5 % af dens årlige globale omsætning.

Andet niveau indebærer, jf. artikel 79a, stk. 2, at tilsynsmyndigheden kan pålægge den registeransvarlige eller registerføreren en bøde i de tilfælde, hvor den registeransvarlige eller registerføreren forsætligt eller uagtsomt undlader at meddele den registrerede oplysninger – eller meddeler ufuldstændige oplysninger – eller ikke meddeler oplysninger rettidigt eller i en tilstrækkelig gennemsigtig form for den registrerede, jf. artikel 12, stk. 3, artikel 14 og artikel 14a (litra a), hvis den registeransvarlige eller registerføreren ikke giver den registrerede adgang til indsigt, jf. artikel 15, ikke berigtiger oplysninger, jf. artikel 16, eller ikke overholder kravene i artikel 17, 17a, 17b, 18 og 19 (litra b), hvis de registeransvarlige ikke – eller ikke i tilstrækkelig grad – fordeler ansvaret i overensstemmelse med artikel 24 (litra e), eller den registeransvarlige eller registerføreren ikke opfylder kravene om opbevaring af dokumentation, jf. artikel 28 og artikel 31, stk. 4 (litra f). I Kommissionens forslag var det foreslået, at bøderne i det andet niveau skulle udgøre op til 500.000 euro, eller hvis det drejede sig om en virksomhed op til 1 % af dens årlige globale omsætning.

Det tredje niveau indebærer efter artikel 79a, stk. 3, at tilsynsmyndigheden kan pålægge den registeransvarlige eller registerføreren en bøde i de tilfælde, hvor den registeransvarlige eller registerføreren forsætligt eller uagtsomt behandler personoplysninger uden at have et lovligt behandlingsgrundlag eller ikke overholder betingelserne om samtykke i artikel 6, 7, 8 og 9 (litra a), ikke overholder betingelserne i forhold til profilering i artikel 20 (litra d), ikke gennemfører tilstrækkelige foranstaltninger eller ikke er i stand til at demonstrere overholdelse af artikel 22 og 30 (litra e), ikke udpeger en repræsentant, jf. artikel 25 (litra f) eller behandler eller gi-

ver instrukser om behandling i strid med artikel 26 (litra g). Dertil kan tilsynsmyndigheden pålægge en bøde, hvis den registeransvarlige eller registerføreren forsætligt eller uagtsomt ikke meddeler et brud på datasikkerheden til tilsynsmyndigheden, eller hvis de pågældende ikke rettidigt eller fuldstændigt anmelder et brud til tilsynsmyndigheden eller underretter den registrerede i overensstemmelse med artikel 31 og 32 (litra h), eller hvis den registeransvarlige eller registerføreren ikke udarbejder en konsekvensanalyse, når dette er påkrævet, jf. artikel 33, eller behandler oplysninger uden forudgående høring af tilsynsmyndigheden i strid med artikel 34, stk. 1 (litra i). Desuden kan den registeransvarlige eller registerføreren pålægges en bøde, hvis den pågældende forsætligt eller uagtsomt misbruger en databeskyttelsesmærkning, jf. artikel 39, eller ikke opfylder betingelserne og procedurerne, der er fastsat i artikel 38a og 39a (litra k). Endelig kan den registeransvarlige eller registerføreren pålægges en bøde, såfremt den pågældende forsætligt eller uagtsomt overfører oplysninger til et tredjeland i strid med reglerne i artikel 40 til 44 (litra l), eller hvis den pågældende ikke overholder et påbud, et midlertidigt eller definitivt forbud om behandling eller en suspendering af en videregivelse, som er givet efter artikel 53, stk. 1, eller ikke giver tilsynsmyndigheden adgang til lokaler mv. i strid med artikel 53, stk. 1b (litra m). I Kommissionens forslag var det foreslået, at bøderne i det tredje og sidste niveau skulle udgøre op til 1.000.000 euro, eller, hvis det drejede sig om en virksomhed op til 2 % af dens årlige globale omsætning.

Det følger af artikel 79a, stk. 3a, at i tilfælde, hvor en registeransvarlig eller registerfører, som forsætligt eller uagtsomt overtræder flere bestemmelser, som er angivet i artikel 79a, stk. 1, 2 og 3, skal den samlede bøde ikke overskride det beløb, som er fastsat for den groveste overtrædelse. Endvidere følger det af artikel 79a, stk. 3a, at den administrative bøde skal være højere end den økonomiske fordel, som er opnået ved overtrædelsen af reglerne. Såfremt det maksimum, som er angivet i forordningen, ikke er tilstrækkeligt til at fratage den økonomiske fordel, som er opnået, skal tilsynsmyndigheden have mulighed for at udstede en bøde, der er højere end det angivne maksimum.

Medlemsstater skal efter artikel 79b, stk. 1, i den nationale lovgivning fastlægge regler om straffe for overtrædelse af bestemmelser i forordningen, som ikke kan medføre en administrativ bøde, ligesom det skal sikres at disse gennemføres. Disse straffe skal være effektive, proportionale og afskrækkende.

2.10. Bestemmelser vedrørende specifikke databehandlingssituationer (forordningens kapitel IX)

Kapitlet indeholder en række bestemmelser om behandling af personoplysninger i særlige situationer, herunder i ansættelsesforhold og til brug for historiske, statistiske eller forskningsformål.

I artikel 80 fastslås det overordnet, at medlemsstatslovgivning skal forene retten til databeskyttelse, som følger af denne forordning, med retten til ytringsfrihed, herunder behandlingen af personoplysninger til journalistiske formål, kunstneriske formål og litterær virksomhed.

Endvidere følger det af artikel 80a, at personoplysninger i officielle dokumenter, som en offentlig myndighed eller offentligt organ har i sin besiddelse, kan videregives i overensstemmelse med EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning, som myndigheden eller organet er underlagt, for at forene retten til offentlig adgang til disse dokumenter med retten til beskyttelse af personoplysninger, som følger af forordningen.

Efter artikel 80b bestemmer medlemsstaterne, på hvilke betingelser et nationalt identifikationsnummer eller andre almene midler til identifikation kan gøres til genstand for behandling.

Der fastsættes endvidere i artikel 81 regler om behandling af personoplysninger om helbredsforhold i en række situationer.

Det fastsættes i artikel 81, stk. 1, at der under overholdelse af forordningen og i overensstemmelse med forslagets artikel 9, stk. 2, litra h, kan behandles personlige helbredsoplysninger på grundlag af EU-retten eller medlemsstatslovgivningen, som skal fastsætte tilstrækkelige og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes legitime interesser, og som er nødvendig i forbindelse med forebyggende medicin, arbejdsmedicin, medicinsk diagnose, sygepleje eller patientbehandling eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, og hvis behandlingen af disse oplysninger foretages af en erhvervsudøvende i sundhedssektoren, der i henhold til medlemsstatens lovgivning eller regler, der er fastsat af kompetente nationale organer, har tavshedspligt, eller af en anden person med tilsvarende tavshedspligt (litra a), af hensyn til folkesundheden, f.eks. beskyttelse mod alvorlige sundhedsrisici på tværs af grænserne eller sikring af høje kvalitets- og sikkerhedsstandarder for bl.a. lægemidler eller lægeudstyr (litra b) og behandling af hensyn til andre samfundsmæssige interesser på områder

som f.eks. social sikring, navnlig for at sikre kvaliteten og rentabiliteten af de procedurer, der anvendes i forbindelse med ansøgninger om ydelser og tjenester inden for sygesikringsordningen (litra c). Det følger af artikel 81, stk. 2, at behandling af personoplysninger, som er nødvendig til historiske, statistiske eller videnskabelige formål, f.eks. patientregistre, der oprettes for at forbedre diagnosticering og differentiering af lignende sygdomstyper samt forberedelse af forsøgsbehandlinger, er underlagt de betingelser og garantier, som følger af artikel 83.

Artikel 82 indeholder regler om medlemsstaternes adgang til – under overholdelse af forordningen – at vedtage specifikke bestemmelser om behandling af personoplysninger i forbindelse med ansættelsesforhold, bl.a. i forbindelse med ansættelse og ansættelseskontrakter, arbejdets ledelse, planlægning og tilrettelæggelse.

Kapitel IX indeholder endvidere bestemmelser om behandling af personoplysninger til historiske, statistiske og videnskabelige formål.

Det følger af artikel 83a, stk. 1, at behandling af personoplysninger til historiske formål i arkiver, som føres af offentlige myndigheder eller organer, ikke skal anses for at være uforenelig med de formål, som oplysningerne oprindeligt blev indsamlet til, forudsat at den registeransvarlige sikrer tilstrækkelige garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, herunder især ved at sikre, at oplysningerne ikke bliver behandlet til andre formål eller bliver anvendt i forbindelse med foranstaltninger eller afgørelser vedrørende en person, og ved at specificere betingelserne for adgang til oplysningerne. Ifølge artikel 83a, stk. 2, skal den registeransvarlige sikre, at personoplysninger, som behandles til de formål, som er nævnt i stk. 1, kun skal gøres tilgængelige for modtagere, som sikrer, at oplysningerne efterfølgende kun vil blive anvendt til historiske formål.

Det følger af artikel 83a, stk. 3, at forpligtelsen for den registeransvarlige i artikel 14a til at meddele den registrerede en række oplysninger, når personoplysninger om den registrerede indhentes fra andre, ikke skal finde anvendelse i forbindelse med behandling af personoplysninger til historiske formål, hvis meddelelsen af sådanne oplysninger er umulig eller forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder, eller hvis optegnelse eller offentliggørelse er udtrykkeligt fastlagt ved EU-lovgivning eller medlemsstatslovgivning. I så fald skal den registeransvarlige sikre de fornødne garantier.

Det følger endvidere af artikel 83a, stk. 4, at bestemmelserne om de registreredes rettigheder i artikel 15 (retten til indsigt), artikel 17 (retten til at blive glemt), artikel 17a (retten til begrænsning af behandling) og artikel 18 (retten til dataportabilitet) ikke skal finde anvendelse, når personoplysninger opbevares for en periode, som ikke overskrider den periode, som er nødvendig for behandling til de historiske formål. Det er i den forbindelse forudsat, at den registeransvarlige sikrer de fornødne garantier under hensyntagen til risikoen for de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, herunder især for at sikre, at oplysningerne ikke bruges til at træffe foranstaltninger eller afgørelser vedrørende den pågældende person.

Det følger af artikel 83b, stk. 1, at behandling af personoplysninger til statistiske formål, ikke skal anses for at være uforenelig med de formål, som oplysningerne oprindeligt blev indsamlet til, forudsat at den registeransvarlige sikrer tilstrækkelige garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, herunder især ved at sikre, at oplysningerne ikke bliver behandlet til andre formål eller bliver anvendt i forbindelse med foranstaltninger eller afgørelser vedrørende en person, eller ved anvendelse af pseudonyme data.

Af artikel 83b, stk. 2 og 3, følger tilsvarende bestemmelser, som i artikel 83a, stk. 3 og 4.

Det følger af artikel 83c, stk. 1, at der inden for rammerne af forordningen kun kan behandles personoplysninger til videnskabelige formål, hvis disse formål ikke kan opfyldes ved at anvende oplysninger, som ikke længere tillader, at den registrerede bliver identificeret (litra a) eller ved at anvende oplysninger, som kun kan identificere den pågældende ved anvendelse af yderligere oplysninger, og disse yderligere oplysninger opbevares separat, og så længe formålet kan opfyldes på denne måde (litra b).

Personoplysninger, som behandles til videnskabelige formål kan efter artikel 83c, stk. 2, kun offentliggøres af den registeransvarlige, hvis offentliggørelsen er nødvendig for at præsentere forskningens resultat eller formidle videnskabelige formål for så vidt den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder ikke overstiger disse interesser, og den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke (litra a), eller oplysninger er blevet offentliggjort af den registrerede (litra b).

Det følger af artikel 83c, stk. 3, at behandling af personoplysninger til videnskabelige formål, ikke skal anses for at være uforenelig med de formål,

som oplysningerne oprindeligt blev indsamlet til, forudsat at den registeransvarlige sikrer tilstrækkelige garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, herunder især ved at sikre, at oplysningerne ikke bliver behandlet til andre formål eller bliver anvendt i forbindelse med foranstaltninger eller afgørelser vedrørende en person, eller ved anvendelse af pseudonyme data.

Bestemmelsen i artikel 83c, stk. 4 og 5, indeholder de tilsvarende bestemmelser, som beskrevet oven for under artikel 83a, stk. 3 og 4.

Herudover indeholder artikel 84 en bestemmelse om, at medlemsstaterne – under overholdelse af forordningen – kan vedtage specifikke regler om forholdet mellem tilsynsmyndighedernes undersøgelsesbeføjelser og nationale tavshedspligtsregler.

Endvidere indeholder artikel 85 en bestemmelse om kirkers og religiøse sammenslutningers adgang til at opretholde gældende regler af omfattende karakter om behandling af personoplysninger under forudsætning af, at reglerne bringes i overensstemmelse med forslaget.

2.11. Delegerede retsakter og gennemførelsesforanstaltninger (forordningens kapitel X)

Artikel 86 indeholder en opregning af de bestemmelser i forslaget, hvorved Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, og en regulering af, hvordan Kommissionen kan udøve disse beføjelser.

Det bemærkes i den forbindelse, at der blandt medlemsstaterne er enighed om, at antallet af muligheder for Kommissionen til at udstede delegerede retsakter skal reduceres betragteligt. Der er på nuværende tidspunkt ikke opnået endelig enighed om, hvilke af disse muligheder der skal slettes. Det bemærkes dog, at en række af hjemmelsbestemmelserne allerede er udgået af forslaget.

Artikel 87 indeholder bestemmelser om den udvalgsprocedure, der skal finde anvendelse i forbindelse med Kommissionens vedtagelse af gennemførelsesretsakter. Der henvises i den forbindelse til forordning 182/2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

2.12. Afsluttende bestemmelser (forordningens kapitel XI)

Forslagets artikel 88 indeholder en række afsluttende bestemmelser, hvor der bl.a. lægges op til at ophæve det gældende databeskyttelsesdirektiv 95/46/EF.

Derudover fremgår det af artikel 89, at forordningen ikke indfører yderligere forpligtelser for fysiske eller juridiske personer, for så vidt angår behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester i offentlige kommunikationsnet i Unionen, i forhold, hvor de er underlagt specifikke forpligtelser med samme mål som fastsat i direktiv 2002/58/EF (e-privacy direktivet).

Efter artikel 90 skal Kommissionen med jævne mellemrum evaluere forordningen. Senest 4 år efter ikrafttræden skal Kommissionen indgive den første evaluering til EU-parlamentet og Rådet.

Endelig følger det af forslaget artikel 91, at det træder i kraft på tyvendagen efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende, og at det finder anvendelse 2 år fra denne dato. Forordningen vil være bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

3. Gældende dansk ret

3.1. Indledning

Henset til, at forordningsforslaget berører forhold, der har relevans for en række retsområder, er det alene et udvalg af de berørte love, der omtales i dette afsnit.

3.2. Persondataloven

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger med senere ændringer (persondataloven) er der fastsat generelle regler om behandling af personoplysninger for offentlige myndigheder og den private sektor.

Persondataloven indeholder således bl.a. regler om, hvornår behandling af personoplysninger i almindelighed må finde sted, ligesom loven indeholder regler vedrørende behandling af særlige typer oplysninger (f.eks. regler om personnumre) og vedrørende behandling af personoplysninger på særlige områder (f.eks. regler om kreditoplysningsbureauer).

Loven indeholder desuden en række bestemmelser om rettigheder for de personer, der behandles oplysninger om, f.eks. regler om den registreredes ret til information, indsigelse, indsigt, berigtigelse og sletning af personoplysninger. Endvidere er fastsat regler om datasikkerhed i forbindelse med behandling af personoplysninger.

Persondataloven indeholder også bestemmelser om Datatilsynets kontrol med behandling af personoplysninger, der foretages for offentlige myndigheder og den private sektor, ligesom der i loven er fastsat regler om pligt til at foretage anmeldelse til Datatilsynet i forbindelse med bestemte typer behandling af personoplysninger.

Persondataloven er først og fremmest baseret på databeskyttelsesdirektivet.

3.3. Forvaltningsloven

I lov nr. 571 af 19. december 1985 med senere ændringer (forvaltningsloven) fastsættes regler om en række forhold vedrørende den offentlige forvaltning, herunder om udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Det følger af lovens § 27, stk. 1, at reglerne i persondatalovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40 gælder for videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed.

3.4. Sundhedslovgivningen

Den endelige vurdering af, i hvilket omfang forordningsforslaget vil berøre reglerne på sundhedsområdet, er endnu ikke foretaget. Dog forventes forordningsforslaget, herunder navnlig den foreslåede artikel 9, stk. 2, litra h, samt artikel 81 (om behandling af helbredsoplysninger), generelt at berøre de gældende regler på sundhedsområdet.

Det bemærkes i den forbindelse, at lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010 med senere ændringer (sundhedsloven) bl.a. indeholder bestemmelser, der regulerer sundhedspersoners tavshedspligt, videregivelse og indhentning af helbredsoplysninger, herunder medicin- og vaccinationsoplysninger, oplysninger om øvrige rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, jf. lovens kapitel 9, herunder § 42 a, samt §§ 157 og 157 a. Disse regler må forventes at blive berørt af forordningsforslagets regler.

Endvidere må forordningsforslagets artikel 83c om behandling af personoplysninger til videnskabelige formål forventes at have betydning for forskningsarbejde på det sundhedsmæssige område.

3.5. Andre love mv.

En række andre love og retsakter indeholder bestemmelser om behandling af personoplysninger. Dette gælder f.eks. lovgivningen om behandling af personoplysninger til forskningsformål, om tv-overvågning, om behandling af personoplysninger i CPR-systemet samt i forbindelse med udøvelsen af offentlig og privat virksomhed inden for en række konkrete områder.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Det følger af EUF-traktatens artikel 288, at en forordning er almengyldig, samt at den binder i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Hertil kommer, at forordningsforslaget efter sit indhold bl.a. har til formål at ophæve og erstatte det gældende databeskyttelsesdirektiv (direktiv 95/46/EF). En konsekvens af forslaget vil derfor bl.a. være, at den regulering, der følger af lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger (persondataloven) – samt andre love, bekendtgørelser mv., der vedrører behandling af personoplysninger – efter omstændighederne vil skulle ophæves eller ændres i overensstemmelse med ordlyden af den endelige forordning.

Det bemærkes, at forordningsforslaget indeholder en række bestemmelser, hvorved medlemsstaterne på konkrete områder overlades beføjelse til – inden for rammerne af forordningen – at fastsætte nærmere regler om behandling af personoplysninger, jf. bl.a. under pkt. 2.10 ovenfor. Rækkevidden af disse bestemmelser, og dermed rammerne for den nationale lovgivning på disse områder, er endnu ikke afklaret.

Den endelige fastlæggelse af, hvilke love der vil være behov for at ophæve eller ændre, vil finde sted i samarbejde med de berørte ressortministerier.

Forslaget vil indebære, at bestemmelserne i den gældende persondatalov i al væsentlighed vil skulle erstattes af forordningens regulering, der som nævnt vil gælde umiddelbart i hver medlemsstat. De behandlingsregler, rettigheder for den registrerede, datasikkerhedsregler mv., der i dag følger

af persondataloven, vil – efter forslaget vedtagelse – således alene være at finde i forordningen.

Det følger endvidere af forslaget, at forordningens regulering skal suppleres af national lovgivning bl.a. om oprettelse af en national tilsynsmyndighed.

Herudover bemærkes det, at det følger af forslaget artikel 79, at tilsynsmyndigheder skal kunne udstede administrative bøder. Datatilsynet har ikke en sådan adgang efter gældende ret, og det vil således i givet fald kræve en lovændring, hvis der skal etableres en sådan adgang i overensstemmelse med forslaget.

Forslaget vurderes at have statsfinansielle konsekvenser.

Efter et foreløbigt skøn baseret på de foreliggende forslag (forordning og direktiv), vil reformpakken om databeskyttelse medføre øgede omkostninger. Det følger af budgetreglerne, at finansieringen af disse øgede omkostninger skal holdes inden for Justitsministeriets ramme eller forelægges regeringens Ø-udvalg, hvis det skønnes, at dette ikke kan lade sig gøre.

Kommissionens forslag vurderes at medføre såvel administrative lettelser som administrative byrder for danske virksomheder.

De administrative lettelser skyldes især harmoniseringen af databeskyttelseskrav. Lettelserne vurderes især at vedrøre virksomheder, der opererer i flere EU-lande.

Forslaget vil dog også medføre en række nye byrder for erhvervslivet som følge af bl.a. bestemmelserne om opbevaring af optegnelser for databehandling, jf. artikel 28 og kravet om konsekvensanalyser vedrørende databeskyttelse, inden der foretages risikobehæftede databehandlinger, jf. artikel 33.

De forventede administrative konsekvenser ved forslaget overvejes løbende i forbindelse med forhandlingerne af forordningsforslaget med henblik på dels at kvantificere konsekvenserne for danske virksomheder, dels at komme med anbefalinger til, hvordan de administrative byrder i forslaget kan reduceres.

5. Høring

Forslaget har været i høring hos nedenstående myndigheder og organisationer mv. med en høringsfrist den 1. juli 2012. Det bemærkes, at det således er Kommissionens oprindelige forslag, der har været i høring.

Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenterne for byretterne, Advokatrådet og Advokatsamfundet, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Amnesty International, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedsstyrelsen, Arbejdstilsynet, BAT-Kartellet (Bygge- Anlægs- og Trækartellet), BFID (Brancheforeningen af Farmaceutiske Industrivirksomheder i Danmark), Boligselskabernes Landsforening, Brancheforeningen for Sæbe, Parfume og Teknisk/kemiske artikler, Bryggeriforeningen, Børnerådet, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Statistik, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Eksporthandling, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Inkassobranche, Dansk Metal, Dansk Metalarbejderforbund, Dansk Rejsebureau Forening, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Selskab for Akutmedicin, Dansk Selskab for Retsmedicin, Dansk Standard, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Told og Skatteforbund, Dansk Varefakta Nævn, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Dagblades Forening, Danske Maritime (skibsværtforening), Danske Regioner, Danske Reklamebureauers Brancheforening, Danske Speditører, De Danske Patentagenters Forening, De Videnskabetiske Komiteer for Region Hovedstaden, De Videnskabetiske Komiteer for Region Midtjylland, De Videnskabetiske Komiteer for Region Sjælland, Den Centrale Videnskabetiske Komité, Den Videnskabetiske Komité for Region Nordjylland, Den Videnskabetiske Komité for Region Syddanmark, Det Ethiske Råd, Det Frie Forskningsråd, Det Nordiske Cochrane Center, Det Strategiske Forskningsråd, DI-Organisation for erhvervslivet, DJØF, Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolenes Tjenestemandsforening, Domstolsstyrelsen, DPU - Danmarks Pædagogiske Universitetsskole, DSI – Dansk Sundhedsinstitut, Elektricitetsrådet, Fagligt Fælles Forbund, FDB, Finans og Leasing, Finansrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forebyggelses- og Patientrådet, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen af Danske Interaktive Medier, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Forsikring & Pension, Frederiksberg Kommune, FTF-Funktionærernes og Tjenestemændenes Fæl-

lesråd, Grundejernes Landsorganisation, Grønlands Hjemmestyre, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, Handelshøjskolen i København (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i Århus (Juridisk Institut), HK Landsklubben Danmarks Domstole, Horesta, Håndværksrådet, IDA (Ingeniørforeningen), Institut for Menneskerettigheder, IT-Brancheforeningen, ITEK, Jordemoderforeningen, Kommunernes Landsforening, Kooperationen, Kræftens Bekæmpelse, Københavns Kommune, Københavns Universitet, Københavns Universitetshospital, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Ledernes Hovedorganisation, Lejernes Landsorganisation, Liberale Erhvervs Råd, LIF – Lægemiddelindustriforeningen, LO, Lægeforeningen, Lægemiddelindustriforeningen – LIF, MCI – Danmark, Medicoindustrien, Microsoft Danmark, Motorola, NFA - Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø, Offentligt Ansattes Organisationer, Organisationen af Lægevidenskabelige Selskaber, Parellelimportørforeningen af Lægemedler, Patientforsikringen, Patientombuddet, Politiforbundet i Danmark, Praktiserende Lægers Organisation, Procesbevillingsnævnet, Professionshøjskolen Metropol, Professionshøjskolen UCC, Professionshøjskolen University College Nordjylland, Realkreditrådet og Realkreditforeningen, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, RUC, Sammenslutningen af Danske Småøer, SFI (Det Nationale Forskningscenter for Velfærd), Skibsværftsforeningen, Sonofon, Statens Seruminstitut, Syddansk Universitet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Tele2 A/S, Telekommunikationsindustrien, Telia, University College Lillebælt, University College Sjælland, University College Syddanmark, VIA University College, Yngre Læger, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, Datatilsynet, Digitaliseringsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Erhvervsstyrelsen, Finanstilsynet, Forsknings- og Innovationsstyrelsen, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Lægemiddelstyrelsen, Miljøstyrelsen, Naturstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Sikkerhedsstyrelsen, Styrelsen for Slotte og Kulturejendomme, Søfartsstyrelsen og Trafikstyrelsen.

Høringssvar

5.1. Generelle bemærkninger

Østre Landsret, Vestre Landsret, Procesbevillingsnævnet, Rigspolitiet, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen for Offentlige Anklagere, Roskilde Universitet, Syddansk Universitet, Danske Revisorer og Den

Videnskabetiske Komité og **Dansk Rejsebureau Forening** har ingen bemærkninger til forslaget.

5.1.1. Valg af retsakt

Dansk Erhverv, Mastercard, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, Nets og DI og DI ITEK finder, at der er behov for øget harmonisering af reglerne og bifalder derfor, at Kommissionen har fremsat et forordningsforslag frem for et direktivforslag.

Danske Regioner, Finansrådet og Tandlægeforeningen finder, at det er hensigtsmæssigt, at der arbejdes for at etablere et ensartet retsgrundlag i EU.

Institut for Menneskerettigheder finder, at en forordning til regulering af området er et fornuftigt valg, men også at det bør sikres, at forordningen ikke på enkelte områder udvander Danmarks i forvejen høje databeskyttelsesniveau.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) kan ikke støtte, at reguleringen af dele af arbejdsmarkedet sker ved en forordning, idet dette rejser principielle betænkeligheder i forhold til den danske arbejdsmarkedsmodel. DA finder, at der skal arbejdes for en regulering, der harmoniserer databeskyttelsen, men på et lavere niveau.

LO finder, at ændringen af det retlige instrument giver anledning til betydelig bekymring i relation til mulighederne for at opretholde de hidtidige særregler og de regler, der er særegne for det danske arbejdsmarked.

FTF og Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) har ligeledes betænkeligheder ved, at regulering af arbejdsmarkedsretlige forhold sker ved en forordning, idet dette ikke er i overensstemmelse med artikel 153 i Traktaten om den Europæiske Unions Fællesskab.

Generelt finder **Datatilsynet**, at det kan vise sig meget vanskeligt at sikre en ensartet databeskyttelsesregulering af mange forskellige sektorer i 27 EU-lande ved en generel forordning.

Danske Medier er skeptiske i forhold til valget af forordning frem for et direktiv.

KL har anført, at forordningen rammer uhensigtsmæssigt i forhold til offentlige myndigheder og det ansættelsesretlige område, hvor hovedparten af persondatabehandlinger er rent nationale. **KL** foreslår, at privates behandling af persondata reguleres i en forordning, mens offentlige myndigheders behandling af persondata og det ansættelsesretlige område undtages herfra og fortsat reguleres i et direktiv. **KL** finder ikke, at det foreliggende forordningsudkast opfylder nærhedsprincippet.

Danske Regioner finder, at der i forhold til private og kommercielle virksomheder vil være en samfundsmæssig interesse i at sikre, at der foretages en streng kontrol af behandlingen af personoplysninger, men finder, at der er behov for en mere bred og friere behandling af personoplysninger i den offentlige sektor.

5.1.2. Kommissionens mulighed for udstedelse af delegerede retsakter

Advokatrådet og **Advokatsamfundet** er skeptiske over for, at Kommissionen, som ikke kan sidestilles med en uafhængig databeskyttelsesmyndighed, kan udstede delegerede retsakter. Kommissionens muligheder for at udstede delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter indebærer en risiko for, at udfyldningen af de retlige standarder i nogle tilfælde ikke vil forekomme naturlige, rimelige og tilstrækkelig fleksible i forhold til gældende nationale normer og traditioner.

Kræftens Bekæmpelse er betænkelig i forhold til den foreslåede reguleringsteknik især med hensyn til den usikkerhed, den indebærer bl.a. i forhold til registerforskningens fremtidige vilkår. Kommissionens mulighed for at udstede delegerede retsakter bidrager således til en alvorlig og foruroligende uklarhed og uigennemsigthed vedrørende det persondataretlige grundlag for fremtidig forskning i den danske såvel som i den europæiske folkesundhed.

Institut for Menneskerettigheder finder, at delegationen til Kommissionen bør begrænses til mere specifikke områder, og at forordningens tekst bør være mere klar og præcis, således som også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastlagt.

Kommissionens mulighed for at udstede delegerede retsakter medfører ifølge **KL**, at der er en høj grad af usikkerhed om gældende ret. **KL** frygter, at Kommissionen vil vedtage regler, som ikke i nødvendigt omfang ta-

ger højde for særlige forhold i den offentlige sektor og på ansættelsesområdet.

DA kan ikke støtte delegation af kompetence til udstedelse af delegerede retsakter til Kommissionen, idet det ansættelsesretlige område ikke hensigtsmæssigt kan reguleres på den måde, som Kommissionen foreslår.

Finansrådet finder, at det høje antal hjemler til at udstede delegerede retsakter medfører, at forordningsforslaget er uigennemskueligt.

Da de delegerede retsakter vil få stor betydning for den endelige forståelse af regelsættet, er **Realkreditrådet, Realkreditforeningen, FA, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, DI, DI ITEK** og **Lægemiddel Industri Foreningen** af den opfattelse, at det er afgørende, at Kommissionen foretager relevante høringer forud for udstedelse af delegeret retsakter.

Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening finder endvidere, at Kommissionens hjemler til at udstede delegerede retsakter bør overvejes nøje, idet indholdet kan få vidtrækkende betydning for forordningens indhold.

Rettighedsalliancen, Landbrug og Fødevarer, DI og **DI ITEK** har anført, at Kommissionens vedvarende mulighed for at vedtage delegerede retsakter medfører en væsentlig grad af retlig uforudsigelighed og usikkerhed.

Datatilsynet peger på, at databeskyttelsesområdet er indrettet med kompetence hos en række uafhængige datatilsyn, hvorved området adskiller sig væsentligt fra andre områder, hvor der er tillagt Kommissionen centrale kompetencer. Kommissionen er ikke en uafhængig databeskyttelsesmyndighed, hvorfor det for hvert punkt, hvor Kommissionen tillægges kompetence, bør overvejes, om dette er hensigtsmæssigt. Desuden er Kommissionen med forslaget tillagt kompetence til at udstede delegerede retsakter på områder, der på ingen måde kan anses for at være ikke-væsentlige, jf. artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

Forsikring & Pension finder, at det er vanskeligt at tage stilling til de enkelte bestemmelser uden at kende indholdet af den supplerende regulering og opfordrer derfor til, at der arbejdes på at begrænse denne regulering, at der dertil indføres et krav om inddragelse af interessenter i udarbejdelsen

af de supplerende regler, og at der indføres et obligatorisk krav om evaluering af anvendelsen af de delegerede retsakter efter få år.

Med henvisning til mængden af hjemler til at udstede delegerede retsakter forventer **Danske Regioner**, at der vil følge en ikke ubetydelig lovregulering i kølvandet på en eventuel vedtagelse af forordningen, hvorfor man kan frygte, at detailreguleringen sker i et tempo, der medfører usikre retstilstande.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse opfordrer til, at gennemførelsesretsakter udarbejdes hurtigst muligt, og at de ikke bliver for omfattende eller mere vanskelige at håndtere end højst nødvendigt.

5.1.3. Administrative byrder

Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening peger på, at forordningsforslaget fører til nye, unødigt vidtgående administrative byrder, som vil medføre betydelige meromkostninger, der ikke i alle tilfælde er forholdsmæssige.

Danske Medier peger på, at balancen mellem hensynet til den registrerede og hensynet til virksomhederne ikke er opnået. De øgede dokumentationskrav og de omfattende krav om implementering af procedurer og behandlingspolitik er klare eksempler herpå.

Danske Regioner er af den opfattelse, at der hos myndighederne skal indføres en meget højere grad af egenkontrol, øgede dokumentationskrav i forhold til behandling af data og større krav om implementering af procedurer og politikker mv. Der bliver endvidere krav om konsekvensanalyser og kontrol samt større krav til information, uddannelse og træning af medarbejdere i persondatabeskyttelse, hvilket vil medføre et ikke ubetydeligt administrativt og organisatorisk merarbejde.

Realkreditrådet og **Realkreditforeningen** er bekymrede for, om forslaget er for omfattende og unødigt bureaukratisk, ligesom de administrative byrder ikke synes at blive modsvaret af tilstrækkelige positive effekter.

Finansrådet og **KL** finder, at der er forbundet betydelige omkostninger og administrative byrder til forslaget, som på ingen måde er proportionale med den merværdi, som forslaget indeholder. **KL** finder endvidere, at administrative byrder helt eller delvist bør fjernes i forhold til kommunerne.

Advokatrådet og **Advokatsamfundet** har anført, at det bør overvejes, om det er hensigtsmæssigt i den nuværende økonomiske situation at belaste virksomheder med regler, som kræver et øget ressourceforbrug.

Rigsarkivet finder, at forslaget stiller krav til opbevaring af personoplysninger, som vil pålægge de offentlige arkiver meget store ekstraomkostninger, og som vil medføre alvorlige risici for arkivaliernes integritet og autenticitet.

5.2. Forslagets enkelte elementer

5.2.1. Kapitel 1: Generelle bestemmelser

5.2.1.1. Anvendelsesområde

Institut for Menneskerettigheder har bl.a. anført, at begrebet national sikkerhed, jf. artikel 2, stk. 2, litra a, bør præciseres nærmere. Instituttet foreslår desuden, at det i artikel 2, stk. 2, litra d, tilføjes, at undtagelsen ikke gælder, hvis data bliver gjort tilgængelige for en bredere kreds.

Datatilsynet, Institut for Menneskerettigheder, DA, DI og DI ITEK finder, at det er uhensigtsmæssigt, at forordningen ikke skal gælde for EU-institutioner, jf. artikel 2, stk. 2, litra b.

Rigsadvokaten er af den opfattelse, at det er uklart, om den formulering, som fremgår af artikel 2, stk. 2, litra e, indebærer, at dele af behandlingen af personoplysninger inden for det politimæssige og strafferetlige område er omfattet af forordningen.

Advokatrådet og **Advokatsamfundet** finder, at artikel 3, hvorefter forordningen i visse tilfælde finder anvendelse, når den registeransvarlige ikke er etableret i EU, er meget bred.

Datatilsynet og **Danske Medier** har anført, at der er behov for, at forordningen ligeledes regulerer, hvorledes bestemmelserne skal håndhæves over for virksomheder i tredjelande.

5.2.1.2. Definitioner

DI, DI ITEK og **IT-Branchen** finder, at definitionen i forslagets artikel 4, nr. 1, er for bred.

Institut for Menneskerettigheder og **KL** finder, at sammenhængen mellem betragtning 24 i præambelen og definitionen i artikel 4, nr. 1, er uklar. Institut for Menneskerettigheder har desuden anført, at begrebet ”offentlighedens interesse” bør afklares nærmere.

DA ønsker afklaret, hvad en ”automatiseret behandling” i artikel 4, nr. 3, dækker over.

Advokatrådet og **Advokatsamfundet** har anført, at definitionen af et register i artikel 4, nr. 4, vil medføre en forringelse af persondataskyttelsen, idet reglerne i persondatalovens § 1, stk. 2, ikke videreføres.

Foreningen for Dansk Internet Handel finder, at det er et grundlæggende problem, at det er uklart, hvad et ”udtrykkeligt samtykke” er, jf. artikel 4, nr. 8. **Danske Medier** og **Forsikring & Pension** er enige og finder ligeledes, at der er uklart, hvornår et udtrykkeligt samtykke er indhentet.

Forbrugerombudsmanden finder, at det bør præciseres, at et samtykke skal være særskilt for at være frivilligt.

Datatilsynet er af den opfattelse, at definitionerne af genetiske og biometriske data i artikel 4, nr. 10 og 11, bør analyseres nærmere.

Lægemiddel Industri Foreningen har anført, at den foreslåede definition af genetiske data er for bred.

KL finder det vigtigt, at muligheden for at sende borgere en almindelig sms eller e-mail med en aftalepåmindelse bør kunne opretholdes uanset definitionen af helbredsoplysninger i artikel 4, nr. 12.

5.2.2. Kapitel 2: Principper

5.2.2.1. Principper for behandling og lovlig behandling

Institut for Menneskerettigheder og **Kræftens Bekæmpelse** finder det vigtigt, at ”uforenelig med disse formål” i artikel 5, litra b, nærmere defineres.

Experian har anført, at artikel 5 vil medføre en begrænsning for kreditoplysningsbureauers virke.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse finder, at det er uklart, om behandling af personoplysninger i forbindelse med klientforhold skal behandles efter artikel 6, stk. 1, litra a eller b.

DI og **DI ITEK** finder det utilfredsstillende, at artikel 6, stk. 1, litra d, sammenholdt med artikel 6, stk. 3 og 4, indeholder en vid adgang til vedtagelse af national lovgivning, som vil medføre, at harmoniseringen, som er tiltænkt med forordningen, ikke opnås.

Datatilsynet finder det problematisk i forhold til gældende dansk praksis, at offentlige myndigheder ikke kan anvende interesseafvejningsreglen i artikel 6, stk. 1, litra f.

Anti Doping Danmark gør opmærksom på, at det er afgørende for, at deres fortsatte virke, at databehandling kan ske i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, litra c. **Danmarks Idrætsforbund** gør ligeledes opmærksom på, at artikel 6, stk. 1, litra f, ikke medfører en begrænsning i adgangen til at behandle persondata i forhold til den gældende bestemmelse i persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 7.

5.2.2.2. Betingelser for samtykke

Instituttet for Menneskerettigheder finder, at der bør fokuseres på, om samtykket er meningsfuldt, og at betingelserne for et samtykke bør præciseres nærmere.

Danske Regioner har anført, at hjemlen for indhentelse af samtykke og brugen heraf bør tilstræbes at være smidig og operationel og påpeger endvidere, at kravene til anvendelsen af samtykke, som fremgår af artikel 7, forudsætter lovændringer på en række områder.

Danske Medier finder, at samtykkekravet ikke bør være unødigt restriktivt, ligesom **Realkreditrådet** og **Realkreditforeningen** er efterladt med det indtryk, at Kommissionen med forslaget vil gøre reglerne om samtykke mindre fleksible.

Forsikring & Pension finder det afgørende, at der er proportionalitet mellem kravene til samtykke og formålet med behandlingen af oplysningerne, og at reglerne får indbygget tilstrækkelig fleksibilitet.

Kræftens Bekæmpelse understreger, at det er yderst centralt, at registerforskningen undtages fra kravet om informeret samtykke. **Det Nationale Forskningscenter for Velfærd** lægger i den forbindelse til grund, at artikel 6, stk. 2, skal fortolkes således, at behandling af registerdata kan ske uden samtykke fra de registrerede personer.

RettighedsAlliancen peger på, at de øgede krav til afgivelse af gyldigt samtykke vil medføre mere bureaukrati for registeransvarlige og registerførere.

Dansk Sygeplejeråd finder det positivt, at der indføres skærpede krav til samtykke som behandlingsgrundlag. Rådet finder det dog uklart, hvilke konkrete situationer i relation til ansættelsesforhold bestemmelsen er tænkt anvendt på, og på hvilket grundlag behandlingen af personoplysninger i ansættelsesforhold i så fald kan ske.

Dansk Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening mener det bør tydeliggøres, at erhvervslivet bør indrømmes en rimelig reaktionstid, hvis et samtykke tilbagetrækkes.

Anti Doping Danmark og **Danmarks Idrætsforbund** gør opmærksom på, at det er afgørende, at dopingkontrol og sanktionering kan ske uden begrænsning af en eventuel tilbagekaldelse af samtykke.

Forbrugerrådet støtter forslaget i forhold til bevisbyrde og tilbagekaldelse af samtykke og finder det vigtigt med en regel, der fastsætter, at et samtykke ikke generelt er tilstrækkeligt til, at virksomheder kan tilsidesætte enhver databeskyttelse. Forbrugerrådet kan derimod ikke støtte, at virksomheder ikke kan indhente samtykke til flere formål på én gang.

Dansk Erhverv er af den opfattelse, at artikel 7, stk. 4, ikke finder anvendelse i forholdet mellem erhvervsdrivende og forbrugere i forbindelse med indgåelse af aftaler om levering af varer eller tjenesteydelser, men ser gerne, at dette bliver udtrykkeligt nævnt i præambelen.

Finansrådet og **Nets** finder, at artikel 7, stk. 4, bør præciseres.

Datatilsynet gør opmærksom på, at den gældende praksis efter persondataloven ikke er forenelig med artikel 7, stk. 4, og mener, at rækkevidden af bestemmelsen sammenholdt med betragtning 34 i præambelen bør afklares.

DI og **DI ITEK** foreslår, at kravet om, at der ingen skævhed skal være mellem den registrerede og den registeransvarlige, og betragtning 34 i præambelen slettes, idet bestemmelsen giver anledning til betydelig fortolkningstvivl og vil være vanskelig anvendelig i praksis.

ATP ser intet behov for en nærmere præcisering af samtykkekravet og lægger til grund, at skævheden, som der henvises til i artikel 7, ikke omfatter tilfælde, hvor en borger får behandlet en sag i den offentlige forvaltning med henblik på at få udbetalt en ydelse.

Realkreditrådet og **Realkreditforeningen** mener, at det er problematisk, at den almindelige aftalefrihed underlægges specifikke gyldigheds- eller ugyldighedsbetingelser, som der lægges op til med forslaget.

KL finder det problematisk, at der skabes usikkerhed om, hvorvidt en arbejdsgiver kan behandle oplysninger på grundlag af et samtykke fra den ansatte. **KL** finder det desuden uhensigtsmæssigt, at der skabes uklarhed og tvivl om offentlige myndigheders mulighed for at behandle oplysninger på grundlag af samtykke fra borgeren.

DA er af den opfattelse, at det arbejds- og ansættelsesretlige område bør undtages fra anvendelsesområdet for artikel 7. **DA** peger i den forbindelse på, at der ved den foreslåede regulering ikke længere vil være muligt at fortsætte opfølgingsindsatsen på sygefravær eller tilbyde hjælp i krisesituationer, der overvejende kan henføres til privatsfæren, men som har indflydelse på arbejdsevnen og trivslen.

FA er af den opfattelse, at artikel 7, stk. 4, vil udhule enhver mulighed for i ansættelsesforhold at persondatabehandle på grundlag af et samtykke, hvilket er klart uacceptabelt. **FA** peger i den forbindelse på, at der er et reelt behov for, at arbejdsgivere behandler oplysninger i forbindelse med et ansættelsesforhold, herunder ved behandling af helbredsoplysninger og indhentelse af straffeattester.

Ophævelsen af arbejdsgiverens adgang til at benytte samtykke som behandlingsgrundlag finder **Advokatrådet** og **Advokatsamfundet** vil medføre en væsentlig administrativ byrde for arbejdsgiveren. Der er tale om en indgribende ændring i retstilstanden for arbejdsgiveren, og hensynet til at undgå, at medarbejdere giver samtykke af frygt for konsekvenserne for forholdet til arbejdsgiveren, kunne varetages med mindre vidtgående foranstaltninger.

5.2.2.3. Børn

Advokatrådet, Advokatsamfundet og Prosa er overordnet set positiv over for styrkelsen af børns retsstilling.

Børnerådet finder, at forordningsforslaget udgør en klar styrkelse af børns rettigheder, idet der på tværs af landegrænser etableres en høj og ensartet beskyttelse af børn, når der behandles personoplysninger.

Institut for Menneskerettigheder peger på, at et barns modenhed er individuelt bestemt, og undrer sig over, hvorfor aldersgrænsen i artikel 8 er 13 år.

5.2.2.4. Behandling af særlige kategorier af personoplysninger

Det Nationale Forskningscenter for Velfærd fortolker artikel 9 således, at behandling af de i stk. 1 omhandlede oplysninger kan finde sted til videnskabelige formål med henvisning til stk. 2, litra i.

DI og DI ITEK finder, at forslagets artikel 9, stk. 1, bør afspejle persondatalovens §§ 7 og 8. Endvidere finder DI og DI ITEK, at kollektive overenskomster og kollektive aftaler på arbejdsmarkedet skal sidestilles med lov i artikel 9, stk. 1, litra b.

DA mener ikke, at undtagelserne i artikel 9 er tilstrækkelige, idet det skal sikres, at der kan behandles oplysninger om fagforeningsmæssige tilhørsforhold, helbredsoplysninger og straffedomme, da sådanne oplysninger kan være af stor og væsentlig betydning i et ansættelsesforhold.

Dansk Sygeplejeråd finder, at det er uklart, om opregningen i artikel 9, stk. 1, er udtømmende, og om der kan sluttes modsætningsvist, således at de oplysninger, der ikke er nævnt i bestemmelsen, skal anses som ikke-følsomme oplysninger efter artikel 6.

Institut for Menneskerettigheder har anført, at også oplysninger om væsentlige sociale eller økonomiske forhold bør omfattes af forslagets artikel 9, og at bestemmelsen bør formuleres således, at også andre rent private forhold kan kategoriseres som følsomme oplysninger.

5.2.3. Kapitel 3: Den registreredes rettigheder

5.2.3.1. Information til den registrerede

Danmarks Statistik finder, at der bør være en klar undtagelse i artikel 14, stk. 5, for de tilfælde, hvor oplysninger behandles til statistisk brug og er indsamlet gennem et register, jf. artikel 11, stk. 2, i det gældende direktiv.

ATP gør opmærksom på, at oplysningspligten udvides, og at dette vil medføre en udvidelse af ATP's forpligtelser med deraf følgende administrative omkostninger.

Institut for Menneskerettigheder mener, at forslagets artikel 14, stk. 5, litra b, bør præciseres nærmere.

5.2.3.2. Den registreredes ret til indsigt

Realkreditrådet og **Realkreditforeningen** finder, at bestemmelsen i artikel 15, stk. 1, hvorefter den registrerede til enhver tid har ret til indsigt, bør suppleres af en bestemmelse som i den gældende persondatalovs § 33.

Finansrådet finder, at anvendelsesområdet for artikel 15 bør præciseres.

Kræftens Bekæmpelse finder, at artikel 13, stk. 2, i det gældende direktiv, hvorefter retten til indsigt kan begrænses, såfremt oplysningerne udelukkende behandles til videnskabelig forskning eller kun opbevares i det tidsrum, som kræves for at udarbejde statistikker, bør videreføres i forordningen.

Danmarks Statistik peger på vigtigheden af, at der indføres en undtagelse til brug for behandling af oplysninger til statistiske formål, idet ret til indsigt i disse oplysninger vil medføre store administrative byrder.

5.2.3.3. Ret til at blive glemt og ret til sletning

Landbrug og Fødevarer, Forbrugerrådet, Advokatrådet og **Advokatsamfundet** bifalder bestemmelsen.

Lægeforeningen finder, at retten til at blive glemt ikke bør gælde for helbredsoplysninger, der bør kunne fremfindes i en periode på mindst 10 år.

Det Nationale Forskningscenter for Velfærd og Kræftens Bekæmpelse finder det afgørende for fremtidig registerforskning, at retten til at blive glemt ikke omfatter administrative registre og lignende.

Institut for Menneskerettigheder har anført, at det i artikel 17, stk. 2 og 3, bør præciseres nærmere, hvorledes retten til at blive glemt skal afbalanceres over for hensynene til ytringsfriheden.

Statsbiblioteket peger på, at retten til at bliver glemt ikke umiddelbart er forenelig med ABM Institutionernes formål, som er at bevare oplysninger. Med henvisning til præambelens betragtning 53 er Statsbiblioteket dog af den opfattelse, at opbevaring af dokumenter, der indeholder personoplysninger, vil være muligt, såfremt dette bl.a. sker i forbindelse med historiske, statistiske eller videnskabelige forskningsformål.

Det Frie Forskningsråd finder principielt, at oplysninger, som ikke kan henføres til fysiske personer, ikke bør kunne kræves slettet, da det vil kunne påvirke forskningssituationen særdeles negativt.

Dansk Erhverv og Foreningen for Dansk Internet Handel finder, at artikel 17 giver anledning til uklarheder.

Finansrådet finder, at artikel 17 indeholder store udfordringer, da den registeransvarlige skal sondre mellem, hvilke oplysninger der er pligt til at opbevare, også selv om den registrerede ikke ønsker det, og øvrige oplysninger.

Det er **Datatilsynets** opfattelse, at artikel 17 bør underkastes en nøje analyse, og at rækkevidden af bestemmelsens stk. 8 bør overvejes.

ATP og Nets finder, at det er problematisk, såfremt en registreret opnår en ret til at kræve individuel sletning uafhængigt af automatiserede og økonomisk samt administrativt hensigtsmæssige sletteprocedurer, som finder sted med jævne mellemrum.

Dansk Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening har anført, at det bør præciseres, at retten til at blive glemt alene omfatter data, som den registeransvarlige er ansvarlig for og har den operationelle kontrol over.

Danske Medier mener, at artikel 17 kan være ganske byrdefuld for den enkelte virksomhed. Dertil kan det vise sig svært for en virksomhed at

identificere den pågældende bruger og/eller de oplysninger, som den pågældende har afgivet om sig selv.

KL finder det vigtigt, at en kommunes registreringer af personoplysninger som udgangspunkt ikke kan kræves slettet.

Experian har den opfattelse, at artikel 17 ikke bør finde anvendelse i forhold til kreditinformationsvirksomhed.

DI og **DI ITEK** foreslår, at det alene er data, som er umiddelbart tilgængelig, der skal være omfattet af retten til at blive glemt. Således bør anonymiserede data eller data på backup ikke omfattes.

Microsoft finder ikke, at artikel 17 i tilstrækkelig grad tager højde for den måde, data deles på på internettet, og finder det vigtigt, at bestemmelsen ikke forpligter den registeransvarlige til at foretage noget, der er umuligt.

5.2.3.4. Ret til dataportabilitet

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse, Realkreditrådet, Realkreditforeningen, Finansrådet, Advokatrådet og Advokatsamfundet finder, at artikel 18 er uklar og bør præciseres.

Dansk Erhverv og **Nets** finder, at det er uklart, om den registrerede har ret til at modtage den ”værditilvækst”, som den databehandlende virksomhed har tilført oplysningerne.

IT-Branchen finder, at en bestemmelse om dataportabilitet er positiv og gavnlig for konkurrencen, men at det vil være omkostningsfuldt at realisere.

Landbrug og Fødevarer og **ATP** er bekymrede for, at artikel 18 kan blive byrdefuld for virksomheder, og finder, at der bør tages højde for dette i den endelige forordning.

Forsikring & Pension gør opmærksom på, at bestemmelsen kan medføre visse konkurrenceforvridende situationer, og finder, at bestemmelsen bør tage højde herfor.

Experian finder, at forslagets artikel 18 ikke bør finde anvendelse i forhold til kreditinformationsvirksomhed.

Microsoft støtter forslaget, der giver den registrerede ret til at råde over egne oplysninger, men peger på, at artikel 18, som den er affattet i det foreliggende udkast, vil være vanskelig at efterleve, idet data fra ét system ikke umiddelbart kan finde anvendelse i et andet system.

5.2.3.5. Profilering

Forbrugerrådet støtter forslaget om forbud mod profilering.

Institut for Menneskerettigheder og **Mastercard** finder, at det bør præciseres yderligere i artikel 20, i hvilke tilfælde profilering ikke er tilladt.

KL og **ATP** finder det uhensigtsmæssigt, at der ikke er hjemmel til, at den offentlige, herunder kommunale, forvaltning kan foretage profilering af personer som led i myndighedsudøvelse.

Danske Medier, **DI** og **DI ITEK** finder, at anvendelsesområdet for artikel 20 er uklart.

Forsikring & Pension peger på, at det er nødvendigt at profilere for at kunne tilbyde forsikringer, og finder at det er væsentligt, at forordningen ikke medfører begrænsninger i muligheden for at udbyde disse ydelser.

Experian har anført, at der allerede i dansk ret findes restriktioner på foranstaltninger baseret på profilering, hvorfor artikel 20 ikke er nødvendig.

Microsoft mener, at artikel 20 bør have fokus på, hvad profileringen bliver brugt til, og finder, at profilering i nogle tilfælde bør tillades.

5.2.4. Kapitel 4: Registeransvarlig og registerfører

5.2.4.1. Dokumentation

KL anser det beklageligt og uhensigtsmæssigt, at der indføres krav om dokumentation for enhver databehandling, og bemærker dertil, at der ikke skal stilles unødvendige og bureaukratiske krav. **KL** ønsker, at kommuner undtages fra kravet om dokumentation.

Dansk Erhverv har anført, at undtagelsen i artikel 28, stk. 4, litra a, er vigtig, idet mindre og mellemstore virksomheder vil have svært ved at opfylde betingelsen, da kravet vil medføre en uoverskuelig administrativ og økonomisk byrde.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse, Dansk Sygeplejeråd, Nets, DA og Landbrug og Fødevarer finder, at forpligtelsen efter artikel 28 vil være omfattende, og at opfyldelsen vil medføre et stort ressourceforbrug.

Det Nationale Forskningscenter for Velfærd mener, at det er af væsentlig betydning, at dokumentationskravet holdes på et omkostningsbevidst niveau.

Danmarks Idrætsforbund finder det ikke helt oplagt, at undtagelsen knytter sig til antal ansatte og ikke til organisationens formål eller lignende.

5.2.4.2. Anmeldelse af brud på persondatasikkerheden

Datatilsynet, Advokatrådet og Advokatsamfundet, Realkreditrådet, Realkreditforeningen, Finansrådet, Microsoft og Dansk Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening finder, at anmeldelse af brud til tilsynsmyndigheden kun bør ske ved alvorligere sikkerhedsbrist. En række af disse høringsparter peger desuden på, at der bør ske en afklaring i forhold til forbuddet mod selvinkriminering, og at fokus bør rettes fra anmeldelsespligt mod at hindre (yderligere) sikkerhedsbrist.

KL, DI og DI ITEK er skeptiske i forhold til artikel 31 og finder, at det er urealistisk og fagligt uforsvarligt, at der skal ske en anmeldelse, hvis indhold er ret omfattende, inden for 24 timer. Det anbefales, at bestemmelsen udgår.

Forsikring og Pension, Dansk Erhverv, Nets, Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse, IT-Branchen og Landbrug og Fødevarer finder, at det ikke er hensigtsmæssigt med en tidsfrist på 24 timer, og at denne derfor bør fjernes eller forlænges.

Institut for Menneskerettigheder har anført, at det er uklart, hvad der skal forstås ved ”sikkerhedsbrud”, og anbefaler at dette præciseres nærmere i artikel 31.

Lægemiddel Industri Foreningen finder, at kravet i artikel 31 ikke bør gælde i forhold til nøglekodede data, idet disse data ikke er identificerbare, medmindre nøglen brydes samtidigt.

5.2.4.3. Konsekvensanalyse og forudgående godkendelse og høring

Advokatrådet, Advokatsamfundet og Datatilsynet er positive over for artikel 33 og 34, men finder det vigtigt, at der ikke kommer til at gælde en generel godkendelses- og anmeldelsesordning.

Prosa, DI og DI ITEK støtter umiddelbart kravet om konsekvensanalyse. Prosa finder, at forpligtelsen bør udvides til at gælde i alle tilfælde, hvor behandlingen er omfattende eller omfatter følsomme oplysninger.

KL, Kræftens Bekæmpelse og Lægemiddel Industri Foreningen finder, at kravet om konsekvensanalyse medfører en unødvendig administrativ byrde. KL anbefaler, at udarbejdelse af konsekvensanalyser bliver frivillig.

Institut for Menneskerettigheder mener, at undtagelsen i artikel 33, stk. 5, om offentlige myndigheder bør slettes.

Realkreditrådet og Realkreditforeningen, DA og Mastercard har anført, at udarbejdelsen af konsekvensanalyser vil medføre øgede administrative udgifter, og finder reglernes nuværende udformning uklar.

DA og Danmarks Idrætsforbund finder det vigtigt, at undtagelserne i persondatalovens § 49 videreføres i artikel 34.

5.2.4.4. Databeskyttelsesansvarlig

DA finder forslaget særlige beskyttelsesregler for den databeskyttelsesansvarlige uacceptable, idet de ikke er i overensstemmelse med den danske arbejdsretlige model. Ledelsesretten fratages arbejdsgiveren bl.a. ved, at den databeskyttelsesansvarlige ikke kan afskediges.

KL kan ikke acceptere, at arbejdsgiverens ledelsesret begrænses, og finder i den forbindelse, at artikel 35 til 37 er en alt for detaljeret regulering af den databeskyttelsesansvarliges stilling og hverv.

FA finder det ansættelsesretligt urimeligt, at arbejdsgiveren ikke kan afskedige den databeskyttelsesansvarlige.

Danske Regioner mener, at det er afgørende, at forordningen i alle henseender overholder principperne om arbejdsmarkedsparternes rolle som defineret i artikel 153 i traktaten om det Europæiske Unions Funktionsmåde.

Realkreditrådet, Realkreditforeningen og Finansrådet har anført, at det er uhensigtsmæssigt, at der skal oprettes en ny funktion uden en nærmere analyse af de administrative omkostninger herved. **Finansrådet og Landbrug og Fødevarer** finder, at det er unødigt byrdefuldt at pålægge større virksomheder at udpege en databeskyttelsesansvarlig.

DI og DI ITEK er generelt tilhænger af, at der skal udpeges et kontaktpunkt for databeskyttelse, men finder det urimeligt, at en ledelse pålægges at ansætte en person, som ledelsen ikke har nogen ledelsesret over for.

Institut for Menneskerettigheder og LO finder det uhensigtsmæssigt, at det afgørende for udpegning af en databeskyttelsesansvarlig er antallet af ansatte og ikke andre konkrete og individuelle forhold.

Datatilsynet, Advokatrådet og Advokatsamfundet ser positivt på den foreslåede ordning, idet der henvises til positive erfaringer fra Tyskland, Norge og Sverige. **Dansk Sygeplejeråd, Prosa og FTF** er ligeledes positive. Advokatrådet, Advokatsamfundet og Danske Advokater finder det imidlertid ikke rimeligt, at det ikke er muligt at afskedige den databeskyttelsesansvarlige ved væsentlig misligholdelse. Det bør afklares, hvilke strafferetlige og civilretlige sanktioner overtrædelse heraf medfører.

Dansk Erhverv er af den opfattelse, at forslaget om en databeskyttelsesansvarlig er fornuftigt, men finder at bestemmelserne ikke er klare nok.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse finder, at der er uklarheder i bestemmelserne om den databeskyttelsesansvarlige og præamblerne herom, som skal præciseres.

5.2.5. Kapitel 5: Videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer

Dansk Erhverv finder det positivt, at der foreslås ens spilleregler i EU på dette område.

DI og DI ITEK er endvidere positive over for de forbedrede muligheder for at videreføre data til tredjelande.

Institut for Menneskerettigheder finder, at Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal inddrages ved afgørelser efter artikel 41. Endvidere finder

instituttet, at anvendelsesområdet for artikel 42, stk. 5, og 44 bør begrænses.

Danmarks Idrætsforbund gør opmærksom på, at artikel 40 til 45 vil vanskeliggøre, og i visse tilfælde umuliggøre, forbundets arbejde væsentligt, herunder ved udveksling af oplysninger med WADA.

Anti Doping Danmark finder det afgørende, at der etableres hjemmel til deres udveksling af oplysninger med internationale parter i og uden for EU.

5.2.6. Kapitel 6: Uafhængige tilsynsmyndigheder

Datatilsynet peger på, at forslaget indeholder adskillige bestemmelser, der berører tilsynets opgavevaretagelse, som vil nødvendiggøre ændringer i tilsynets organisering. Tilsynet bemærker, at selv om den gældende anmeldelsespligt afskaffes, indeholder forslaget en række bestemmelser, som forudsætter forudgående høring eller forudgående godkendelse fra tilsynsmyndigheden. Tilsynet anbefaler, at man arbejder for at indføre princippet om ”accountability” for derved ikke at bebyrde virksomheder og myndigheder unødvendigt ved eksempelvis at kræve forelæggelse af sager for tilsynsmyndigheden.

5.2.7. Kapitel 7: Samarbejde og sammenhæng

Datatilsynet har anført, at det bør overvejes, hvilke sagstyper og spørgsmål der skal være omfattet af sammenhængsmekanismen, og herunder også hvilken rolle Kommissionen skal have. Tilsynet finder det vidtgående, at Kommissionen får beføjelse til at suspendere et nationalt tilsyns foreslåede foranstaltning.

Mastercard støtter forslaget om en sammenhængsmekanisme, men finder at der bør fastsættes tidsfrister, da det ellers vil være vanskeligt for virksomhederne.

Advokatrådet og **Advokatsamfundet** finder, at der skal arbejdes for, at afgørelseskompetencen i videst muligt omfang ligger hos de nationale tilsynsmyndigheder. Det foreslåede system forekommer unødigt ressourcetrævendende og til skade for nærhedsprincippet, og det må befrygtes, at systemet vil medføre længerevarende sagsbehandlingstider.

5.2.8. Kapitel 8: Klageadgang, ansvar og sanktioner

5.2.8.1. Klageadgang

Datatilsynet finder det ikke hensigtsmæssigt, at registrerede og organer mv. kan indgive klage i enhver medlemsstat, og finder derfor, at det bør præciseres i forordningen, hvilken tilsynsmyndighed en klage skal indgives til.

DA kan ikke støtte særlige påtalerettigheder for udenforstående i ansættelsesforhold.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse og **Danmarks Idrætsforbund** finder, at det er meget vidtgående, at organer, organisationer mv. får en selvstændig ret til at indgive klage uafhængig af en klage fra den registrerede.

Danske Regioner ønsker en præcisering af, hvilke organer, organisationer mv., der har ret til at indgive en klage på vegne af den registrerede.

5.2.8.2. Sanktioner

Danske Regioner, Realkreditrådet, Realkreditforeningen, Forsikring og Pension, DI, DI ITEK, Landbrug og Fødevarer, Finansrådet, Dansk Sygeplejeråd, FA, Dansk Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening, IT-Brancen, ATP, Danske Medier, Tandlægeforeningen og **Dansk Erhverv** finder det betænkeligt, at der kan pålægges administrative bøder i den angivne størrelsesorden og finder dertil, at bødestørrelserne ikke er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Videnscentret for Landbrug, Økonomi og Virksomhedsledelse finder det principielt betænkeligt, at tilsynsmyndigheder får muligheden for at udstede bøder i den angivne størrelsesorden, idet dette bør henhøre under domstolene.

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Danske Advokater og **Institut for Menneskerettigheder** finder, at det bør overvejes nøje, om bødestørrelserne er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Danske Advokater finder det betænkeligt med en retstilstand, hvor der knyttes betydelige bøder til overtrædelser af formel karakter, som ikke har betydning for den enkelte person.

Region Sjælland finder, at det er væsentligt, at der er en adgang til anke ved pålæggelse af store bøder.

Danmarks Idrætsforbund finder det ikke hensigtsmæssigt, at Datatilsynet får adgang til at udstede udenretlige bøder i den angivne størrelsesorden.

5.2.9. Kapitel 9: Bestemmelser vedrørende specifikke databehandlingssituationer (historiske, statistiske eller videnskabelige forskningsformål)

Danske Regioner er bekymret for, at forordningen vil fjerne muligheden for at anvende patienters data til kvalitetsudvikling, og finder det uklart, om det fortsat vil være muligt at anvende data uden borgernes individuelle samtykke.

Lægemiddel Industri Foreningen er tilfreds med, at forslaget anerkender, at der er behov for særlige regler for indsamling og brug af personlige data til medicinsk forskning.

Kræftens Bekæmpelse og Organisationen af Lægevidenskabelige Selskaber er bekymrede for, at en harmonisering vil medføre, at de enestående muligheder, der er i Danmark for registerbaseret sundhedsforskning, vil begrænses og udhules. Kræftens Bekæmpelse finder det positivt, at der er indført en bestemmelse herom i artikel 83, men opfordrer til, at der sikres rammer for, at registerbaseret sundhedsforskning fortsat kan gennemføres fremover.

Det Nationale Forskningscenter for Velfærd, Københavns Universitet og Det Frie Forskningsråd finder det afgørende, at der fortsat er mulighed for at anvende samfundsvidenskabelige og helbredsoplysninger til statistisk og forskningsmæssigt brug i et omfang, der svarer til den gældende regulering i persondataloven.

Medico Instustrien finder, at hensynet til beskyttelse af fysiske personers oplysninger skal afbalanceres i forhold til medicinalbranchens behov for at forske og udvikle nye, innovative produkter.

Statsbiblioteket anerkender, at det sikres, at personer ikke udstilles unødigt, ved at følsomme oplysninger bliver offentliggjort, men finder det for vidtgående, hvis hensynet til den registrerede kategorisk går forud for hensynet til muligheden for at fremlægge forskningsresultater.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet bl.a. anført, at retten til beskyttelse af personoplysninger, som er udtrykkeligt anerkendt i artikel 8 i Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder, kræver samme databeskyttelsesniveau i hele EU. Hvis der ikke indføres fælles EU-regler, opstår der ifølge Kommissionen risiko for forskellige databeskyttelsesniveauer i medlemsstaterne og begrænsninger for strømmen af personoplysninger på tværs af landegrænserne mellem medlemsstater med forskellige standarder.

Herudover har Kommissionen peget på, at personoplysninger videregives stadig hurtigere på tværs af nationale grænser, og at der er en række praktiske udfordringer i forbindelse med håndhævelsen af lovgivningen om databeskyttelse og et behov for samarbejde mellem medlemsstaterne og deres myndigheder, som bør organiseres på EU-plan for at sikre en ensartet anvendelse af EU-retten. Kommissionen anser desuden EU som mest velegnet til effektivt og ensartet at sikre det samme beskyttelsesniveau for fysiske personer, når deres personoplysninger videregives til tredjelande.

Kommissionen anfører også, at der er et specifikt behov for at skabe en harmoniseret og sammenhængende ramme, som muliggør nem udveksling af personoplysninger på tværs af EU's grænser, samtidig med at alle fysiske personer i EU sikres en effektiv beskyttelse. Kommissionen mener ikke, at medlemsstaterne selv kan mindske de aktuelle problemer, navnlig ikke problemerne vedrørende de nationale lovgivningers fragmentering. Kommissionen anfører herudover, at den foreslåede EU-lovgivning vil være mere effektiv end tilsvarende lovgivning på medlemsstatsniveau på grund af problemernes karakter og omfang, som ikke kun gør sig gældende for en eller flere medlemsstater.

Forslagets mål kan derfor ifølge Kommissionen bedre gennemføres på EU-niveau.

Regeringen er umiddelbart enig med Kommissionen i, at en manglende ensartet udformning og anvendelse af databeskyttelsesregler på tværs af medlemsstaterne skaber visse vanskeligheder navnlig for private virksomheder, der driver virksomhed i flere medlemsstater. Det er på den baggrund regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Det bemærkes i den forbindelse, at det gældende databeskyttelsesdirektiv bl.a. har til formål at sikre en indbyrdes tilnærmelse af

medlemsstaternes lovgivninger med henblik på at fjerne hindringer for udveksling af personoplysninger.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

8. Generel dansk holdning

Fra dansk side finder man, at der er anledning til at modernisere de gældende EU-regler om persondatabeskyttelse, som går tilbage til 1995.

Det foreliggende forslag er meget ambitiøst og meget omfattende.

Regeringen finder på baggrund af forslagets omfattende karakter og dets forventede indvirkning på den offentlige og private sektor, at der bør foretages en nærmere vurdering af valget af retsakt. Valget af forordning er især byrdefuldt i forhold til den offentlige sektor. Regeringen finder derfor, at det under de fortsatte forhandlinger nøje bør overvejes, om reguleringen af persondataområdet bør ske ved en forordning eller ved et direktiv.

Valget af retsakt har sammenhæng med spørgsmålet om fleksibilitet for medlemslandene i forhold til at kunne fastsætte nationale regler om behandling af personoplysninger på særømråder. I dansk lovgivning er der således fastsat en række særregler, som fraviger/præciserer/specificerer den generelle regulering, som følger af persondataloven (som gennemfører det nugældende EU-direktiv). Regeringen finder, at det må sikres, at et kommende EU-instrument fortsat åbner mulighed for at have sådanne særregler, hvilket forordningsforslaget i dets nuværende udformning ikke vurderes at give adgang til.

Fra regeringens side finder man endvidere, at forslaget indeholder bestemmelser, som medfører, at de administrative omkostninger for myndigheder og virksomheder øges, uden at dette medfører, at den registrerede sikres en bedre retsstilling. Vurderingen er, at Kommissionens forslag ikke på nuværende tidspunkt skaber den rette balance mellem merværdi og omkostninger, herunder i form af administrative konsekvenser. Det er derfor væsentligt, at de enkelte bestemmelser overvejes nøje med henblik på at sikre, at de administrative omkostninger reduceres. Regeringen finder i den forbindelse, at der bør arbejdes videre med den risikobaserede tilgang, som det irske formandskab tog udgangspunkt i.

Herudover finder regeringen, at Kommissionens oprindelige forslag indeholder for mange muligheder for, at Kommissionen kan udstede delegerede retsakter. Dette medfører, at forordningens i forvejen meget brede og detaljeret regulering bliver endnu mere vidtfavnende med den konsekvens, at gældende ret vil kunne blive uforudsigelig og svært gennemskuelig. Regeringen vil arbejde for, at antallet af de delegerede retsakter nedbringes. Regeringen finder endvidere, at forslaget til et såkaldt "one-stop-shop princip" for tilsynsmyndigheder, hvorefter der skal være en hovedtilsynsmyndighed ("lead authority"), som skal være enekompetent i hele EU, i en dansk sammenhæng rejser grundlæggende og principielle spørgsmål. Danmark vil således ikke kunne støtte en ordning, som medfører, at udenlandske myndigheder træffer afgørelser med bindende virkning for borgere, virksomheder mv. i Danmark.

Endelig finder man fra dansk side, at forslaget på nuværende tidspunkt indeholder en række væsentlige elementer, hvis rækkevidde må søges nærmere afklaret under de fortsatte forhandlinger. Det drejer sig bl.a. om bestemmelserne om rammerne for den nationale særregulering, spørgsmålet om det såkaldte one-stop-shop princip for tilsynsmyndigheder og bestemmelsen om behandling af oplysninger til videnskabelige formål. Fra dansk side finder man det afgørende, at de nationale tilsynsmyndigheder ikke skal kunne udstede administrative bøder, som således i en dansk sammenhæng ligeledes vil rejse principielle spørgsmål.

De danske bekymringer og synspunkter deles af en række af de øvrige medlemsstater.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til forordning behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentets Libe-udvalg nåede den 21. oktober 2013 til enighed om et kompromisforslag. Kompromisforslaget har endnu ikke været forelagt Europa-Parlamentets plenarforsamling.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg *til forhandlingsoplæg* forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013.

Dagsordenspunkt 11: De retlige aspekter under Det Europæiske Semester - EU's resultattavle for retsområdet

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM-dokument foreligger ikke

Resumé

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet. Formandskabet forventes på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3.-4. marts 2014 at præsentere et udkast til rådskonklusioner om medlemsstaternes civile retssystemer set i lyset af Kommissionens fremtidige anvendelse af EU's resultattavle for retsområdet med henblik på vedtagelse. Sagen har ingen statsfiansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser og rejser ikke spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet. Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen. Regeringen er overordnet positivt indstillet overfor, at Rådet ved hjælp af rådskonklusioner forholder sig til resultattavlen og den fremadrettede anvendelse heraf.

1. Baggrund

Rammen for de økonomisk-politiske samarbejdsprocesser i EU, det Europæiske Semester², indledes officielt med Kommissionens årlige vækstundersøgelse. Vækstundersøgelsen skitserer de overordnede økonomisk-politiske udfordringer i EU og opstiller en række prioriteter og generelle politikanbefalinger for medlemsstaterne for det kommende år i forhold til fremadrettet at sikre vækst og jobs i EU og i de enkelte medlemslande.

Kommissionen har i sine årlige vækstundersøgelser for 2013 og 2014 bl.a. belyst vigtigheden af at forbedre de nationale retssystemers kvalitet, uafhængighed og effektivitet.

Kommissionen har ligeledes efterlyst et systematisk overblik over retssystemers funktionsmåde i alle medlemsstater under fuld hensyntagen til de forskellige nationale retstraditioner.

---

² Formålet med det Europæiske Semester er at styrke "ex ante koordinationen" af den økonomiske politik, dvs. at sikre drøftelser af EU-landenes økonomiske politik forud for vedtagelsen af national politik i lyset af, at den økonomiske politik i det enkelte land kan påvirke andre lande.

Kommissionen har på den baggrund den 27. marts 2013 fremlagt en EU resultattavle for retsområdet for 2013 (herefter resultattavlen), som har til formål at bistå EU og medlemsstaterne med at skabe mere effektive retssystemer ved at tilvejebringe objektive, pålidelige og sammenlignelige data om retssystemernes funktionsmåde i alle medlemsstater.

Kommissionen har i forbindelse med udarbejdelse af resultattavlen for 2013 anmodet Den Europæiske Kommission for Effektivt Retsvæsen (The European Commission for the Efficiency of Justice - CEPEJ) under Europarådet om at indsamle data og foretage en analyse af området. CEPEJ udarbejder i forvejen hvert andet år rapporten "European Judicial Systems" baseret på en indsamling af data i medlemsstaterne i Europarådet – herunder også EU-medlemsstaterne. Kommissionen har desuden indgået en aftale med CEPEJ om at foretage en indsamling af en delmængde af data fra EU-medlemsstaterne til brug for udarbejdelsen af resultattavlen for de kommende års resultattavler.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3-4. marts 2014 forventes formandskabet at præsentere et udkast til rådskonklusioner om medlemsstaternes civile retssystemer set i lyset af Kommissionens fremtidige anvendelse af EU's resultattavle for retsområdet. Rådskonklusionerne forventes efterfølgende vedtaget på dette eller et senere rådsmøde.

2. Indhold

2.1. Generelt

Kommissionens årlige vækststrategi for 2014 fremhæver bl.a. behovet for at forbedre kvaliteten, effektiviteten og uafhængigheden af retssystemerne i EU. En nedbringelse af sagsbehandlingstiden ved domstolene for civile sager samt anvendelse af alternative tvistbilæggelsesorganer kan således bidrage til at skabe et attraktivt forretningsmiljø i EU.

Formålet med EU's resultattavle for retsområdet, der påtænkes udarbejdet årligt, er at bistå EU og medlemsstaterne med at skabe mere effektive retssystemer ved at tilvejebringe objektive, pålidelige og sammenlignelige data om retssystemernes funktionsmåde i alle medlemsstater med henblik på at påvise potentielle mangler såvel som gode eksempler og for at støtte udviklingen af retspolitikker på nationalt og europæisk plan.

Resultattavlen består primært af et sammenligningsværktøj, der dækker alle medlemsstater uanset forskel i opbygningen af de enkelte landes retsvæsen eller i retstradition. Tavlen opstiller ikke en rangorden og anbefaler ikke en bestemt type retssystem blandt medlemsstater, men skal afsløre tendenser i de nationale retssystemer. Resultattavlen er et ikke-bindende værktøj, der skal danne grundlag for en åben dialog blandt medlemsstaterne med henblik på at fremme udformningen af bedre retspolitikker i landene og EU-institutionerne. Hvis tavlens indikatorer afslører dårlige resultater, skal årsagerne hertil analyseres, og reformer igangsættes i fornødent omfang.

Resultattavlen forventes således at blive et dynamisk værktøj, der gradvist vil identificere parametrene for et effektivt retssystem.

Resultattavlen er primært baseret på de indikatorer, som vedrører retssagernes effektivitet, som 1) retssagernes varighed, 2) gennemførelsesprocenten og 3) antal verserende sager. Herudover analyseres andre faktorer, som kan afkorte varigheden af retssagerne og forbedre retsvæsnets kvalitet såsom overvågning og evaluering af domstolenes virksomhed, anvendelse af ikt-systemer (informations- og kommunikationsteknologi), alternativ konfliktløsning og dommeres uddannelse. Resultattavlens overvågning vil omfatte en offentliggjort årlig aktivitetsrapport og måling af indkomne sager, afsagte afgørelser, udsatte sager og varigheden af retssagerne.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i resultattavlen for 2013

Resultattavlen for 2013 viser store forskelle i medlemsstaterne i forhold til retssagernes varighed, kapacitet til at afgøre bestemte sagskategorier, antal verserende sager og sammenfald af ugunstige faktorer i domstolssystemet såsom langvarig sagsbehandling kombineret med en lav gennemførelsesprocent.

Resultattavlen for 2013 viser endvidere, at flere medlemsstater ikke har et omfattende overvågningssystem, ikke foretager regelmæssig evaluering af domstolenes virksomhed eller ikke har defineret kvalitetsstandarder på området. Flere medlemsstater har endvidere ikke et veludviklet sagsregistreringssystem, og der er store forskelle mellem landenes udvikling af ikt-systemer til informationsudveksling mellem domstole og sagens parter.

Resultattavlen for 2013 har endvidere vist, at der i hovedparten af medlemsstaterne er etableret alternativ konfliktløsning, men at der ikke findes

tilgængelige oplysninger om brugen heraf i handelssager. Kommissionen tilskynder på den baggrund til udbredt brug af og større kvalitet i mediation og andre former for alternativ konfliktløsning.

Herudover fremgår det af resultattavlen, at der i visse medlemsstater blandt slutbrugerne af retssystemet inden for erhvervslivet hersker en opfattelse af, at retsvæsenet ikke i tilstrækkeligt omfang er uafhængigt.

Danmark fremstår generelt i resultattavlen for 2013 som et foregangsland på retsområdet. Det fremgår bl.a., at Danmark har en af de laveste sagsbehandlingstider for civile sager, og at Danmark er det land i EU og verden, hvor slutbrugerne inden for erhvervslivet anser retsvæsenet som mest uafhængigt. Til gengæld halter Danmark bagefter i forhold til elektronisk kommunikation mellem domstole og parter samt i forhold til graden af tilgængelige metoder til alternativ konfliktløsning.

En række medlemsstater har efterlyst en nærmere redegørelse for, hvilken betydning retlige aspekter, herunder resultattavlen, har under Det Europæiske Semester. Endvidere har en række medlemsstater rejst kritik af, at landene ikke i større omfang har været inddraget i udarbejdelsen af resultattavlen for 2013.

Medlemsstaterne udvekslede synspunkter om resultattavlen på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013, hvor en række medlemsstater gav udtryk for skepsis i forhold til resultattavlens merværdi og relevans i forhold til Det Europæiske Semester. Herudover blev det af visse medlemsstater anført, at resultattavlen kunne give anledning til fundamentale problemer i forhold til de nationale retssystemers uafhængighed. En lang række medlemsstater ønskede endvidere, at medlemsstaterne i højere grad blev inddraget i Kommissionens udarbejdelse og anvendelse af resultattavlen.

Kommissionen har på denne baggrund nedsat en teknisk arbejdsgruppe, som har til opgave at drøfte tilgængeligheden af data på forskellige områder og udveksle praksis i forhold til indsamling af data indenfor det civile retssystem. Arbejdsgruppen har endvidere mulighed for at sammenligne dataindsamlingsmetoder.

En række medlemsstater har dog alligevel efterlyst, at Rådet ved vedtagelse af rådskonklusioner forholder sig til resultattavlen og den fremtidige

anvendelse heraf. Formandskabet har på baggrund heraf udarbejdet et udkast til rådskonklusioner.

2.3 Rådskonklusioner

Formandskabet lægger i udkastet til rådskonklusioner op til, at medlemsstaterne udtrykker enighed om, at en udveksling af bedste praksis på det civile retsområde kan være med til at forbedre de nationale retssystemer, men at eventuelle EU-tiltag skal foretages i fuld respekt for de enkelte medlemsstaters forfatning, kultur og juridiske tradition. De eventuelle vurderinger, der bliver foretaget af de nationale retssystemer, skal ikke være bindende for de enkelte medlemsstater. Endelig lægges der op til, at medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen overvejer, hvad der er den mest hensigtsmæssige metode til at udveksle bedste praksis inden for det civile retssystem. Kommissionen anmodes endvidere om at overveje den fremtidige anvendelse af resultattavlen, herunder om resultattavlen er den mest hensigtsmæssige metode til at vurdere medlemsstaternes civile retssystemer.

Det forventes, at der på baggrund af formandskabets udkast til rådskonklusioner vil være en drøftelse på rådsmødet af, om Kommissionens resultattavle er den bedste fremgangsmåde for udveksling af bedste praksis inden for de civile retssystemer på tværs af medlemsstaterne.

3. Gældende dansk ret

Sagen giver ikke anledning til at redegøre for gældende dansk ret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Der er ikke – ud over høringen af Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde, jf. pkt. 10 nedenfor – foretaget høring vedrørende sagen.

6. Nærhedsprincippet

Sagen rejser ikke spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Regeringen er overordnet positivt indstillet overfor, at Rådet ved hjælp af rådskonklusioner forholder sig til resultattavlen og den fremadrettede anvendelse heraf.

9. Europa-Parlamentet

Kommissionen fremlagde resultattavlen for 2013 for Europa-Parlamentets Libe-udvalg den 24. februar 2013. Europa-Parlamentet har i en udtalelse af 2. oktober 2013 budt resultattavlen velkommen og opfordret medlemsstaterne til med baggrund i resultattavlen for 2013 at overveje eventuelle nationale tiltag på retsområdet.

Europa-Parlamentet har den 4. februar 2014 på eget initiativ vedtaget en rapport i anledning af Kommissionens tidligere præsentation af resultattavlen. Parlamentet har i den forbindelse anført, at det er vigtigt, at 1) visse værdier såsom retssystemets uafhængighed måles, 2) der etableres fælles standarder for levering af data, 3) EU's institutioner involveres i forberedelsen af evalueringen af de nationale retssystemer og 4) der undervises i EU lovgivning henset til national behandling af sager, der har grænseoverskridende elementer. Parlamentet anser endvidere anvendelse af alternativ konfliktløsning og it-teknologi som vigtigt for medlemsstaternes reduktion af omkostninger mv. i retssystemerne.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været forelagt for Folketingets Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2013.

Dagsordenspunkt 12: EU's resultattavle for retsområdet for 2014

Nyt notat.

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet.

KOM-dokument foreligger ikke

Resumé

Sagen er ikke omfattet af retsforbeholdet. Kommissionen forventes at præsentere EU's resultattavle for retsområdet for 2014. Sagen har ingen statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser og rejser ikke spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet. Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen. Regeringen agter at tage Kommissionens præsentation af EU's resultattavle for retsområdet for 2014 til efterretning.

1. Baggrund

Rammen for de økonomisk-politiske samarbejdsprocesser i EU, det Europæiske Semester³, indledes officielt med Kommissionens årlige vækstundersøgelse. Vækstundersøgelsen skitserer de overordnede økonomisk-politiske udfordringer i EU og opstiller en række prioriteter og generelle politikanbefalinger for medlemsstaterne for det kommende år i forhold til fremadrettet at sikre vækst og jobs i EU og i de enkelte medlemslande.

Kommissionen har i sine årlige vækstundersøgelser for 2013 og 2014 bl.a. belyst vigtigheden af at forbedre de nationale retssystemers kvalitet, uafhængighed og effektivitet.

Kommissionen har ligeledes efterlyst et systematisk overblik over retssystemers funktionsmåde i alle medlemsstater under fuld hensyntagen til de forskellige nationale retstraditioner.

Kommissionen har på den baggrund den 27. marts 2013 fremlagt en EU resultattavle for retsområdet for 2013 (herefter resultattavlen), som har til formål at bistå EU og medlemsstaterne med at skabe mere effektive retssystemer ved at tilvejebringe objektive, pålidelige og sammenlignelige data om retssystemernes funktionsmåde i alle medlemsstater.

---

³ Formålet med det Europæiske Semester er at styrke "ex ante koordinationen" af den økonomiske politik, dvs. at sikre drøftelser af EU-landenes økonomiske politik forud for vedtagelsen af national politik i lyset af, at den økonomiske politik i det enkelte land kan påvirke andre lande.

Kommissionen har i forbindelse med udarbejdelse af resultattavlen for 2013 anmodet Den Europæiske Kommission for Effektivt Retsvæsen (The European Commission for the Efficiency of Justice - CEPEJ) under Europarådet om at indsamle data og foretage en analyse af området. CEPEJ udarbejder i forvejen hvert andet år rapporten "European Judicial Systems" baseret på en indsamling af data i medlemsstaterne i Europarådet – herunder også EU-medlemsstaterne. Kommissionen har desuden indgået en aftale med CEPEJ om at foretage en indsamling af en delmængde af data fra EU-medlemsstaterne til brug for udarbejdelsen af resultattavlen for de kommende års resultattavler.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3-4. marts 2014 forventes Kommissionen at præsentere EU's resultattavle for retsområdet for 2014.

2. Indhold

2.1. Generelt

Kommissionens årlige vækststrategi for 2014 fremhæver bl.a. behovet for at forbedre kvaliteten, effektiviteten og uafhængigheden af retssystemerne i EU. En nedbringelse af sagsbehandlingstiden ved domstolene for civile sager samt anvendelse af alternative tvistbilæggelsesorganer kan således bidrage til at skabe et attraktivt forretningsmiljø i EU.

Formålet med EU's resultattavle for retsområdet, der påtænkes udarbejdet årligt, er at bistå EU og medlemsstaterne med at skabe mere effektive retssystemer ved at tilvejebringe objektive, pålidelige og sammenlignelige data om retssystemernes funktionsmåde i alle medlemsstater med henblik på at påvise potentielle mangler såvel som gode eksempler og for at støtte udviklingen af retspolitikker på nationalt og europæisk plan.

Resultattavlen består primært af et sammenligningsværktøj, der dækker alle medlemsstater uanset forskel i opbygningen af de enkelte landes retsvæsen eller i retstradition. Tavlen opstiller ikke en rangorden og anbefaler ikke en bestemt type retssystem blandt medlemsstater, men skal afsløre tendenser i de nationale retssystemer. Resultattavlen er et ikke-bindende værktøj, der skal danne grundlag for en åben dialog blandt medlemsstaterne med henblik på at fremme udformningen af bedre retspolitikker i landene og EU-institutionerne. Hvis tavlens indikatorer afslører dårlige resultater, skal årsagerne hertil analyseres, og reformer igangsættes i fornødent omfang.

Resultattavlen forventes således at blive et dynamisk værktøj, der gradvist vil identificere parametrene for et effektivt retssystem.

Resultattavlen er primært baseret på de indikatorer, som vedrører retssagernes effektivitet, som 1) retssagernes varighed, 2) gennemførelsesprocenten og 3) antal verserende sager. Herudover analyseres andre faktorer, som kan afkorte varigheden af retssagerne og forbedre retsvæsnets kvalitet såsom overvågning og evaluering af domstolenes virksomhed, anvendelse af ikt-systemer (informations- og kommunikationsteknologi), alternativ konfliktløsning og dommers uddannelse. Resultattavlens overvågning vil omfatte en offentliggjort årlig aktivitetsrapport og måling af indkomne sager, afsagte afgørelser, udsatte sager og varigheden af retssagerne.

2.2. Nærmere om hovedelementerne i resultattavlen for 2013

Resultattavlen for 2013 viser store forskelle i medlemsstaterne i forhold til retssagernes varighed, kapacitet til at afgøre bestemte sagskategorier, antal verserende sager og sammenfald af ugunstige faktorer i domstolssystemet såsom langvarig sagsbehandling kombineret med en lav gennemførelsesprocent.

Resultattavlen for 2013 viser endvidere, at flere medlemsstater ikke har et omfattende overvågningssystem, ikke foretager regelmæssig evaluering af domstolenes virksomhed eller ikke har defineret kvalitetsstandarder på området. Flere medlemsstater har endvidere ikke et veludviklet sagsregistreringssystem, og der er store forskelle mellem landenes udvikling af ikt-systemer til informationsudveksling mellem domstole og sagens parter.

Resultattavlen for 2013 har endvidere vist, at der i hovedparten af medlemsstaterne er etableret alternativ konfliktløsning, men at der ikke findes tilgængelige oplysninger om brugen heraf i handelssager. Kommissionen tilskynder på den baggrund til udbredt brug af og større kvalitet i mediation og andre former for alternativ konfliktløsning.

Herudover fremgår det af resultattavlen, at der i visse medlemsstater blandt slutbrugerne af retssystemet inden for erhvervslivet hersker en opfattelse af, at retsvæsenet ikke i tilstrækkeligt omfang er uafhængigt.

Danmark fremstår generelt i resultattavlen for 2013 som et foregangsland på retsområdet. Det fremgår bl.a., at Danmark har en af de laveste sagsbe-

handlingstider for civile sager, og at Danmark er det land i EU og verden, hvor slutbrugerne inden for erhvervslivet anser retsvæsenet som mest uafhængigt. Til gengæld halter Danmark bagefter i forhold til elektronisk kommunikation mellem domstole og parter samt i forhold til graden af tilgængelige metoder til alternativ konfliktløsning.

3. Gældende dansk ret

Sagen giver ikke anledning til at redegøre for gældende dansk ret.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen har hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

5. Høring

Der er ikke – ud over høringen af Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde, jf. pkt. 10 nedenfor – foretaget høring vedrørende sagen.

6. Nærhedsprincippet

Sagen rejser ikke spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet.

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til sagen.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Regeringen agter at tage Kommissionens præsentation af EU's resultattavle for retsområdet for 2014 til efterretning.

9. Europa-Parlamentet

Kommissionen fremlagde resultattavlen for 2013 for Europa-Parlamentets Libe-udvalg den 24. februar 2013. Europa-Parlamentet har i en udtalelse af 2. oktober 2013 budt resultattavlen velkommen og opfordret medlemsstaterne til med baggrund i resultattavlen for 2013 at overveje eventuelle nationale tiltag på retsområdet.

Europa-Parlamentet har den 4. februar 2014 på eget initiativ vedtaget en rapport i anledning af Kommissionens tidligere præsentation af resultattav-

len. Parlamentet har i den forbindelse anført, at det er vigtigt, at 1) visse værdier såsom retssystemets uafhængighed måles, 2) der etableres fælles standarder for levering af data, 3) EU's institutioner involveres i forberedelsen af evalueringen af de nationale retssystemer og 4) der undervises i EU lovgivning henset til national behandling af sager, der har grænseoverskridende elementer. Parlamentet anser endvidere anvendelse af alternativ konfliktløsning og it-teknologi som vigtigt for medlemsstaternes reduktion af omkostninger mv. i retssystemerne.

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014 forud for rådsmødet den 3.-4. marts 2014.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg.

Dagsordenspunkt 13: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM (2012) 10 endelig

Resumé

Forslaget til et databeskyttelsesdirektiv for de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger på det strafferetlige område er omfattet af retsforbeholdet. Det følger af forslagens præambelbetragtninger, at direktivforslaget udbygger Schengenreglerne, hvorfor Danmark i henhold til artikel 4 i protokollen om Danmarks stilling inden for 6 måneder skal træffe afgørelse om, hvorvidt direktivet skal gennemføres i national lovgivning. Ifølge direktivforslaget skal dette finde anvendelse på de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner. Det gælder også i forhold til rent nationale forhold. Forslaget er på en række punkter en videreførelse af den gældende regulering, men indeholder også en række væsentlige ændringer og nyskabelser. Det er regeringens vurdering, at dele af forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Forslaget vurderes at have lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser, hvis det gennemføres i dansk ret. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. En række tvivlsspørgsmål om forslagens indhold og rækkevidde bør afklares, før der kan tages nærmere stilling til forslaget.

1. Baggrund

Den 4. november 2010 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse med titlen: "En global metode til beskyttelse af personoplysninger i Den Europæiske Union" (KOM(2010) 609 endelig). Denne meddelelse indeholder hovedtemaerne for den reform af EU's databeskyttelsesregler, som Kommissionen nu tilsigter at gennemføre bl.a. ved det foreliggende direktivforslag.

I forbindelse med fremsættelsen af det foreliggende direktivforslag afgav Kommissionen endvidere en meddelelse med titlen: ”Beskyttelse af privatlivets fred i en forbundet verden: En europæisk databeskyttelsesramme til det 21. århundrede” (KOM(2012) 9 endelig). I meddelelsen beskrives de mere konkrete overvejelser, der ligger til grund for Kommissionens forslag. Det anføres i den forbindelse, at Kommissionen finder, at der er brug for moderne, sammenhængende databeskyttelsesregler for hele EU, så oplysninger kan flyde frit mellem medlemsstaterne. Virksomhederne har samtidig brug for klare og ensartede regler, der giver retssikkerhed og minimerer den administrative byrde. Dette er efter Kommissionens opfattelse meget vigtigt for at sikre, at det indre marked er velfungerende og i stand til at skabe økonomisk vækst, nye job og innovation.

Herudover anfører Kommissionen bl.a., at Lissabon-traktatens artikel 16 har skabt et nyt retsgrundlag, der muliggør en moderniseret og global tilgang til databeskyttelse og fri udveksling af personoplysninger, som også omfatter politimæssigt og retligt samarbejde i straffesager.

Kommissionen anfører endvidere, at den har afholdt flere offentlige høringer om databeskyttelse og ført en tæt dialog med de relevante interessenter i de seneste år. På baggrund af de oplysninger, som Kommissionen har indsamlet i den forbindelse, konkluderes det i meddelelsen, at både borgere og virksomheder ønsker, at der gennemføres en altomfattende reform af EU's databeskyttelsesregler.

Kommissionen ønsker derfor at skabe ”en stærk og konsekvent retlig ramme” på området på tværs af EU's politikker. Denne ramme skal bl.a. styrke fysiske personers rettigheder og bekæmpe bureaukrati for erhvervslivet.

Kommissionen foreslår, at denne nye retlige ramme skal bestå af

- en databeskyttelsesforordning, der skal erstatte det gældende direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet), og
- et direktiv, der skal erstatte den gældende rammeafgørelse 2008/977/RIA om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager.

Det bemærkes, at selv om den såkaldte databeskyttelsespakke – dvs. ovennævnte forordnings- og direktivforslag – har været prioriteret af samtlige formandskaber siden fremsættelsen i januar 2012, er det forordningsforslaget, som har haft formandskabernes hovedfokus. Dette betyder, at direktivforslaget ikke har været underlagt samme intensive behandling på arbejdsgruppeniveau som forordningsforslaget, ligesom direktivforslaget alene har været på rådsmødedagsordenen en gang tidligere, i december 2012.

Det græske formandskab har sat sagen på dagsordenen for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3. og 4. marts 2014. Sagen er sat på dagsordenen som et orienteringspunkt.

Det danske retsforbehold

Det følger af forslagens præambelbetragtninger, at direktivforslaget udbygger Schengenreglerne, hvorfor Danmark i henhold til artikel 4 i protokollen om Danmarks stilling inden for 6 måneder skal træffe afgørelse om, hvorvidt direktivet skal gennemføres i national lovgivning.

2. Indhold

2.1. Indledning

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger er fremsat efter TEUF artikel 16, stk. 2, hvorefter der kan fastsættes regler for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, der foretages af bl.a. medlemsstaterne under udøvelse af aktiviteter, der er omfattet af EU-retten.

Forslaget tager i en række henseender udgangspunkt i den regulering, der følger af det gældende databeskyttelsesdirektiv (direktiv 95/46/EF), som navnlig er gennemført i dansk ret ved lov om behandling af personoplysninger (persondataloven). Herudover tager forslaget udgangspunkt i den regulering, der følger af Rådets rammeafgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager (rammeafgørelse 2008/977/RIA). Rammeafgørelsen er gennemført i dansk ret ved persondatalovens § 72 a og bekendtgørelse nr.

1287 af 25. november 2010 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for Den Europæiske Union og Schengen-samarbejdet. På den baggrund vil der i det følgende hovedsageligt blive fokuseret på de væsentligste nyskabelser og ændringer, som forslaget indeholder.

Gennemgangen af forslaget nedenfor tager udgangspunkt i Kommissionens oprindelige forslag. Gennemgangen tager således ikke højde for eventuelle forslag til ændringer, som drøftes i Rådets arbejdsgruppe. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke opnået enighed om nogen del af forslaget.

2.2. Generelle bestemmelser (direktivforslagets kapitel I)

Forslagets kapitel I beskriver direktivets formål, ligesom det fastlægger dets materielle anvendelsesområde og indeholder definitioner af udvalgte begreber.

Forslagets overordnede formål er at fastsætte regler om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner.

Medlemsstaterne skal ifølge forslaget sikre, at fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til beskyttelse af personoplysninger, beskyttes, og at udvekslingen af personoplysninger mellem de kompetente myndigheder i EU ikke indskrænkes eller forbydes af grunde, der vedrører beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger.

Det må afgøres ved en konkret fortolkning af de enkelte artikler, om der overlades medlemsstaterne beføjelser til at fastsætte højere krav til beskyttelse af personoplysninger end dem, der følger af forslaget (såkaldt minimumsharmonisering). En række af bestemmelserne i direktivforslaget rummer således et vist spillerum for medlemsstaterne, mens andre bestemmelser må anses for at være mere udtømmende.

Direktivet skal ifølge forslaget finde anvendelse på de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuld-

byrde strafferetlige sanktioner. Direktivet skal ifølge forslaget dog kun finde anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages elektronisk, og på anden behandling end elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Det bemærkes, at der er tale om en væsentlig udvidelse af anvendelsesområdet i forhold til den gældende regulering på EU-niveau. Det nugældende databeskyttelsesdirektiv finder således ikke anvendelse på aktiviteter på det strafferetlige område, og rammeafgørelsen finder alene anvendelse på grænseoverskridende udveksling af personoplysninger inden for det politimæssige- og strafferetlige område.

Behandlinger af personoplysninger, som iværksættes med henblik på udøvelse af aktiviteter, der ikke er omfattet af EU-retten, navnlig for så vidt angår national sikkerhed, er undtaget fra direktivforslagets anvendelsesområde. Det samme gælder for behandlinger af personoplysninger, som foretages af EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer.

Kapitel I indeholder endvidere definitioner af en række centrale begreber. Visse af disse begreber er nyskabelser eller ændrede i forhold til, hvad der følger af de gældende regler. Det kan i den forbindelse særligt fremhæves, at direktivforslaget indeholder definitioner af ”brud på persondatasikkerheden”, ”genetiske data”, ”biometriske data” og ”helbredsoplysninger”.

2.3. Principper (direktivforslagets kapitel II)

Direktivforslagets kapitel II indeholder en række generelle behandlingsprincipper, der altid skal efterleves i forbindelse med behandling af personoplysninger, og derudover en række konkrete behandlingsregler.

De generelle behandlingsprincipper i forslaget svarer i vidt omfang til de regler, som er fastsat i det gældende databeskyttelsesdirektiv. Det gælder bl.a. forslagets krav om, at oplysninger skal være korrekte og om nødvendigt ajourførte, og at oplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke senere må gøres til genstand for behandling, der er uforenelig med disse formål. Efter forslagets præambelbetragtning nr. 18 bør navnlig de specifikke formål med behandlingen af personoplysninger være udtrykkelige.

Som noget nyt indeholder forslaget kapitel II krav om, at der i videst muligt omfang skal sondres mellem personoplysninger vedrørende forskellige kategorier af registrerede.

Det fremgår således af forslaget, at den registeransvarlige i videst muligt omfang skal sondre klart mellem en række forskellige personkategorier som f.eks. dømtede, sigtede, mistænkte, ofre og vidner.

Det fremgår endvidere af forslaget, at der i videst muligt omfang skal sondres mellem de forskellige kategorier af behandlede oplysninger ud fra forskellige grader af personoplysningers nøjagtighed og pålidelighed. Endvidere skal der så vidt muligt sondres mellem personoplysninger, der bygger på kendsgerninger, og personoplysninger, som bygger på personlige vurderinger.

Herudover indeholder forslaget som nævnt regler, der fastlægger, hvornår de kompetente myndigheder lovligt kan behandle personoplysninger.

Forslaget fastlægger, hvornår behandling af personoplysninger generelt er lovlig for de kompetente myndigheder. Det er således kun lovligt for de kompetente myndigheder at behandle personoplysninger, i det omfang denne behandling er nødvendig for at kunne varetage et af følgende formål:

- Udførelse af en specifik opgave med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner
- Overholdelse af en retlig forpligtelse, som den registeransvarlige er pålagt
- Beskyttelse af den registreredes eller en anden persons vitale interesser
- Forebyggelse af en umiddelbar og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed.

Efter forslaget gælder der som udgangspunkt et forbud mod, at kompetente myndigheder behandler særligt følsomme personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner. Efter forslaget anses personoplysninger, der viser racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold,

genetiske data, helbredsoplysninger og oplysninger om seksuelle forhold for at være særligt følsomme oplysninger.

De kompetente myndigheder kan ifølge forslaget dog behandle disse særligt følsomme personoplysninger, hvis behandlingen er tilladt i henhold til en lovgivning, som fastlægger de fornødne garantier, hvis behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser, eller hvis behandlingen vedrører oplysninger, som tydeligvis er offentliggjort af den registrerede.

2.4. Den registreredes rettigheder (direktivforslagets kapitel III)

Forslagets kapitel III fastlægger den registreredes rettigheder i forhold til den registeransvarlige. Kapitlet indeholder nærmere bestemmelser om udøvelsen af den registreredes rettigheder, herunder retten til information, indsigt, berigtigelse og sletning.

Det bemærkes, at samtlige de foreslåede regler som udgangspunkt vil medføre en betydelig udvidelse af den registreredes rettigheder inden for det foreslåede direktivs anvendelsesområde. Dette skyldes, at de gældende regler om oplysningspligt over for den registrerede, den registreredes ret til indsigt, berigtigelse, blokering og sletning af personoplysninger ikke finder anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene, politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område. Herudover finder de gældende regler om den registreredes ret til indsigt ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene inden for det strafferetlige område.

I forhold til personoplysninger, der udveksles eller stilles til rådighed mellem myndigheder fra to forskellige medlemsstater i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for EU og Schengen-samarbejdet – og som i dag er omfattet af rammeafgørelsen – er det alene forslagets bestemmelse om oplysningspligt, som er en nyskabelse.

Efter forslaget skal den registeransvarlige træffe alle rimelige foranstaltninger for at fastsætte gennemsigtige og lettilgængelige regler for behandlingen af personoplysninger og udøvelsen af registreredes rettigheder. Herudover skal den registeransvarlige træffe alle rimelige foranstaltninger for at fastlægge procedurer for udlevering af information til den registrerede og for udøvelsen af den registreredes rettigheder.

Direktivforslaget giver for det første den registrerede en ret til oplysninger fra den registeransvarlige, når der indsamles personoplysninger om den registrerede.

Den registeransvarlige skal ved indsamling af personoplysninger om den registrerede træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den registrerede bl.a. modtager identitets- og kontaktoplysninger for den registeransvarlige og for den databeskyttelsesansvarlige, oplysning om formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt, og om hvor længe oplysningerne opbevares. Herudover skal den registeransvarlige informeres om retten til at anmode om indsigt i og berigtigelse eller sletning af personoplysninger vedrørende den registrerede eller begrænsning af behandlingen heraf samt retten til at indgive klage til tilsynsmyndigheden. Den registrerede skal også modtage oplysning om modtagerne eller kategorierne af modtagere af personoplysningerne, herunder i tredjelande eller internationale organisationer. Endelig skal den registrerede modtage yderligere information, for så vidt denne information er nødvendig under hensyn til de særlige forhold, hvorunder personoplysningerne behandles, for at garantere en retfærdig behandling af den registrerede.

Den registeransvarlige skal ifølge forslaget give den registrerede de ovennævnte oplysninger enten på det tidspunkt, hvor personoplysningerne indhentes fra den registrerede, eller såfremt personoplysningerne ikke indsamles fra den registrerede, på tidspunktet for registreringen eller inden for et rimeligt tidsrum efter indsamlingen afhængigt af de konkrete omstændigheder for behandlingen af oplysningerne.

For det andet tillægger forslaget den registrerede en indsigtret. Den registrerede har således ret til fra den registeransvarlige at få bekræftet, om personoplysninger vedrørende vedkommende behandles.

Hvis sådanne personoplysninger behandles, skal den registeransvarlige fremlægge en række oplysninger for den registrerede. Det drejer sig bl.a. om formålene med behandlingen, hvilke modtagere eller kategorier af modtagere, som personoplysningerne er blevet videregivet til, hvor længe oplysningerne opbevares, oplysninger om retten til berigtigelse og sletning samt oplysninger om klageadgang til tilsynsmyndigheden.

Herudover skal den registrerede ifølge forslaget have ret til at modtage en kopi af de personoplysninger, der er genstand for behandling.

Den registreredes ret til oplysninger og indsigt er dog ikke absolut. Medlemsstaterne kan ifølge forslaget begrænse eller udsætte den registreredes ret til information og indsigt helt eller delvist, i det omfang en sådan begrænsning er nødvendig og proportional under hensyn til den pågældendes legitime interesser. Medlemsstaterne kan dog alene begrænse disse rettigheder, hvis det sker for at undgå, at officielle eller retlige undersøgelser, efterforskninger eller procedurer hindres, for at undgå, at forebyggelsen, opdagelsen, efterforskningen og retsforfølgningen af straffelovs-overtrædelser skades, eller af hensyn til fuldbyrdelsen af strafferetlige sanktioner. Medlemsstaterne kan endvidere begrænse den registreredes ret til information og indsigt for at beskytte den offentlige sikkerhed, for at beskytte den nationale sikkerhed eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Hvis den registeransvarlige meddeler den registrerede afslag på indsigt eller begrænser indsigten, skal den registeransvarlige efter forslaget give den registrerede en skriftlig begrundelse samt vejledning om mulighederne for at indgive klage til tilsynsmyndigheden og indbringe sagen for en retsinstans. Oplysningerne om de faktiske eller retlige grunde, som afgørelsen hviler på, kan udelades af begrundelsen, hvis sådanne oplysninger vil være til skade for et af de formål, som har begrundet begrænsningen i indsigtsretten.

Herudover foreslås det også som noget nyt, at den registrerede, navnlig i de tilfælde, hvor der meddeles afslag på indsigt, eller hvor retten begrænses, har ret til at anmode tilsynsmyndigheden om at kontrollere, om behandlingen er lovlig. Medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om, at den registeransvarlige skal underrette den registrerede om retten til at anmode tilsynsmyndigheden om at gribe ind.

Forslaget giver for det tredje den registrerede en ret til at kræve berigtigelse af urigtige personoplysninger. Den registrerede har i den forbindelse ret til få gjort ufuldstændige personoplysninger komplette, bl.a. ved at kræve en berigtigelse.

For det fjerde tillægger forslaget den registrerede en ret til at kræve sletning af personoplysninger, hvis behandlingen ikke er i overensstemmelse med forslagets principper for behandlingen af personoplysninger, eller hvis behandlingen ikke overholder reglerne om, hvornår behandling af personoplysninger er lovlig. Den registeransvarlige skal i sådanne tilfælde foretage sletningen omgående.

I visse situationer skal den registeransvarlige – i stedet for at slette personoplysningerne – begrænse behandlingen af disse. Det gælder, hvis oplysningernes rigtighed bestrides af den registrerede, indtil den registeransvarlige har haft mulighed for at fastslå, om de er rigtige, hvis personoplysningerne skal gemmes som bevismiddel, eller hvis den registrerede modsætter sig deres sletning og i stedet kræver, at anvendelsen heraf begrænses.

Den registeransvarlige kan ifølge forslaget meddele afslag på berigtigelse, sletning eller begrænsning af behandlingen. I givet fald skal den registeransvarlige give den registrerede skriftlig meddelelse herom. Meddelelsen skal beskrive årsagerne til afslaget og mulighederne for at indgive klage til tilsynsmyndigheden og indbringe sagen for en retsinstans.

Forslaget indeholder en generel undtagelse til reglerne om den registreredes rettigheder. Medlemsstaterne kan således fastsætte regler om, at den registreredes rettigheder skal udøves i overensstemmelse med de nationale retsplejeregler, når personoplysningerne er indeholdt i en retsafgørelse eller et register, der behandles i forbindelse med strafferetlige efterforskninger og straffesager.

2.5. Den registeransvarlige og registerførerens forpligtelser mv. (direktivforslagets kapitel IV)

Forslagets kapitel IV omhandler den registeransvarlige og registerføreren. Kapitlet indeholder regler om generelle forpligtelser, datasikkerhed og udpegning af en databeskyttelsesansvarlig.

Generelt bemærkes det, at dette kapitel indeholder en række forpligtelser for den registeransvarlige, der ikke følger af de gældende regler. Blandt disse er bl.a. indførelse af et krav om såkaldt ”indbygget databeskyttelse”. Dette krav indebærer bl.a., at den registeransvarlige, under hensyntagen til det aktuelle tekniske niveau og omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen, skal træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger og procedurer, således at behandlingen opfylder kravene i forslaget og sikrer beskyttelsen af den registreredes rettigheder.

Som noget nyt lægges der endvidere op til et krav om, at den registeransvarlige og registerføreren skal opbevare dokumentation for alle behandlingssystemer og -procedurer, som de pågældende er ansvarlige for. Dokumentationen skal mindst omfatte oplysninger om den registeransvar-

liges og registerførerens navn og kontaktoplysninger, om formålene med behandlingen, om kategorien eller kategorierne af modtagere af personoplysninger, og om videregivelse af oplysninger til et tredjeland eller en international organisation, herunder identifikation af dette tredjeland eller denne internationale organisation. Denne dokumentation skal stilles til rådighed for tilsynsmyndigheden efter anmodning.

En yderligere nyskabelse er indførelsen af kravet om, at den registeransvarlige skal anmelde brud på persondatasikkerheden til tilsynsmyndigheden. Efter forslaget skal anmeldelsen ske uden unødigt forsinkelse og om muligt senest 24 timer efter, at den registeransvarlige er blevet bekendt med et persondatasikkerhedsbrud. Anmeldelsen skal bl.a. beskrive karakteren af bruddet på persondatasikkerheden, herunder kategorierne og antallet af berørte registrerede. Anmeldelsen skal endvidere indeholde en anbefaling af foranstaltninger, der kan afhjælpe de mulige skadevirkninger af bruddet på persondatasikkerheden og en beskrivelse af de foranstaltninger, som den registeransvarlige foreslår eller har iværksat for at afhjælpe bruddet på persondatasikkerheden.

Når sikkerhedsbruddet kan forventes at krænke beskyttelsen af personoplysninger eller privatlivets fred for en registreret person, skal den registeransvarlige ligeledes uden unødigt forsinkelse underrette den registrerede om sikkerhedsbruddet. Denne underretning skal omfatte karakteren af bruddet på persondatasikkerheden og indeholde en række af de oplysninger og anbefalinger, der også skal afgives til tilsynsmyndigheden. Det er dog ikke nødvendigt at underrette den registrerede om et brud på persondata-sikkerheden, hvis tilsynsmyndigheden finder det godtgjort fra den registeransvarliges side, at denne har gennemført passende teknologiske beskyttelsesforanstaltninger, og at disse foranstaltninger er blevet anvendt på de data, som sikkerhedsbruddet vedrørte.

Der lægges også op til, at den registeransvarlige eller registerføreren skal udpege en databeskyttelsesansvarlig. Den databeskyttelsesansvarlige kan ifølge forslaget udpeges for flere enheder under hensyntagen til den kompetente myndigheds organisatoriske struktur. Kravet om udpegning af en databeskyttelsesansvarlig er nyt sammenlignet med den gældende persondatalov og rammeafgåelsen.

Den registeransvarlige eller registerføreren skal sikre, at den databeskyttelsesansvarlige inddrages tilstrækkeligt og rettidigt i alle spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger, og at den databeskyttelses-

ansvarlige råder over de midler, der er nødvendige for at udføre sine opgaver effektivt og uafhængigt, og ikke modtager instrukser med hensyn til udøvelsen af hvervet.

Den databeskyttelsesansvarlige har bl.a. til opgave at underrette og rådgive den registeransvarlige eller registerføreren om deres forpligtelser i henhold til direktivet. Den databeskyttelsesansvarlige skal endvidere overvåge gennemførelsen og anvendelsen af reglerne om beskyttelse af personoplysninger, herunder fordeling af ansvar, uddannelse af det personale, der medvirker ved databehandlingen, og de tilhørende kontroller.

Den databeskyttelsesansvarlige skal også kontrollere overholdelsen af kravene om dokumentation, anmeldelser og meddelelser vedrørende brud på persondatasikkerheden.

Herudover skal den databeskyttelsesansvarlige fungere som tilsynsmyndighedens kontaktpunkt i forbindelse med spørgsmål vedrørende behandling og på eget initiativ og efter behov rådføre sig med tilsynsmyndigheden.

2.6. Videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer (direktivforslagets kapitel V)

Direktivets kapitel V fastlægger bl.a. betingelserne for, hvornår de kompetente myndigheder kan videregive personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer. Kapitlet indeholder en række væsentlige ændringer og nyskabelser i forhold til gældende ret.

Videregivelse kan efter forslaget kun ske, hvis videregivelsen er nødvendig for at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner.

Ud over denne grundlæggende betingelse skal et af de tre følgende grundlag være til stede for, at der kan finde en videregivelse sted.

For det første kan videregivelse af personoplysninger ske, hvis Kommissionen har fastslået, at et tredjeland, et område eller en behandlingssektor i dette tredjeland eller en international organisation har et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau.

Efter forslaget er det Kommissionen, som skal foretage vurderingen af, om et tredjeland, et område eller en behandlingssektor i dette tredjeland eller en international organisation har et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau.

Ved vurderingen skal Kommissionen bl.a. tage hensyn til retsstatsprincippet ("rule of law"), relevant gældende lovgivning og de sikkerhedsforanstaltninger, der gælder i tredjelandet eller den internationale organisation. Kommissionen skal endvidere tage hensyn til, om de registrerede tillægges effektive rettigheder, der retligt kan håndhæves, herunder om der er effektiv adgang til administrativ og retlig prøvelse for registrerede, hvis personoplysninger videregives, navnlig for så vidt angår registrerede, der er bosiddende i EU. Herudover skal Kommissionen tage hensyn til, om der i tredjelandet eller den internationale organisation er velfungerende uafhængige tilsynsmyndigheder, der har ansvaret for at sikre, at databeskyttelsesreglerne overholdes, for at bistå og rådgive de registrerede, når de udøver deres rettigheder, og for at samarbejde med tilsynsmyndighederne i EU. Endelig skal Kommissionen tage hensyn til de internationale forpligtelser, som tredjelandet eller den internationale organisation har indgået. Hvis Kommissionen finder, at et tredjeland, et område eller en behandlingssektor i dette tredjeland eller en international organisation ikke har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, skal medlemsstaterne ifølge forslaget sikre, at enhver form for videregivelse af personoplysninger til tredjelandet eller et område eller en behandlingssektor i dette tredjeland eller den pågældende internationale organisation forbydes. Efter forslaget påvirker denne afgørelse dog ikke muligheden for at foretage videregivelsen på et af de to alternative grundlag, der er nærmere beskrevet nedenfor.

Hvis Kommissionen ikke har truffet afgørelse om, hvorvidt et tredjeland, et område eller en behandlingssektor i dette tredjeland eller en international organisation har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau eller ej, kan videregivelse for det andet ske til en modtager i et tredjeland eller en international organisation. Det forudsætter, at der i en retsakt foreligger hensigtsmæssige garantier i forhold til beskyttelsen af personoplysninger. Videregivelse kan også ske, hvis den registeransvarlige eller registerføreren har vurderet alle forhold i forbindelse med videregivelsen af personoplysninger og konkluderet, at der findes hensigtsmæssige garantier, hvad angår beskyttelsen af personoplysninger.

For det tredje kan en videregivelse af personoplysninger til et tredjeland eller en international organisation ske, hvis

- videregivelsen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser,
- videregivelsen er nødvendig for at beskytte den registreredes legitime interesser, hvis det er påkrævet ved lov i den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne,
- videregivelsen af oplysningerne er afgørende for at afværge en umiddelbar og alvorlig trussel mod en medlemsstats eller et tredjelandes offentlige sikkerhed,
- videregivelsen er nødvendig i enkeltsager med henblik på forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner, eller
- videregivelsen er nødvendig i enkeltsager med henblik på at fastslå et retskrav eller gøre det gældende eller forsvare det ved en domstol i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner.

Den registeransvarlige skal underrette modtageren af personoplysninger om eventuelle begrænsninger for behandling og træffe alle rimelige foranstaltninger for at sikre, at disse begrænsninger overholdes.

2.7. Uafhængige tilsynsmyndigheder (direktivforslagets kapitel VI)

Direktivets kapitel VI indeholder regler om de nationale tilsynsmyndigheders uafhængige status, opgaver og beføjelser.

I forhold til de gældende regler lægges der op til en række nye og uddybende krav til de nationale tilsynsmyndigheders organisering og uafhængighed. Det følger således bl.a. udtrykkeligt af forslaget, at medlemmer af tilsynsmyndigheden ved udøvelsen af deres opgaver hverken må søge eller modtage instrukser fra andre, og at medlemmer efter embedsperiodens ophør skal udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til at påtage sig visse hverv eller at acceptere visse fordele. Samtidig skal hver medlemsstat sikre, at tilsynsmyndigheden er underlagt finansiel kontrol, som ikke påvirker dens uafhængighed.

Det fastsættes endvidere i forslaget, at medlemsstaterne skal sikre, at tilsynsmyndigheden råder over tilstrækkelige finansielle, tekniske og menneskelige ressourcer, lokaler og infrastrukturer til effektivt at udføre sine opgaver og udøve sine beføjelser.

Efter forslaget skal medlemsstaterne vedtage bestemmelser om, at medlemmerne af tilsynsmyndigheden udpeges af parlamentet eller regeringen i den pågældende medlemsstat.

I forhold til tilsynsmyndighedernes organisering og opgaver følger det af forslaget, at hver medlemsstat ved lov bl.a. skal fastsætte regler om tilsynsmyndighedens oprettelse og status. Herudover skal medlemsstaterne ved lov fastsætte regler om de kvalifikationer og den erfaring og kompetence, der er nødvendig for at udøve hvervet som medlem af tilsynsmyndigheden, og om reglerne og procedurerne for udnævnelsen af medlemmerne af tilsynsmyndigheden. Endvidere skal medlemsstaterne bl.a. fastsætte regler om handlinger og hverv, der er uforenelige med hvervet som medlem af tilsynsmyndigheden og regler om de pligter, der påhviler tilsynsmyndighedens medlemmer og personale.

Efter forslaget vil tilsynsmyndigheden som en ny opgave skulle deltage i Det Europæiske Databeskyttelsesråds aktiviteter.

Herudover vil tilsynsmyndigheden skulle arbejde for at styrke offentlighedens kendskab til risici, regler, garantier og rettigheder i forbindelse med behandling af personoplysninger.

2.8. Samarbejde (direktivforslagets kapitel VII)

Direktivets kapitel VII indeholder bestemmelser om gensidig bistand og om Det Europæiske Databeskyttelsesråds opgaver.

Efter forslaget skal tilsynsmyndighederne yde hinanden gensidig bistand med henblik på at gennemføre og anvende de bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, på en ensartet måde og træffe foranstaltninger med henblik på et effektivt samarbejde med hinanden.

For så vidt angår oprettelsen af Det Europæiske Databeskyttelsesråd henvises der i direktivforslaget til bestemmelserne herom i Kommissionens samtidige forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (generel forordning om databeskyttelse). Efter forordningsforslaget skal Det Europæiske Databeskyttelsesråd sammensættes af direktøren for tilsynsmyndigheden i hver medlemsstat og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Her-

udover har Kommissionen ret til at deltage i Det Europæiske Databeskyttelsesråds aktiviteter og møder.

Det Europæiske Databeskyttelsesråd skal efter direktivforslaget bl.a. rådgive Kommissionen om ethvert spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger i Unionen, herunder om ethvert forslag til ændring af direktivet. Rådet skal endvidere efter anmodning fra Kommissionen, på eget initiativ eller efter anmodning fra et af rådets medlemmer, undersøge ethvert spørgsmål om anvendelsen af bestemmelser vedtaget i medfør af direktivet og udarbejde retningslinjer, henstillinger og bedste praksis til de nationale tilsynsmyndigheder for at fremme en konsekvent anvendelse af disse bestemmelser. Herudover skal rådet bl.a. afgive udtalelse til Kommissionen om beskyttelsesniveauet i tredjelande eller internationale organisationer.

2.9. Klageadgang, ansvar og sanktioner (direktivforslagets kapitel VIII)

Forslagets kapitel VIII indeholder bestemmelser om retten til at indgive klage til tilsynsmyndigheden, om retsmidler (dvs. adgang til domstolsprøvelse) over for tilsynsmyndigheden og over for den registeransvarlige eller registerføreren, om erstatningsansvar og om ret til erstatning samt sanktioner.

Efter forslaget skal alle registrerede have ret til at indgive klage til tilsynsmyndigheden i enhver medlemsstat, hvis de finder, at behandlingen af deres personoplysninger ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne, som er vedtaget i national ret i medfør af direktivet.

Herudover følger det som en nyskabelse af forslaget, at alle organer, organisationer eller sammenslutninger, der har til formål at beskytte registreredes rettigheder og interesser i forbindelse med beskyttelsen af deres personoplysninger, og som er etableret i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, har ret til at indgive klage til en tilsynsmyndighed i enhver medlemsstat på vegne af en eller flere registrerede. Retten til at indgive klage forudsætter, at organet mv. vurderer, at den registreredes rettigheder i henhold til direktivet er blevet krænket som følge af behandlingen af personoplysninger.

De samme organer mv. har efter forslaget ret til, uafhængigt af en klage fra den registrerede, at indgive klage til en tilsynsmyndighed i enhver med-

lemsstat, hvis de vurderer, at et brud på persondatasikkerheden har fundet sted.

Forslaget tillægger således enhver organisation – uanset dennes størrelse og medlemskreds – en ret til at indgive klage til enhver tilsynsmyndighed alene på baggrund af organisationens egen vurdering af, om der har fundet et brud på persondatasikkerheden sted.

Kapitel VIII indeholder endvidere regler om adgangen til at søge retsmidler anvendt over for tilsynsmyndigheder og over for den registeransvarlige eller registerføreren. Det følger i den forbindelse af forslaget, at enhver registreret skal have adgang til et retsmiddel, der forpligter tilsynsmyndigheden til at reagere på en klage, hvis der ikke træffes en afgørelse, som er nødvendig for at beskytte vedkommendes rettigheder, eller hvis tilsynsmyndigheden ikke inden for tre måneder underretter den registrerede om forløbet eller resultatet af en klage. Bestemmelsen fastsætter således en indirekte pligt for tilsynsmyndighederne til – enten foreløbigt eller endeligt – at besvare en klage inden for 3 måneder efter tilsynsmyndighedens modtagelse af klagen.

Herudover lægges der op til, at medlemsstaterne har pligt til at fastsætte bestemmelser om erstatning. Det foreslås, at enhver, som har lidt skade som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er uforenelig med de nationale bestemmelser, som vedtages i medfør af direktivet, skal have ret til erstatning for den forvoldte skade fra den registeransvarlige eller registerføreren. Det gælder dog ikke, hvis den registeransvarlige eller registerføreren beviser, at vedkommende ikke er skyld i den begivenhed, der medførte skaden. I forhold til den gældende retstilstand er det en væsentlig nyskabelse, at der også for registerføreren fastlægges et sådant ansvar.

Endelig lægges der op til, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Sanktioner bør ifølge forslaget kunne pålægges fysiske eller juridiske personer, uanset om de henhører under privat- eller offentligretlig lovgivning.

Det er ikke nærmere fastsat, om der skal være tale om administrative eller strafferetlige sanktioner.

2.10. Delegerede retsakter, gennemførelsesforanstaltninger og afsluttende bestemmelser (direktivforslagets kapitel IX og X)

Forslagets kapitel IX indeholder bestemmelser om Kommissionens muligheder for at udstede delegerede retsakter og om tildeling af gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen.

I forbindelse med udstedelsen af gennemførelsesretsakter skal Kommissionen bistås af et udvalg, der er sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne.

Forslaget indeholder herudover en række afsluttende bestemmelser, hvor der bl.a. lægges op til at ophæve den gældende rammeafgørelse 2008/977/RIA.

Efter forslaget skal internationale aftaler, som medlemsstaterne har indgået forud for direktivets ikrafttræden, om nødvendigt ændres inden fem år fra direktivets ikrafttræden. Ifølge forslaget bør internationale aftaler, som medlemsstaterne har indgået inden direktivets ikrafttræden, ændres i overensstemmelse med direktivet for at sikre en overordnet og sammenhængende beskyttelse af personoplysninger i Unionen.

Bestemmelsen forpligter således medlemsstaterne til at genforhandle indgåede aftaler med tredjelande om gensidig retshjælp, hvis dette er nødvendigt for at sikre, at aftalerne lever op til det databeskyttelsesniveau, der er fastlagt i direktivet.

3. Gældende dansk ret

3.1. Indledning

Direktivet skal ifølge forslaget finde anvendelse på de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner.

Forslaget lægger som nævnt i pkt. 2.2 i den forbindelse op til en væsentlig udvidelse af anvendelsesområdet for den EU-retlige regulering af behandling af personoplysninger på det politimæssige og strafferetlige område.

Det foreslås således, at direktivet også skal omfatte f.eks. politiets behandlinger af oplysninger, som er rent interne i den enkelte medlemsstat, og som således hverken er eller påtænkes udvekslet med en anden medlemsstat, jf. anvendelsesområdet for den gældende rammeafgørelse.

Hertil kommer, at der med reglerne i kapitel III lægges op til en betydelig udvidelse af den registreredes rettigheder i forhold til de gældende EU-regler på det politimæssige og strafferetlige område, jf. nærmere pkt. 2.4.

I en dansk sammenhæng vil direktivet derfor i givet fald kunne få betydning for behandling af personoplysninger i alle faser af en straffesag, og således fra f.eks. det tidspunkt politiet modtager en anmeldelse om et strafbart forhold til Kriminalforsorgen løslader den domfældte efter endt afsoning.

En redegørelse for gældende dansk ret vil derfor principielt set kunne omfatte en omtale af lovgivningen mv. om behandling personoplysninger, herunder den registreredes eventuelle rettigheder til indsigt mv., for politiet, anklagemyndigheden, domstolene og Kriminalforsorgen.

I det følgende redegøres imidlertid for de mest centrale regler.

3.2. Persondataloven

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger med senere ændringer (persondataloven) er der fastsat generelle regler om behandling af personoplysninger for offentlige myndigheder og den private sektor. Persondataloven er først og fremmest baseret på det gældende databeskyttelsesdirektiv.

Persondataloven indeholder bl.a. regler om, hvornår behandling af personoplysninger i almindelighed må finde sted, ligesom loven indeholder regler vedrørende behandling af særlige typer oplysninger (f.eks. regler om personnumre). Loven indeholder desuden en række bestemmelser om rettigheder for de personer, der behandles oplysninger om. Det gælder f.eks. regler om den registreredes ret til information, indsigelse, indsigt, berigtigelse og sletning af personoplysninger.

Persondataloven gælder generelt for politiets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af personoplysninger. Som nævnt i pkt. 2.4 ovenfor finder lovens bestemmelser om oplysningspligt over for den registrere-

de, den registreredes ret til indsigelse, berigtigelse, blokering og sletning af personoplysninger dog ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene, politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område. Herudover finder lovens regler om den registreredes ret til indsigt ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene inden for det strafferetlige område.

Persondataloven fastsætter endvidere regler om datasikkerhed i forbindelse med behandling af personoplysninger. Disse regler suppleres for offentlige myndigheders vedkommende af bekendtgørelse nr. 528 af 15. juni 2000 om sikkerhedsforanstaltninger til beskyttelse af personoplysninger, som behandles for den offentlige forvaltning.

Persondataloven indeholder også bestemmelser om Datatilsynets kontrol med behandling af personoplysninger, der foretages for offentlige myndigheder og den private sektor, ligesom der i loven er fastsat regler om pligt til at foretage anmeldelse til Datatilsynet i forbindelse med bestemte typer behandling af personoplysninger.

3.3. Bekendtgørelse om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for EU og Schengen-samarbejdet

Justitsministeren har i medfør af persondatalovens § 72 a fastsat nærmere regler ved bekendtgørelse nr. 1287 af 25. november 2010 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for Den Europæiske Union og Schengen-samarbejdet. Bekendtgørelsen gennemfører Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA i dansk ret.

Formålet med bekendtgørelsen er at sikre beskyttelsen af personoplysninger, der behandles inden for rammerne af det politimæssige og strafferetlige samarbejde inden for EU.

Bekendtgørelsen finder anvendelse i forhold til personoplysninger, der udveksles eller stilles til rådighed mellem en dansk og en udenlandsk myndighed i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for Den Europæiske Union og Schengen-samarbejdet.

Bekendtgørelsen tager således sigte på den grænseoverskridende informationsudveksling i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i

kriminalsager. Den finder inden for dette område anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages elektronisk, og i forhold til ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Bekendtgørelsen henviser bl.a. til en række af de grundlæggende regler for behandling af personoplysninger i persondataloven. Den indeholder herudover regler om datakvalitet og behandlingssikkerhed. Bekendtgørelsen indeholder desuden regler for specifikke former for databehandling, herunder regler om viderebehandling af personoplysninger modtaget fra andre medlemsstater og om videregivelse af sådanne oplysninger til private og tredjelande samt internationale organer. Herudover udvider bekendtgørelsen den registreredes rettigheder med hensyn til bl.a. underretning og berigtigelse af urigtige oplysninger i forhold til persondataloven.

Efter rammeafgårelsen, som bekendtgørelsen gennemfører i dansk ret, skal Kommissionen – på baggrund af rapporter fra medlemsstaterne – senest i november 2014 aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med en evaluering af rammeafgårelsens gennemførelse, følgerne af rammeafgårelsens bestemmelser samt eventuelle forslag til ændringer af rammeafgårelsen.

3.4. Retsplejeloven

Retsplejeloven (lovbekendtgørelse *nr. 1139 af 24. september 2013* med senere ændringer) indeholder de grundlæggende regler i dansk ret vedrørende bl.a. efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold.

Retsplejelovens kapitel 67-75 b fastsætter således regler om politiets efterforskning af strafbare forhold og om gennemførelsen af tvangsindgreb, herunder reglerne for anholdelse, varetægtsfængsling, indgreb i meddelelshemmeligheden, legemsindgreb, ransagning, beslaglæggelse, edition og personundersøgelser. Disse kapitler indeholder ligeledes grundlæggende straffeprocessuelle regler.

Retsplejeloven indeholder endvidere regler om aktindsigt i domme, kendelser og andre dokumenter, der vedrører en straffesag. Udgangspunktet er, at enhver har ret til aktindsigt i domme og kendelser mv.

Herudover kan den, der har en individuel, væsentlig interesse i et konkret retsspørgsmål, som udgangspunkt forlange at blive gjort bekendt med do-

kumenter, der vedrører en straffesag, herunder indførsler i retsbøgerne, i det omfang dokumenterne har betydning for vurderingen af det pågældende retsspørgsmål.

3.5. Straffuldbyrdelsesloven

Straffuldbyrdelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 435 af 15. maj 2012 *med senere ændringer*) regulerer fuldbyrdelsen af fængselsstraffe, bødestrafte, betingede domme, domme med vilkår om samfundstjeneste og forvaring.

Straffuldbyrdelsesloven indeholder i en række tilfælde mulighed for, at myndighederne kan behandle personoplysninger om en dømt person for at varetage sine opgaver efter loven. Det er f.eks. tilfældet, hvor Kriminalforsorgen træffer afgørelse om valg af afsoningsinstitution, om anbringelse i åbent eller lukket fængsel, om overførsel fra åbent til lukket fængsel og om udgang i forbindelse med afsoning af fængselsstraf.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

En vedtagelse af forslaget vil indebære, at den gældende danske lovgivning på området skal tilpasses direktivet, hvis Danmark inden 6 måneder efter direktivets vedtagelse træffer afgørelse om at gennemføre direktivet i dansk ret.

En gennemførelse af forslaget vil bl.a. indebære, at bestemmelserne i den gældende persondatalov vil skulle tilpasses direktivets regulering for den del af de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger, der falder inden for direktivets anvendelsesområde.

Det er endvidere Justitsministeriets helt umiddelbare vurdering, at en gennemførelse af det foreliggende forslag i dansk ret vil indebære, at reglerne i retsplejeloven på en række områder vil skulle ændres. Det er således muligt, at forslagets bestemmelser om behandlingsprincipper og behandlingsregler, jf. pkt. 2.3 ovenfor, efter omstændighederne vil skulle indsættes i retsplejeloven. Herudover må det antages, at direktivforslagets bestemmelser om den registreredes ret til indsigt vil indebære, at de gældende bestemmelser i retsplejeloven om aktindsigt vil skulle revideres.

Herudover er det Justitsministeriets foreløbige vurdering, at det kan blive nødvendigt at revidere de gældende regler i straffuldbyrdelsesloven og bekendtgørelsen om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med poli-

tisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for Den Europæiske Union og Schengen-samarbejdet, hvis direktivforslaget gennemføres i dansk ret.

Det bemærkes, at vurderingen af de lovgivningsmæssige konsekvenser er præget af en vis usikkerhed, idet det præcise indhold og rækkevidden af en række af direktivforslagets bestemmelser giver anledning til betydelig tvivl.

Forslaget vurderes at have statsfinansielle konsekvenser.

Efter et foreløbigt skøn baseret på de foreliggende forslag (forordning og direktiv) vil reformpakken om databeskyttelse medføre øgede omkostninger. Det følger af budgetreglerne, at finansieringen af disse øgede omkostninger skal holdes inden for Justitsministeriets ramme eller forelægges regeringens Ø-udvalg, hvis det skønnes, at dette ikke kan lade sig gøre.

5. Høring

Forslaget er sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.: Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Forbrugerombudsmanden, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i Aarhus (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i København (Juridisk Institut), Københavns Universitet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Foreningen af Offentlige Anklagere, Advokatrådet, Danske Advokater, DJØF, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Politiforbundet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Dansk Fængselsforbund, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Fængselsforbundet, HK Landsklubben for Kriminalforsorgen, Kriminalforsorgsforeningen, Dansk Socialrådgiverforening, Faggruppen af socialrådgivere i Kriminalforsorgen, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Retspolitisk Forening og Retssikkerhedsfonden.

Høringssvarene og dermed gennemgangen nedenfor tager udgangspunkt i Kommissionens oprindelige forslag, som blev fremsat i januar 2012.

5.1. Generelle bemærkninger

Vestre Landsret, Østre Landsret, byretterne, Forbrugerombudsmanden og Foreningen af Offentlige Anklagere har ingen bemærkninger til forslaget.

Retspolitisk Forening er skeptisk med hensyn til, at direktivet skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der ikke indgår et grænseoverskridende element.

Domstolsstyrelsen forudsætter, at adgangen til oplysninger i straffesager, hvis direktivforslaget bliver implementeret i dansk ret, fortsat vil være reguleret af retsplejeloven. Styrelsen tager forbehold for eventuelle administrative og økonomiske konsekvenser ved implementeringen.

Datatilsynet finder det afgørende, at direktivet ikke forhindrer, at dansk lovgivning kan opretholdes med mindst det samme beskyttelsesniveau, som i den gældende persondatalov. Datatilsynet finder det uhensigtsmæssigt, at direktivforslaget introducerer en række rettigheder, som kan fraviges ved generelle undtagelser. Tilsynet finder, at det i visse tilfælde kan være vanskeligt at vurdere rækkevidden af undtagelsesbestemmelserne, eksempelvis artikel 16 og 17. Tilsynet opfordrer til, at direktivforslagets anvendelsesområde overvejes nøje.

Advokatrådet ser positivt på en bedre beskyttelse af borgernes dataoplysninger, men har anført, at Kommissionens begrundelse for at fremsætte direktivforslaget ikke virker overbevisende. Der er således kun tre medlemslande, der har oplyst, at det skaber problemer, at de nationale og internationale regler er forskellige. Advokatrådet fraråder, at forslaget vedtages, uden at behovet herfor er nærmere belyst, og må advare imod, at reglerne søges gennemført som en bred, generel bemyndigelse, der overlader det til Justitsministeriet at udforme de konkrete regler ved bekendtgørelse. Rådet har desuden anført, at direktivforslaget indeholder en lang række mindstekrav, hvorfor forslaget ikke vil sikre, at der vil være en højere grad af harmonisering i EU.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater er i tvivl om, hvorvidt nærhedsprincippet er opfyldt. Landsforeningen er enig med Justitsministeriet i, at rækkevidden af direktivforslagets bestemmelser giver anledning til tvivl.

5.2. Forslagets enkelte elementer

5.2.1. Principper for behandling af personoplysninger

Datatilsynet finder det uhensigtsmæssigt, at direktivforslagets artikel 4 ikke indeholder de samme krav til den dataansvarlige, som der stilles i artikel 5 i Kommissionens forslag til en persondatabeskyttelsesforordning. Tilsynet finder det endvidere uhensigtsmæssigt, at der ikke i direktivet er fastsat regler om, at personoplysninger skal sikres mod hændelig tilintetgørelse eller hændeligt tab.

Institut for Menneskerettigheder er overordnet set enig med de bekymringer, som Artikel 29-arbejdsgruppen har fremført i forbindelse med direktivforslaget. Instituttet anbefaler, at principperne for behandling af personoplysninger, eksempelvis i artikel 4, bliver udarbejdet i overensstemmelse med arbejdsgruppens anbefalinger, og at ordlyden af artikel 4, litra c, ændres således, at kriteriet for indsamling af personoplysninger bør være ”nødvendig” og ikke kun ”tilstrækkelig”.

5.2.2. Behandling af særlige kategorier af personoplysninger

Institut for Menneskerettigheder finder bl.a., at retten til databeskyttelse hænger tæt sammen med respekten for privatliv og familieliv. Instituttet noterer i den forbindelse, at det følger af artikel 8, at der fastsættes et generelt forbud mod behandling af særlige kategorier af personoplysninger.

5.2.3. Den registreredes rettigheder

Advokatrådet er positiv over for en generel oplysningspligt til borgere, hvis oplysninger registreres. Rådet peger dog på, at reglerne om underretning er meget løst og generelt formuleret, og at de mange undtagelser vil udhule den sikkerhed, man ønsker at opnå.

Institut for Menneskerettigheder finder, at artikel 13 om begrænsninger i retten til indsigt bør omformuleres således, at det fremgår direkte af bestemmelsen, at enhver begrænsning skal være i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og tilhørende domstolspraksis. Instituttet har desuden anført, at der i forhold til medlemslandenes mulighed for at undtage områder fra oplysningspligt bør foretages en nødvendigheds- og proportionalitetsvurdering.

5.2.4. Videregivelse af personoplysninger til tredjelande mv.

Advokatrådet og **Retspolitisk Forening** finder uanset, at direktivforslaget er omfattet af det danske retsforbehold, at reglerne om udlevering af oplysninger til andre EU-lande og tredjelande er relevante for Danmark, idet de vil have indflydelse på udveksling af oplysninger mellem Danmark og andre EU-lande. Advokatrådet finder endvidere, at reglerne om videregivelse af oplysninger til tredjelande bør være mere detaljerede.

5.2.5. Uafhængige tilsynsmyndigheder

Advokatrådet peger på, at forslaget ikke angiver, hvorledes reglerne om den uafhængige tilsynsmyndighed, der skal udpeges af regering eller parlament, og som skal kontrollere brugen af reglerne, skal finde anvendelse på domstolenes indhentelse af oplysninger og en effektiv kontrol hermed.

Datatilsynet finder det uklart, om der ved forslaget fratages tilsynet den inspektionskompetence, som tilsynet har efter de gældende regler. Tilsynet peger på, at denne inspektionskompetence er helt afgørende for tilsynets arbejde. Tilsynet er i øvrigt af den opfattelse, at pligten til at anmelde brud på datasikkerheden til tilsynsmyndigheden kun bør gælde ved alvorligere sikkerhedsbrist.

5.2.6. Klageadgang

Datatilsynet finder det afgørende, at det sikres, at tilsynsmyndigheden ikke – direkte eller indirekte – får til opgave at vurdere det materielle (strafferetlige) indhold i sager på dette område. Tilsynet finder desuden, at klageadgangen i direktivforslagets artikel 50-52 er meget vidtgående. Tilsynet foreslår, at artikel 50, stk. 2, afgrænses, således at det anføres, hvilken tilsynsmyndighed en klage skal indgives til. Endvidere er tilsynet af den opfattelse, at den maksimale sagsbehandlingstid i artikel 51, stk. 2, på 3 måneder er for kort, og at det ikke er hensigtsmæssigt at fastsætte en generel frist for en bestemt type sager.

Retspolitisk Forening peger på, at forslaget vil medføre ændringer i Data-tilsynets organisation og opgaver.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen har om nærhedsprincippet anført, at retten til beskyttelse af personoplysninger, som er udtrykkeligt fastsat i artikel 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i TEUF artikel 16, stk. 1, forudsætter samme databeskyttelsesniveau i hele EU.

Herudover er der ifølge Kommissionen et voksende behov for, at de retshåndhævende myndigheder i medlemsstaterne behandler og udveksler oplysninger stadig hurtigere med henblik på at forebygge og bekæmpe kriminalitet på tværs af grænserne og terrorisme. I den forbindelse vil klare og sammenhængende regler om databeskyttelse på EU-plan efter Kommissionens opfattelse medvirke til at styrke samarbejdet mellem de pågældende myndigheder.

Der er ifølge Kommissionen desuden en række praktiske udfordringer i forbindelse med håndhævelsen af lovgivningen om databeskyttelse og et behov for samarbejde mellem medlemsstaterne og deres myndigheder, som bør organiseres på EU-plan for at sikre en ensartet anvendelse af EU-lovgivningen. I visse situationer er EU ifølge Kommissionen desuden mest velegnet til effektivt og ensartet at sikre det samme beskyttelsesniveau for fysiske personer, når deres personoplysninger videregives til tredjelande.

Det er Kommissionens opfattelse, at medlemsstaterne ikke selv kan mindske de aktuelle problemer, navnlig ikke problemerne vedrørende de nationale lovgivningers fragmentering. Der er også et specifikt behov for at skabe en harmoniseret og sammenhængende ramme, som muliggør nem udveksling af personoplysninger på tværs af EU's grænser, samtidig med at alle fysiske personer i EU sikres effektiv beskyttelse.

Ifølge Kommissionen vil den foreslåede EU-lovgivning være mere effektiv end tilsvarende lovgivning på medlemsstatsniveau på grund af problemernes karakter og omfang, som ikke kun gør sig gældende for én eller nogle få medlemsstater.

Forslagets mål kan derfor ifølge Kommissionen bedre gennemføres på EU-niveau. Efter Kommissionens opfattelse vil et direktiv være det bedste instrument til at sikre harmonisering på EU-plan på dette område, samtidig med at medlemsstaterne får den nødvendige fleksibilitet til at gennemføre principperne, reglerne og undtagelserne herfor på nationalt plan.

Regeringen er umiddelbart enig med Kommissionen i, at klare og sammenhængende regler om databeskyttelse på EU-plan kan medvirke til at styrke samarbejdet mellem de retshåndhævende myndigheder i medlemsstaterne med henblik på at forebygge og bekæmpe kriminalitet på tværs af grænserne og terrorisme. På den baggrund er det regeringens vurdering, at nærhedsprincippet er overholdt i forhold til reguleringen af personoplysninger, der udveksles eller stilles til rådighed mellem en dansk og en udenlandsk myndighed i forbindelse med de kompetente myndigheders forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af straffelovsovertrædelser eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner.

Når det derimod gælder behandling af personoplysninger, der finder sted i sager uden et grænseoverskridende element inden for det politimæssige og strafferetlige område, er det efter regeringens opfattelse umiddelbart mere tvivlsomt, om nærhedsprincippet er opfyldt. For det første kan det på nuværende tidspunkt ikke udelukkes, at en vedtagelse af det foreliggende forslag vil betyde en harmonisering af (dele af) medlemsstaternes nationale straffeprocessuelle regler, som der ikke forekommer at være et behov for. For det andet finder regeringen, at *der endnu ikke er draget konklusioner i forhold til den praktiske værdi af rammeafgørelsen – og derved en belysning af behovet for en EU-regulering – i tilfælde, hvor der ikke indgår et grænseoverskridende element*. Det bemærkes i den forbindelse, at der endnu ikke er foretaget en omfattende evaluering af rammeafgørelsen. Der kan i øvrigt peges på, at det – ifølge Kommissionens rapport om implementeringen af rammeafgørelsen (KOM (2012) 12 endelig) – alene er Italien, Nederlandene og Tjekkiet, som har oplyst, at forskellige databehandlingsregler for sager med og uden et grænseoverskridende element medfører vanskeligheder for myndighederne. På den baggrund er det efter regeringens opfattelse umiddelbart vanskeligt at se behovet for at udvide forslaget anvendelsesområde til også at omfatte behandlinger af personoplysninger uden et grænseoverskridende element.

Som det fremgår ovenfor, har Kommissionen anført, at der er en række praktiske udfordringer i forbindelse med håndhævelsen af lovgivningen om databeskyttelse. *Dette er dog ikke noget, som er fremhævet i de høringssvar, som Justitsministeriet har modtaget i forbindelse med høring af forslaget, jf. ovenfor under pkt. 5.*

7. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

8. Generel dansk holdning

Fra dansk side *kan man umiddelbart se, at der kan være anledning til at overveje om de gældende regler om persondataskyttelse på dette område, som i dag følger af rammeforførelsen fra 2008, og som alene regulerer behandling af personoplysninger, hvori der indgår et grænseoverskridende element, skal revideres.*

Fra dansk side er man *umiddelbart* skeptisk indstillet over for de dele af forslaget, der regulerer behandling af personoplysninger, hvori der ikke indgår et grænseoverskridende element. *Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne ovenfor under pkt. 6.*

Det er regeringens opfattelse, at en række af de foreslåede regler vil medføre et øget bureaukrati og administrativ byrde for f.eks. politiet. Dette vil kunne medføre, at uforholdsmæssigt mange ressourcer bliver taget væk fra kerneopgaverne, herunder eksempelvis efterforskning af lovovertrædelser, og i stedet vil blive anvendt til overholdelse af administrativt tunge databeskyttelsesregler, som ikke nødvendigvis kommer den registrerede til gode. Det bemærkes i den forbindelse, at man fra regeringens side er meget opmærksom på de eventuelt øgede omkostninger og administrative byrder, som forslaget vil kunne pålægge, idet forslaget indeholder en række nyskabelser, jf. ovenfor under pkt. 2.

Det er endvidere regeringens umiddelbare vurdering, at forslagets betingelser for videregivelse af personoplysninger til tredjelande kan få en ikke ubetydelig indflydelse på samarbejdet med disse lande inden for det strafferetlige område.

Under alle omstændigheder er det efter regeringens opfattelse *væsentligt*, at *eventuelle* nye databeskyttelsesregler skaber den rette balance mellem hensynet til databeskyttelsen og hensynet til, at de kompetente myndigheder kan varetage deres opgaver effektivt og smidigt, *ligesom forslaget skal finde den rette balance mellem merværdi og omkostninger, herunder i form af administrative konsekvenser. Denne balance indeholder forslaget endnu ikke.*

Fra dansk side vil man bl.a. arbejde for, at omkostningerne ved en eventuel gennemførelse af forslaget reduceres i forhold til Kommissionens forslag.

Det bemærkes i øvrigt, at det præcise indhold og rækkevidden af en række af direktivforslagets bestemmelser *fortsat* giver anledning til betydelig tvivl. Der vil derfor være behov for på et senere tidspunkt i forhandlingerne at foretage en nøjere vurdering af forslagens indhold. En nærmere stillingtagen til forslaget må afvente denne vurdering samt en vurdering af de statsfinansielle og administrative konsekvenser.

9. Europa-Parlamentet

Forslaget til direktiv behandles efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294), der indebærer, at forslaget skal vedtages af Europa-Parlamentet. *Europa-Parlamentets Libe-udvalg nåede den 21. oktober 2013 til enighed om et kompromisforslag. Kompromisforslaget har endnu ikke været forelagt Europa-Parlamentets plenarforsamling.*

10. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 18. februar 2014.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har senest været forelagt for Folketingets Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. december 2012.